ΕΤΟΣ Γ'. No 93 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙ Ε·ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΦΙΛΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7

Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 130
Ἐξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 130
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς » » » . . . Δολλ. 5

Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΑΘΗΝΑΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2.50
Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας διαίτεραι συμφωνίαι
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ
ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ ΕΙΔΗ
Κατάστημα ἱδρυθὲν τὸ 1899 ἐπὶ δικῶ; διὰ ἐπάργυρα εἴδη ἄνευ γνωρισμένον διὰ τὴν καλὴν ποιότητα καὶ εἰλικρίνειαν τῶν τιμῶν
ΣΤΑΔΙΟΥ 17
Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
Μετοχικὸν δραχμάς... 72.000.000
Ἀποθεματικὸν » ... 23.000.000

Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν.—Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων.—Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν.—Χρηματιστηριακὰ Ἐντολαί.—Χρεόγραφα πρὸς φύλαξιν καὶ Εἰσπράξεις τοκομεριδίων. — Ἐνοικίασις Χρηματοκιβωτίων.—Καταθέσεις Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.—Ταμιευτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐπὶ τόκῳ 4 ο/ο ἐτησίως.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιόσκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμφανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας σελίδας του συνεργάζονται οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστῆς Παλαμᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχάρης, Δ. Βουτυρᾶς, Τίμος Μωραϊτίνης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός, Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ. Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρτιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εὕρετε τέσσερα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ξένου Θεάτρου.

Πλῆθος ἀνεκδότων, ἀστείων, περιέργων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὁποῖον ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20) ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Γυναικεῖοι νεωτερισμοί, εἰς καπέλλα καὶ φορέματα
ΣΤΟ
„ΣΚΕΡΤΣΟ"
96 - ΑΧΑΡΝΩΝ - 96
Παρακολούθησις τῶν πλέον τελευταίων Παρισινῶν μοδέλλων.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 12

ΣΚΑΤΑΡΙΑ-ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ-ΣΠΡΙ...
ΔΙΑ ΚΟΥΡΤΙΝΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.— Ὅλα τὰ σχέδια Μουαρέ, μεταξωτὰ βελουτέ, μάλλινα βαμβακερὰ ἁπλᾶ καὶ double face Ζωῆς μάδες ἐπιστροφῆς, μαξιλάρια καουτσουτὲ αὐτοκινήτων, κλπ.

ΥΛΙΚΑ.— Ἅπαντα τὰ εἴδη τσαρίας, ἐπίπλων καὶ αὐτοκινήτων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ Δι' ἁπλᾶ καὶ αὐτοκίνητα. παραπαντοῦ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΠ...
Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη ...

„ΒΟΤΡΥ...
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙ...
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥ...
Μετοχικὸν Κεφάλαιο...
Ἀποθεματικὸν Δρ. 30.0...
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡ...
Ἔναντι Χρηματιστηρ...

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛ...
κάμνει ὡραῖο δέρμα. Δ... δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρακ...
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΡΦΩΘΗΤΕ, ΜΟΡΦΩΣΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ
μὲ τὴν ταχτικὴν ἀνάγνωσιν τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ
διὰ τῆς ὁποίας οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ καλλίτεροι Ἕλληνες συγγραφεῖς ἀνέλαβον νὰ φέρουν μέχρι τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ὅλας τὰς ἐπιστήμας, ὅλας τὰς γνώσεις.
Ἐσωτερικοῦ = ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ = Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία Δρχ. 250. = Ἑξάμηνος Δρχ. 130. — Αἰγύπτου £ 1.00. = Ἀμερικῆς Δολλ. 5.00
Ἐκδότης: ΠΑΥΛΟΣ Χ. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ, Μέγαρον Πλάζας Ὁμόνοια, ΑΘΗΝΑΙ.

Λέω ὁ κ. Σανόπουλος μου ἔφερε τὰ παπούτσια τῆς Ὄλγας. Μόλις βρῶ ἐπιβάτη γι' αὐτοῦ δά σας τὰ στέλνω. Παπαγιάννιδης Ἀθήνα 28 Ἰανουαρίου 1926.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ & ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ.

Μιὰ περιπέτεια τοῦ κ. Στρατηγοῦ. Τὸ κακὸ συναπάντημα. —«Σᾶς ζητεῖ μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας!...» Εἰς τὰς φυλακάς! Ὁ κ. Καρολίδης εἰς Ἀθήνας. Ἡ γνώμη του περὶ τῶν γάμων τοῦ Ἕλληνες διαδόχου μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας. Ἡ γνωριμία του μὲ τὸν Χαρίλαον Τρικούπην. Αἱ σχέσεις του μὲ τοὺς πολιτικούς. Ὁ Δημήτριος Ράλλης. —«Τὸ σπίτι μου ἔχει δυὸ πόρτες!...» Ὁ κ. Φιλαδελφεὺς καὶ ἡ ζωγραφική. Ἡ αὐστηρότης τοῦ διδασκάλου του. Ζωντανὸς ἐν τῷ... τάφῳ! —Σωτὴρ του ὁ καθηγητὴς Γεννηματᾶς. Καὶ καλὸς Χριστιανός. Καὶ ἀναπληρωτὴς τοῦ... ἱεροδιακόνου! Ἡ τοῦρτα τοῦ ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ. Ὁ κ. Χριστόφορος Νέζερ παρ' ὀλίγον... ἔμπορος! Πῶς ἔγινε ἠθοποιὸς στὰ καλὰ καθούμενα. Ἡ πρώτη του ἐμφάνισις. "Ὅπου τρέμουν τὰ γόνατά του! —«Χριστόφορε, παιδί μου, εἶσαι ἀναιδής!... Πῶς τὸ ἔσκασε ὁ ἀδελφός του χάριν τῆς καλλιτεχνίας καὶ πῶς τὸν συνέλαβε πίσω ἀπὸ μερικὰ βαρέλια στοῦ Τζελέπη. "Ὅπου τὸν καταγγέλουν ὡς... «ὁμολογουμένως πλούσιον»! Ἡ δίκη του. —«Εἶσαι πράγματι πλούσιος, κ. Νέζερ»;—«Μή μὲ βρίζετε, κ. Πρόεδρε!»..

Ὁ κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ὁ κ. Ξενοφῶν Στρατηγός, πρὶν μᾶς ἀφηγηθῇ τὸ σχετικὸν ἀνέκδοτόν του, μᾶς ἀνέφερε μερικὰς βιογραφικὰς του πληροφορίας.

—Τὸ 1897, μᾶς εἶπε, ἀπεστάλην, τῇ μεσολαβήσει τοῦ τότε διαδόχου Κωνσταντίνου, δι' εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους εὑρισκόμην εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον, μετὰ τὸ 1917 δὲ παρηνήθην τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ κατόπιν ἐπολιτεύθην. Τὸ 1922 ἐφυλακίσθην, μετὰ δὲ τὴν ἀποφυλάκισίν μου ἐξορίσθην καὶ πάλιν εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα.

Ὁ κ. Ξενοφῶν Στρατηγὸς μᾶς ἀφηγήθη ἀκολούθως τὸ κάτωθι ἐπεισόδιον τῆς πολιτικῆς του ζωῆς :

—Τὴν 31 Ἰουλίου τοῦ 1920, κατὰ τὰς 12 1/2 μ. μ., κατεβήκαμε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐγώ, ὁ Στράτος, ὁ Ρούφος καὶ ὁ Γ. Μερκούρης καὶ διευθυνόμεθα διὰ σπίτια μας. Ἐγώ, ὁμιλῶν μὲ τὸν Στράτον περὶ τῶν πολιτικῶν συλλόγων, προσεπέρασα τὴν ὁδὸν Ζαλοκώστα καὶ ἐβάδιζα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κατὰ μῆκος, τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀρχίζει τὸ... δρᾶμα!...

Ἔξαφνα μᾶς ἐπλησίασε ἕνας ἄγνωστος μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ἀνήκων εἰς τὴν μυστικὴν χωροφυλακήν, μὲ μεγάλο μαῦρο μουστάκι καὶ μᾶς ἐρώτησε ἕναν ἕναν πῶς λεγόμεθα. Ἅμα ἄκουσε τὰ ὀνόματά μας, μᾶς εἶπε εὐγενέστατα :

—Ὁ κ. διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας σᾶς θέλει μιὰ στιγμούλα.

Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀλήθεια, μόνον μιὰ στιγμὴ μᾶς ἤθελε ὁ κ. Διευθυντὴς γιὰ νὰ μᾶς στείλῃ στὰς φυλακάς ὅμως.

Ἅμα ἐξησφάλισε τὸ θήραμά του ὁ μυστικός, ἐστράφη καὶ ἔκαμε νεῦμα σ' ἕνα αὐτοκίνητον, σταματήσαντος ἐκεῖ κοντά, τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ἕνας χωροφύλακας μὲ στολή. Ἄλλοτε οἱ χωροφύλακες ὡς μέσον ἐξασφαλίσεως τῶν συλλαμβανομένων εἶχαν τὸ περίφημο σχοινί· ἤδη ἀντὶ σκοινιοῦ ἔχουν αὐτοκίνητα.

Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ἔγινε μεγάλη πρόοδος. Τὸ αὐτοκίνητο - ἕνα μικρὸ φορτάκι—δὲν μᾶς χωροῦσε ὅλους. Δὲν εἶχαν προβλέψει ὅτι μ' ἕνα σιπάρο θά... ἐπεφταν τέσσερα τρυγόνια. Ἐμπήκαμε λοιπὸν μέσα ἐγώ, ὁ Στράτος καὶ ὁ Ρούφος. Ὁ ξεναγός μας ἐκάθησε κοντὰ στὸν σωφὲρ χωροφύλακα, διὰ δὲ τὸν Μερκούρην ὑπέστη τὸ δημόσιον ἔξοδον ἄλλου αὐτοκινήτου. Ὁ Στράτος παρεκάλεσε τότε νὰ μὴν περάσωμε ἀπὸ τὰ κέντρα.

Ὁ συνοδός μας συγκατένευσε καὶ ἔτσι ἐπήγαμε διὰ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος στὴν διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκεῖ εἴδαμε ἢ μᾶλλον μᾶς εἶδε ὁ διευθυντὴς... μιὰ στιγμούλα ὅπως μᾶς εἶπε καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης. Μιὰ χαμένην στιγμὴν κι' ἐπειτα μᾶς ἐπιφορτίσαν γιὰ τὶς φυλακές...

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνέκδοτον μιᾶς στιγμῆς ποὺ μᾶς ἐστοίχισε πολὺ ἀκριβά!

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

—Τὸ 1886, ἤρχισε νὰ μᾶς διηγῆται ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὁ σημαντικώτερος συγχρόνου ἱστορικὸς κ. Καρολίδης, ἐκλήθην ἡμιεπισήμως ἀπὸ τὴν Σιμωνὴν ὅπου ἐδίδασκα, στὸ γυμνάσιον τὰ διδάξω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν ἱστορίαν. Ἡ πρόσκλησις εἶχε γίνει ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν μου Κόντου, Φιντικλῆ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν ἐδέχθην εὐχαρίστως. Ἐντούτοις ὅταν ἔφθασα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν κατέλαβα ἕδραν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ διορίσθην καθηγητὴς στὸ «Πρακτικὸν Λύκειον». Συγχρόνως μοῦ ἀπεκαλύφθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ ὑφηγητοῦ. Παραλλήλως πρὸς τὴν καθηγησίαν ἠσχολούμην καὶ μὲ τὴν δημοσιογραφίαν, γράφων ἐπὶ ἀμαρέων πολιτικοϊστορικῶν ζητημάτων εἰς τὴν «Ἐφημερίδα», Κορωνίδα καὶ εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν».

Τὸ ἔτος 1889 ἔγινε ὁ γάμος τοῦ τότε διαδόχου καὶ μετέπειτα βασιλέως Κωνσταντίνου μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ γράψουν πλεῖστα ἄρθρα ἀκροάτου ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ἐξεικονιζόμενον ὡς ἀπαρχὴ ἐκπληρώσεως τῶν πανελληνίων ὀνείρων. Παρακλήθην καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Γαβριηλίδου νὰ γράψω δυὸ τρία ἄρθρα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σημασίας τοῦ γάμου. Ἡ θέσις μου ἦτο δύσκολος. Ἔπρεπε νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀνθρώπους μεθυσμένους ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ πιστεύον-

Ὁ κ. Χριστόφορος Νέζερ.

τας ὅτι διὰ τοῦ γάμου τοῦ διαδόχου τῆς Ἑλλάδος ἐβαίνομεν πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν πόθων μας. Ἐντούτοις ἔπρεπε νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἔγραψα. Διότι καὶ τότε ἐπίστευα ὅπως καὶ τώρα ὅτι ἂν αἱ στιγμαὶ τῶν μεγάλων ἐνθουσιασμῶν δὲν εἶνε κατάλληλοι δι' ἀσήμαντός ἱστορικὰς ἐξηγήσεις, ὑπέρτατον μ' ὅλον τοῦτο καθῆκον τοῦ ἱστορικοῦ εἶνε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ὅπως τὴν βλέπει. Εἶπον λοιπὸν ἐμφαντικῶς ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦ Κωνσταντίνου τὸ ὁποῖον τόσον ἐπαναγυρίζετο ὡς ἐνέχον ὑψίστην πολιτικὴν σπουδαιότητα, ὄχι μόνονδὲν εἶχε οὐδεμίαν τοιαύτην, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε θὰ ἦτο μᾶλλον καθ' ἡμῶν παρὰ ὑπὲρ ἡμῶν. Τὴν γνώμην μου δὲ ταύτην ἐξήγουν διὰ μακρῶν περιαιτέρω, λέγων ὅτι ἡ Γερμανία δὲν ἠτο δυνατὸν νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἑλλάδα, διότι εἶχε μηδαμινὰ συμφέροντα ἐν αὐτῇ, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, μέγιστα, ἐν Τουρκίᾳ.

Ὁ Χρ. Νέζερ στὸν ρόλον τοῦ Κατὰ Φαντασίαν «Ἀσθενοῦς» τοῦ Μολιέρου.

Ἄλλοῦ κεῖται, ἐπρόσθεσα, ἡ ἠθικὴ σημασία τοῦ γεγονότος. Εἰς τὸ ὅτι καὶ ὁ πλέον αἰσιόδοξος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος του ἀγωνιστὴς τοῦ 21, δὲν θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ προβλέψῃ, ὅτι ἑξήντα μόλις ἔτη μετὰ τὸν ἀγῶνα, αἱ Ἀθῆναι θὰ ἐγίνοντο ἐντευκτήριον βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, ἐλθόντων ἵνα παραστοῦν εἰς τοὺς γάμους τοῦ διαδόχου τῆς Ἑλλάδος. Ταῦτα ἐγράφησαν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὁπότε καὶ κατὰ τύχην συναντήσας με ὁ Ἀθηνογένης, μοῦ εἶπεν ὅτι τὰ ἄρθρα μου εἶχαν κάνει ἀρκετὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τρικούπην. Μετὰ 3 — 4 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου, ἐδημοσιεύθη ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν «Σημαίαν τοῦ Λονδίνου», ὄργανον ἐπίσημον τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Ὁ Ἄγγλος ἀρθρογράφος, κάμνων λόγον περὶ τοῦ συνοικεσίου, ἔλεγε ὅτι τοῦτο ὑψώνει τὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ ἑλληνικὴ δυναστεία συνδέεται μετ' ἰσχυροτάτων ἡγεμονικῶν οἴκων. Τὸ γεγονὸς ὅμως τοῦτο, ἐπρόσθετε, δίδει ἀφορμὴν εἰς ἱστορικὰς σκέψεις καὶ ὄχι εἰς πολιτικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ὅτι ἐὰν στερεῖται πολιτικῆς σημασίας δίδει ἐν τούτοις ἕνα δίδαγμα περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. Αὐτὰ ἔγραφε ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος καὶ ἐτελείωνε τὸ ἄρθρον του, ἀποδίδων εἰς τὸν γάμον τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἠθικὴν σημασίαν ποὺ τοῦ εἶχα ἀποδώσει καὶ ἐγώ. Ἔγραφε, δηλαδή, ὅτι ἐὰν ἔλεγε κανεὶς κατὰ τὸν ἀγῶνα, ὅτι μετὰ 60 ἔτη θὰ ἐγίνετο εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ γάμος τοῦ Ἕλληνος διαδόχου, παρισταμένων βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, ὁ γάμος μέλλοντος βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, θὰ τὸν ἐξελάμβανον ὡς παραληροῦντα προφήτην.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἐκλήθην ὑπὸ τοῦ Ἀναγνωστοπούλου, ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ Τρικούπη, ὅπως μεταβῶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ἐφαντάσθην ὅτι εἶχον κληθῇ δι' ἀσήμαντόν τινα ὑπόθεσιν. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὁ Ἀναγνωστόπουλος μοῦ εἶπε :

— Σᾶς θέλει ὁ κ. Πρόεδρος. Ἐπροτίμησε δὲ νὰ ὁρίσῃ τὴν συνάντησιν τὸ μεσημέρι διὰ νὰ εἶσθε μόνοι.

Τὸν Τρικούπην δὲν τὸν ἐγνώριζα ὅπως καὶ αὐτὸς ἐμὲ ἄλλωστε, οὔτε ἐξ ὄψεως.

— Εἶσθε ὁ κ. Καρολίδης ; μοῦ εἶπε, ὅτε εἰσήχθην παρ' αὐτῷ. Σᾶς γνωρίζω διότι διαβάζω συχνὰ τὰ ἄρθρα σας. Ἐγράψατε ἕνα ἄρθρον πολὺ ἐπίκαιρον.

— Ἐὰν κρίνω, τοῦ ἀπήντησα, κ. Πρόεδρε, ἀπὸ ὅσα μοῦ ἐφαλλαν διὰ τὸ ἄρθρον μου αὐτό, πρέπει νὰ συμπεράνω ὅτι δὲν ἦτο καθόλου ἐπίκαιρον.

— Ἐπράξατε τὸ καθῆκον σας, κ. Καρολίδη. Εἴπατε τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὸν Τρικούπην, ὡς ἀντελήφθην, εἶχε κάνει ἐντύπωσιν τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ μία ἀπὸ τὰς σοβαροτέρας ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔκρινε τὸ γεγονὸς τοῦ γάμου ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἐγώ. Δι' αὐτὸ καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ γνωρίσῃ. Κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησίν μας δὲν παρέλειψε νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι εὐθὺς ὡς ἐπετύγχανε ἐκ νέου εἰς τὰς ἐκλογὰς θὰ μοῦ προσέφερε ἕδραν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἔκτοτε συνηντήθημεν πολλάκις. Ὁ πατριάρχης τοῦ ἀπηύθυνε ἐπιστολὰς μέσον ἐμοῦ τὸν ὁποῖον συνεβουλεύετο ὁ Τρικούπης δι' ὅτι ἀφεώρα τὰ τουρκικὰ πράγματα. Ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ εἴπω ὅτι παρ' ὅλην τὴν φιλίαν μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιέβαλε ὁ Τρικούπης, δὲν εἴμουν Τρικουπικός. Συνεδέομην καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη καὶ μὲ τὸν Ράλλη, ὁ ὁποῖος κάποτε ποὺ εἴχαμε πολὺν καιρὸ νὰ ἰδωθοῦμε, μοῦ εἶπε :

— Τὸ σπίτι μου ἔχει δυὸ πόρτες, μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρή. Ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν μεγάλη, ἔλα ἀπὸ τὴν μικρή.

— Δὲν φτάνει ὡς ἐκεῖ ἡ δειλία μου, τοῦ ἀπήντησα.

Καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ ἀλήθεια. Δὲν ἐπήγαινα συχνὰ σπίτι του ὄχι γιατὶ ἐφοβόμουν τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του, ἀλλὰ διότι εἶχα πολλὰς ἀσχολίας.

Ὁ Χρ. Νέζερ στὸν ρόλον τοῦ Φιλαργύρου τοῦ Μολιέρου, στὸν ὁποῖον ἔχει θριαμβεύσει.

Ὁ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ὁ διαπρεπὴς ἀρχαιολόγος, καλλιτέχνης καὶ συγγραφεὺς τῶν «Μνημείων τῶν Ἀθηνῶν» κ. Ἀλέξανδρος Θ. Φιλαδελφεὺς εὐηρεστήθη νὰ μᾶς διηγηθῇ δύο φαιδρότατα ἀνέκδοτα τοῦ παιδικοῦ του βίου :

— Ἀπὸ μικρὸ παιδί, μᾶς λέγει, εἶχα μεγάλη κλίσι στὴ ζωγραφική, ὅταν δὲ ἐτελείωνε τὸ σχολεῖο, εἶχα ἕνα μεγάλο κουτὶ τῶν λουκουμιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτοποθετοῦσα τὰ κραγιόνια, τὰ μολύβια, τὰ σφυρίλια καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα τῆς τέχνης μου !... Ἔτσι εἶχα λοιπὸν τότε μὲ τὸ κουτί μου στὸ Πολυτεχνεῖο, ὅπου ἐξωργάνωσα μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἡ ἀπασχόλησίς μου ὅμως αὐτὴ στὴ ζωγραφικὴ ἀπήρεσκε στὸν διδάσκαλόν μου, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε στὸ τέλος τοὺς γονεῖς μου ὅτι... δὲν εἶμαι γιὰ γράμματα! Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία κατέλαβε τοὺς γονεῖς μου τότε.

Τὸ σχολεῖο, στὸ ὁποῖο φοιτοῦσα ἦταν τοῦ μεσοῦ ρίτ Μανούσου, βρίσκονταν δὲ στὴ γωνίαν τῶν ὁδῶν Νίκης—Μητροπόλεως.

Γύρω στὸ σχολεῖο ἦσαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ χωράφια καὶ μάντρες !.. Ὁ διδάσκαλός μου Μανοῦσος ἦταν ἕνα γεροντάκι μὲ κατάλευκον γενειάδα, καὶ μ' ἕνα μεγὰ σκουφάκι στὸ φαλακρό του κεφάλι. Ἔμοιαζε δὲ κατπληκτικῶς τοῦ Ἀλῆ—Πασσᾶ, τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ τὴν αἱμοβόρο ψυχή! Κρατοῦσε πάντα στὸ χέρι ἕνα χονδρὸ καμτσίκι, μ' αὐτὸ δὲ ὁρμοῦσε σὰν τίγρις καὶ κυνηγοῦσε τοὺς μαθητάς, πηδῶντας τὰ θρανία καὶ ξεκολοπῶντας αὐτοὺς ἀνηλεῶς !...

Ἡ πειὸ πρωτότυπη ὅμως καὶ πειὸ ἀπάνθρωπη τιμωρία ποὺ ἐπέβαλε στοὺς μαθητάς ἦταν ἡ ἑξῆς : Μέσα σὲ κάθε τάξι ὑπῆρχαν διάφορα κιβώτια ὀρθια στὸν τοῖχο. Τὰ κιβώτια αὐτὰ εἶχαν ὕψος ἀνάλογο μὲ τὸ ἀνάστημα τῶν μικρῶν μαθητῶν. Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὰ ἐκλεινε ὁ γερω-Μανοῦσος τοὺς ἀτακτοῦντας μαθητάς καὶ τοὺς ἐκλείδωνε! Φῶς καὶ ἀέρας ἔμπαινε μέσα στοὺς ξύλινους αὐτοὺς τάφους ἀπὸ μιὰ τρύπα, ποὺ εἶχε μέγεθος αὐγοῦ !...

Σ' ἕνα τέτοιο ξύλινο τάφο μ' ἔκλεισε μιὰ μέρα ὁ γέρω-Μανοῦσος. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἦταν γέρος, ξεχασμένος καὶ πολυάσχολος, μ' ἐλησμόνησε ἐκεῖ μέσα ἐπὶ πολλὰς ὥρας !... Ἐγώ, ἐκ τελείας ἐξαντλήσεως παθών, ὁλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω ! Εὐτυχῶς ὅμως τὴν στιγμὴν αὐτὴν περνοῦσε ἔμπροσθεν ἀπὸ τὸν ξύλινο τάφο μου ὁ καθηγητὴς Γεννηματᾶς καὶ ὑποψιάσθεὶς ὅτι κάτι ζωντανὸ ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα, ἐξεβίασε τὴν κλειδωνιὰ καὶ μ' ἔφερε πάλιν εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου...

Ἂν κ' ἐπέρασαν πολλὰ ἔτη, ἐν τούτοις δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὰ φρικώδη αὐτὰ φέρετρα τοῦ γέρω-Μανούσου, τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ αὐτοῦ τῆς παιδαγωγικῆς ! Τὰ φέρετρα αὐτὰ ἐχρησιμοποιήθησαν κατόπιν ὡς ντουλάπες, στὶς ὁποῖες ἔβαζαν τὸ συσσίτιο.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα κ' ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτον τοῦ παιδικοῦ μου βίου.

Σὲ πολὺ μικρὰν ἡλικίαν ἤμουν καθ' ὑπερβολὴν θρῆσκος, ἔτι δὲ μικρὸ δωμάτιο στὴν σοφίτα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς πατρικῆς μου οἰκίας, τὸ εἶχα μεταβάλλει εἰς παρεκκλήσιον !... Ἔκανα δὲ τοσες πολλὲς μετάνοιες νυχθημερόν, ὥστε... εἶχα τρυπήσει τὸ παντελόνι μου στὰ γόνατα ! Εἰς τοὺς τοίχους εἶχα ἐπίσης ζωγραφίσει πλῆθος Ἁγίων, ἐδῶριζα δὲ πολλὰ εἰκονίσματα, τὰ ὁποῖα ἐπέλουν ἐπὶ ξύλου μόνος μου, εἰς πολλοὺς συμμαθητὰς καὶ φίλους μου. Τὴν θρησκοληρίαν αὐτὴν διετήρησα καὶ εἰς μεγαλειτέραν ἡλικίαν, ὅταν δὲ ἐσπούδαζα στὸ Μόναχο, στὴν ἐκεῖ Ἀκαδημία τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὡς μαθητὴς τοῦ ἀειμνήστου Γύζη μετέβαινον ἀνελλιπῶς στὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, ὅπου, ὁσάκις ἀπουσίαζεν ὁ διάκονος τὸν ἀνεπλήρωνα ἐγώ !... Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ὁ ἐκεῖ ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνος, εὐγνωμονῶν με, μοῦ ἔστειλε στὴν ἐορτή μου μιὰ θαυμασία τούρτα !...

Ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ

Ὁ γνωστὸς ἠθοποιός, διακεκριμένος καλλιτέχνης κ. Χρ. Νέζερ, ὁ ἐπέροχος ἑρμηνευτὴς τοῦ Μολιέρου, εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ ἀκόλουθα χαριτωμένα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του :

— Ἐντεμπουτάρισα, μᾶς λέγει, τὸ 1909, τὴν παραμονὴν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδοῦ. Κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα κατέβαινα τὴν ὁδὸν Σταδίου, πηγαίνοντας στὸ κατάστημα τοῦ θείου μου, ὅπου ἐργαζόμουν, προοριζόμενος γιὰ ἔμπορος, ὅταν αἴφνης συναντῶ τὸν παιδικό μου φίλο καὶ μικρότερό μου στὰ χρόνια μαθητὴ Λύτρα, ὁ ὁποῖος μοῦ λέγει :

— Ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου δίδει ἀπόψε μιὰ παράστασι στὴν Κηφισιά,μὲ τὴν «Δαλιδᾶ» τοῦ Φαγιέ. Τῆς λείπει ὁ «Πρίγκηψ Κάλεϊ». Ἔρχεσαι νὰ τὸν κάνῃς ;

Μοῦ ἦλθε σὰν κεραμίδα. Ἀπὸ θέατρο δὲν εἶχα ἰδέα. Εἶχα ἰδεῖ δύο ἔργα ὡς τότε καὶ αὐτά, παιδάκι, τὸν «Μιχαὴλ Στρογκώφ» καὶ τὴν «Νύφη τῆς Κούλουρης» στὸ θέατρο τοῦ Τσόχα, ὅπου ἔπαιζε (καὶ γι' αὐτὸ πῆγα) ὁ θεῖος μου Κωνσταντίνος Νέζερ. Τὸ μικρόβιο ὅμως τῆς καλλιτεχνίας ὑπῆρχε στὴν οἰκογένειά μας, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θεῖο μου, ἠθοποιὸς ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ ὁ μεγαλείτερός μου ἀδελφός, Θεμιστοκλῆς. Ἐγὼ ὅμως ἀτομικῶς αἰσθανόμουν τόσο ὀλίγη κλίσι στὸ θέατρο, ὥστε ὅταν κάποτε ὁ ἀδελφός μου ἔφυγε χουρὰ μὲ τὸν Λύτρα γιὰ τὴν Κρήτη, ὄχι μόνον συνεμερίσθην τὸν θυμὸ τῶν γονέων μου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελαν κατ' οὐδένα λόγον νὰ γίνει ἠθοποιὸς ὁ ἀδελφός μου (ἀργότερα ἄλλαξαν γνώμη καὶ γιὰ τὸν ἀδελφό μου καὶ γιὰ μένα, ἰδίως ἡ μητέρα μου) ἀλλὰ καὶ ἔτρεξα στὸν Πειραιὰ ὅπου καὶ τοὺς τσάκωσα στοῦ Τζελέπη κρυμμένους πίσω ἀπὸ κάτι βαρέλια !...

Ὅταν τέλος, τῆς Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου τῆς εἶπαν ὅτι ἐδέχθημεν νὰ παίξω τὸν ρόλο τοῦ «Πρίγκηπος Κάλκος», ἀφηρημένη πάντοτε καθὼς εἶταν, ἐνόμισε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν θεῖο μου. Ὁ Λύτρας χωρὶς νὰ χάσουμε καθόλου καιρὸ μὲ πῆγε στὸ σπίτι τῆς μακαρίτισσας Ζηνοβίας, στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τὴν Ζηνοβία καὶ τὴν Εὐαγγελία εὑρίσκετο καὶ ὁ κ. Βενιέρης. Ἄρχισε ἡ πρόβα. Δὲν καταλάβαινα τίποτε. Τὰ εἶχα χαμένα. Ὡς τόσο κουτσα-στραβὰ κάτι ἐπῆρα. Ὅταν μετὰ λίγες ὧρες ἄρχισε ἡ παράστασις στὴν Κηφισιὰ καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ βγῶ στὴ σκηνὴ αἰσθάνθηκα νὰ τρέμουν τὰ γόνατά μου ἀπὸ τὴν συγκίνησι! Ὁ ρόλος μου ἦταν μόλις βγῶ νὰ καθήσω σ ἕναν καναπέ. Κατάφερα νὰ βγῶ καὶ νὰ καθήσω, τὰ γόνατά μου ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέμουν τόσο πολὺ ὥστε ἀναγκάστηκα νὰ βάλω ἐπάνω τὰ χέρια μου. Δὲν ξέρω καὶ γὼ πῶς ἔπαιξα ὡς τὸ τέλος τὸν ρόλο μου. Δὲν θυμοῦμαι τι μοῦ συνέβη, ἀπὸ τὶ ψυχολογικὲς στιγμὲς ἐπέρασα. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι εἶχα ἐπιτυχία, ἐπιτυχία ἀσυνείδητη, ὅτι δηλαδὴ ἀνάλογος τῆς ἀπειρίας μου δὲν ἐφαλτσάρησα πολύ, γιατὶ μετὰ τὴν παράστασι, ὁ πρῶην γυμναστὴς μου Κουρκης, ἄνθρωπος εἰλικρινής, συγγραφεὺς καὶ θεατρόφιλος, μοῦ εἶπε :

— Χριστόφορε, πα·δί μου, εἶσαι... ἀναιδής !...

Ἔτσι ἐντεμπουτάρισα στὸ θέατρο.

Καὶ τώρα τὸ ἀνέκδοτο.

— Ὅλα τὰ ἐφαλτσάζομουν, συνεχίζει ὁ κ. Νέζερ, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο εἰρωνίας χύνεται στὴν καλοκάγαθη δψι του, ποτὲ ὅμως καὶ ὅτι θὰ ἐξελαμβανόμην γιὰ «ὁμολογουμένως πλούσιος»! Τὸ ἀτύχημα αὐτό, διότι γιὰ μένα τοὐλάχιστον, ὅπως θὰ σοῦ ἐξηγήσω παρακάτω, περὶ ἀτυχήματος πρόκειται, μοῦ συνέβη τώρα τελευταία. Συναντικὸ μὲ τὸν πεθερό μου στὴν ὁδὸν Πιπίνου. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ἐπῆρε ὅλες τὶς ἕως τώρα αὐξήσεις τοῦ ἐνοικίου. δὲν ξέρω ὅμως πῶς τοῦ κατέβηκε καὶ πίστεψε πὼς ἔχω... περιουσία !... Φανταζόμενος λοιπὸν ὅτι μπορεῖ νὰ τσιμπήσῃ κι' ἄλλες αὐξήσεις μὲ ἐνῶ ἤμουν ὡς «ὁμολογουμένως πλούσιον» ! Πήγαμε λοιπὸν στὸ δικαστήριο καὶ ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς ὑποθέσεώς μου, ὁ πρόεδρος μὲ ρώτησε :

— Εἶσθε πράγματι πλούσιος, κύριε Νέζερ ; Ὁ μηνυτής σας ἰσχυρίζεται ὅτι εἶσθε μεγαλοεπιχειρηματίας καὶ ἔχετε μεγάλα εἰσοδήματα. Εἶναι ἀλήθεια ;

— Κύριε πρόεδρε, ἀπήντησα, γιατὶ μὲ βρίζουν ; Μὲ κατατάσσουν στὴν χορεία τῶν Μποδοσάκη, Χαριλάου, Σκουλούδη καὶ Σια. Τοὺς ρόλους αὐτοὺς εἶνε ἀλήθεια ὅτι τοὺς ἔπαιξα, ἀλλὰ γιατὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ μὲ περιορίσουν σ' ἕναν μόνο ρόλο, τὸν ρόλο τοῦ πλουσίου, ἐνῶ ἐγὼ παίζω πολλοὺς ρόλους καὶ τοὺς πιὸ διαφορετικούς, ἀπὸ τὸν «Ἐξηντα βελόνην» τοῦ Μολιέρου,ποὺ ἔχει μεγάλα καὶ χαρὰτσες, ὡς τὸν ἀπένταρο Σπανο-Βαγγέλη τοῦ Σπαταλᾶ ; Γιατὶ μὲ βρίζουν, κ. Πρόεδρε ;..

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Βιογραφικὰ σημειώματα καὶ ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Ἀνδρέα Μιχαλακοπούλου, Θεοδ. Βελλιανίτη, Νικολ. Μωραΐτη καὶ Εὐάνης Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσας). Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος παρ' ὀλίγον... ἀξιωματικός ! Πῶς ἐμαθε τέσσαρας ξένας γλώσσας. Δικηγόρος ἐν Πάτραις. Α. Μιχαλακόπουλος—Δ. Γούναρης. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Γουδιοῦ. Ἐν τῇ Βουλῇ. Μιχαλακόπουλος—Βενιζέλος.—«Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦμε... Πάμε νὰ τοῦ δώσουμε τὸ χέρι»! Ὁ κ. Βελλιανίτης... σοσιαλιστής ! Ὅπου τὸν καλεῖ ὁ ἀείμνηστος Δημ. Ράλλης. «Τέτοια πράγματα δὲν ἔχουν πέρασι στὴν Ἑλλάδα !» Ὁ κ. Βελλιανίτης καὶ ἡ Ρωσσικὴ φιλολογία. Ὁ κλέφτης τῶν ἐφημερίδων. Πνευματιστικὰ πειράματα. Τὸ πνεῦμα τοῦ Φραντσεφελῆ ποὺ λέει... φέμματα ! Ἡ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ κ. Ν. Μωραΐτη. Φτώχιες, φτώχιες, φτώχιες ! Ὁ καυγὰς γιὰ τὸ πάπλωμα τοῦ... Ριγολέττου! Εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ Λαυρεγκα. Ὁ μαέστρος κρατάει σιγὰ ντὸ ! Ἀπ' τὸ κατάστρωμα στοὺς καναπέδες τῆς α'. θέσεως. Ἡ κ. Θ. Δρακοπούλου μικροῦλα. Σωστὸ ἀγριοκάτσικο. Στὰ χωράφια καὶ στὶς ἐρημιές. Ὁ νέος μὲ τὰ μάτια ποὺ ὑπνώτιζαν. Πῶς τὸν ἐπετροβόλησε μὲ τὰ σῦκα καὶ τὸν ἔκαμε ἐλεεινό. Ἦτο δὲ αὐτὸς ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος !... κ.τ.λ. κ.τ.λ!

⁂

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Ἀλκιβιάδης Τσιλικος—Εἰρήνη Φραγκιά, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Β. Κ.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θὰ δημοσιευθοῦν στὸ «Μπουκέτο», τὰ περίφημα βιογραφικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Πρυτάνεως τῆς δημοσιογραφίας

ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

γραμμένα ἀπὸ τὸν λογοτέχνην κ. Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. P.

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, ἡ αἴγλη μιᾶς κυρίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δανείζεται ἢ ὀφείλεται εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν ποὺ ἀνήκει, ἢ στὰς ὑψιπετεῖς σχέσεις ἢ στὸ βαλάντιον. Γι' αὐτὸ ἴσως δικαιούμεθα νὰ θεωροῦμε ὡς σπάνιον τύπον γυναικὸς τὴν ἠρωΐδα μας, ἡ ὁποία εἶνε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἄτομον ποὺ συμπληρώνει ἐντελῶς ἀπὸ τὶς φυσικὲς χάρες της καὶ τὰ προτερήματά της, τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν μόρφωσίν της. Παρ ὅλον ποὺ ἀνήκει εἰς τὸ κορυφαῖον ἀξίωμα τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον, περισσότερον παρὰ παντοῦ ἀλλοῦ, χρησιμεύει γιὰ τοὺς Ἀθηναίους ὡς βαρόμετρον εὐτυχίας, καταστάσεως, μπιέ - ἔτρ ! ἐν τούτοις τὸ ὕψος της, παντοῦ καὶ πάντοτε, εἶνε κατὰ πολὺ μετριοπαθέστερον ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν συζύγων τῶν νεοφωτίστων διπλωματικῶν ἀκολούθων. Συγχαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων ἐξυπνοτάτων καὶ ἐκλεκτῶν Ἑλληνίδων, ποὺ εἶνε τελείως ἀηλλαγμένοι ἀπὸ κάθε «σνομπισμό», χάρις στὴν πραγματικὴ εὐφυΐα των.

Ἡ Μονταὶν

⁂

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἡ χορωνὶς τῶν μέχρι τοῦδε δοθεισῶν χορευτικῶν ἑσπερίδων ὁρισμένως ἦτο ἡ δοθεῖσα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Λοβέρδου, ὑπὸ ἐποφὴν συνόλου, ἐκλεκτικότητος, αἰθουσῶν, σουπέ, ὀρχήστρας, καὶ χορευτικοῦ «ἀντραίν».

— Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν ὡραιοτερες ἦσαν ἡ οἰκοδέσποινα φέρουσα τουαλέττα μοντέλλο παριζιάνικο πανιεττέ, σὲ χρῶμα ὁράνζ, κ. Μ. Μεταξᾶ τουαλέττα μαύρη καὶ λευκὲς πέρλες, κ. Σ. Πεσματζόγλου τουαλέττα ντεγκραντὲ μωβ καὶ τούλλινη ἐσαρπα μωβ, κ. Ἰμελεν τουαλέττα μωβ-ροζ.

— Ἐκ τῶν Δεσποινίδων ὡραιοτέρα ἦτο ἡ Λὶς Λιάμπη τουαλέττα βελουδένια βιὲ ροζ καὶ ἀσημένιο κέντημα.

— Κομψότεραι ἦσαν ἡ κ. Θ. Φιντιάδη τουαλέττα πράσινη-ζάντ καὶ ἀσημένιο κέντημα στράτς. Καὶ ἡ κ. Α. Λαδοπούλου τουαλέττα στὸν ἀνωτέρω συνδυασμόν.

— Τουαλέττες ἐκτάκτως καλαίσθητες ἔφερον ἡ κ. Πύρρου Καραπάνου μαύρη γαρνιρισμένη στράτς ἀσημένια, κ. Α. Σταθάτου τουαλέττα μαύρη, ἡ Πρέσβειρα τῆς Γερμανίας κ. Μ. ντὲ Σὲν τουαλέττα μαύρη μὲ ροζ λουλούδια.

— Χθὲς μουσικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Φωκᾶ· ἐτραγούδησεν ἡ κ. Καλφοπούλου μὲ τέχνην καὶ φωνὴν ἀνταξίαν τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος μητέρας της. Καὶ ἔπαιξε πιάνο ἡ ἀξιοθαύμαστος μικροσκοπικὴ καλλιτέχνις δὶς Λαλαούνη.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Δαμποπούλου—ὑπέροχη τουαλέττα—κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, κ. καὶ κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου, Δὶς Π. Βερσῆ, κ. καὶ κ. Σ. Θεοδωροπούλου, Δὶς Καβαφάκη, κ. καὶ κ. Δοντᾶ, κ. Καλομοίρης, κ. Μαυροκορδάτος, ὁ διεύνους φίλης βαθύφωνος κ. Ἀμούργης.

— Τὴν Παρασκευὴν τὸ τσὶτσαν γτινὲ νταντὰν εἰς τὸ Κάπρι.

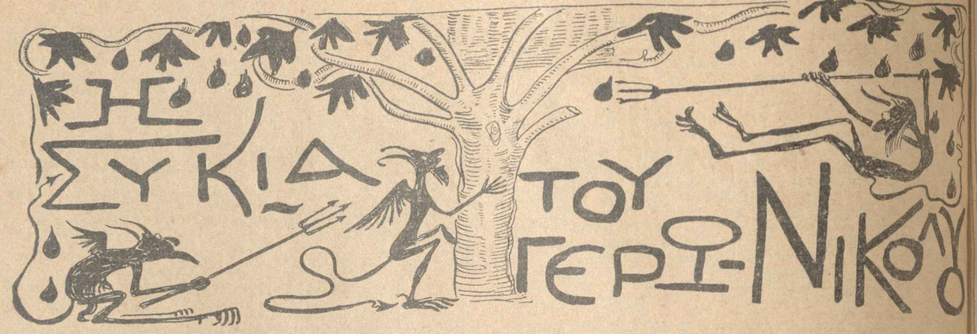
— Ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα τραπέζια τῆς Κας Ρασκάνο τουαλέττα βιὲ-ροζ μὲ χρυσὲς δαντέλλες· κ. Β. Κολοκοτρώνη-τουαλέττα μαύρη κομψοτάτη, Δὶς Τ ικαλιώτη τουαλέττα κρὲπ-ντὲ-σὶν.

— Εἰς τὸ χορευτικὸν τερράϊν διακρίνομεν Δα Σκαναὶ ἐκτάκτως chic τουαλέττα μπλὲ περβάνς καὶ ἀσημένια, κ. Φωτιάδη τουαλέττα μπορντὼ ζωζέττ, κ. Ἀγγουρόπουλου τουαλέττα μπλὲ περβάνς, κ. Γαλάτη τουαλέττα μαύρη, Δα Σταθάτη πολὺ εὐτυχὴς μὲ τουαλέττα ζωζέττ κίτρινη, Δα Ν. Νικολαΐδη τουαλέττα ἀσημὶ θιστη ἀπὸ ταινία κρὲπ ὁράνζ κεντημένη χάνδρες ὁράνζ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην μουσικὴ ἐσπερὶς εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Πρεσβείαν. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων διακρίναμεν Πρεσβευτὴν Ὁλλανδίας καὶ τὴν κ. Σιγγερ—ντὲ—Πεσσὰν τουαλέττα ἰσορρυθμη κόκκινη καὶ λευκή, Πρεσβυν Ἰσπανίας καὶ τὴν κ. Βαλὶν τουαλέττα γκροζεὶν μωσελὶνα καὶ βελοῦδο, Πρέσβυν τῆς Σουηδίας καὶ κ. Ἀλτστρεμμερ, Πρεσβυν τῆς Σερβίας κ. Γεμπρίλοβιτς, ὁ Πρωθυπουργὸν καὶ τὴν κ. Παγκάλου πρασινη τουαλέττα, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν κ. Τσαμαδοῦ τουαλέττα ἀσημένια, τὸν ἐπιτετραμένον τῆς Γαλλίας κ. Μπλοντὲλ, κ. καὶ κ. Καυταντζόγλου, κ. καὶ κ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΕΙΝΗ τὴ χρονιὰ ἡ συκιὰ τοῦ γέρω—Νικολοῦ, ἦταν γεμάτη γλυκὰ καὶ γινομένα σῦκα. —Τὴν «λιμπιζόταν» κανένας νὰ τὴν βλέπῃ, ἀλλὰ ποιὸς τολμοῦσε ἀπάνω της, τὸ χέρι του ν' ἁπλώσῃ !... 'Ο Νικολὸς ὁ Βόσος, παρέμενεν ἐκεῖ ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν σύκων, ἀπάνω εἰς τὴν «δραγατσιά», τὴν φτιασμένη μὲ πλεγμένες βέργες λυγαριᾶς καὶ σκεπασμένη μὲ κλάδους πικροδάφνης.

Τσιγκούνης φοβερός !

— Τ' «ἁγιου του νερὸ δὲν ἔδινε», καθὼς ἔλεγαν ὅλοι στὸ χωριὸ καὶ τὸ σῦκο του κανένας, οὔτε φίλος,οὔτε συγγενής, οὔτε φτωχός, οὔτε ἀρέντης, οὔτε πικραμένος στρατοκόπος, οὔτε διαβάτης διψασμένος, οὔτε ξένος, οὔτε ἐχθρός, ποτέ του εἶδε.

Κανένας δὲν τὸν χώνευε ! Κανένας μάτι δὲν εἶχε νὰ τὸν δῇ. "Ενα φρόβο καὶ μιὰ ἀποστροφὴ ἐνέπνεε εἰς ὅλους. "Ολοι στὸ περασμά του, κάτι μουρμούριζαν κακό. Κι' αὐτὸς μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο ζοῦσε. Σὰν γέρω—τσάκαλος κακὸς καὶ μοχθηρός. Καὶ ἡ ζωή του κακιὰ καὶ στερεμένη. Ζωὴ ἀσκητικὴ ἀπὸ τὴν τσιγγουνιά, ἂν καὶ εἶχε «βιός», ἂν καὶ εἶχε «βλυσίδι», γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ εὐεργετήσῃ !...

— Μὰ τί τὰ θέλει ! Θαμμένα, σκονισμένα, ἀραχνιασμένα 'κεῖ σαπίζουνε !...

Μὲ μισὴ ὀκᾶ φασόλια περνοῦσε τρεῖς ἡμέρες. Τὴν μιὰ ἔτρωγε τὸ ζουμὶ καὶ τὶς ἄλλες δυὸ τὰ φασόλια. Μὲ μιὰ σαρδέλλα, ἁρμυρήτου βαρελιοῦ

«Σαρδέλλα ποὺ σαλεύει
καὶ τὸν μουστεργὴ γυρεύει»

ὅπως τὴν τραγουδοῦσαν ἐκεῖ πέρα οἱ μπακάληδες, περνοῦσε δυὸ ἡμέρες. Τὴν μιὰ ἡμέρα ἀκουμποῦσε τὸ ψωμί του ἀπάνω της, καὶ προσφάγιζε μὲ τὴν μυρωδιά, καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἔτρωγε ξερὴ καὶ ξυλιασμένη.

'Εξοῦσε μὲ τῶν φαγητῶν τὴν μυρωδιά.

Σὰν ἔπαιρνε τὸ καλοκαίρι καὶ ζεσταινότανε ἡ γῆ, καὶ γλύκαιναν τὰ σῦκα, ἔπλεκε τὴν «δραγατσιά», ἀπάνω στὴ συκιά, μὲ βέργες τῆς ἁλυγαριᾶς καὶ τὴν σκέπαζε μὲ κλάδους πικροδάφνης. Σκαφράλωνε ἀπάνω καὶ δὲν κατέβαινε διόλου ἀπὸ κεῖ, ἂν δὲν τῆς πέφτανε τὰ σῦκα ὅλα. Καὶ μήπως τάτρωγε αὐτός, νὰ πῇς ! "Οσα ἔφτανε ἐκεῖ τριγύρω ! Μὰ μήπως τὰ πωλοῦσε; Ποιος ν' ἀγοράσῃ σῦκο στὸ χωριό, ποὺ ὅλοι ἔχουν τὰ δικά τους !

— "Ετσι γιὰ νὰ μὴ γλυκαθῇ κάνας φτωχός ! Οἱ συκοφάγοι, ξεσαρκώνοντας αὐτά, τὰ τρώγανε ἀπάνω, καὶ οἱ σαντζόχεροι, ὅσα ὡρίμασμένα, μαλακωμένα ἀπὸ μελάτη γλύκα ἢ στάφιδιασμένα, πέφτανε !...

— Τὴ «στοίχειωσε» ποὺ κακὸ χρόνο νάζῃ, ὁ ἀναποδιασμένος, λέγανε ἡ γρηές, ὅταν περνοῦσαν.

— Καμμιὰ φορά, οἱ «μάγγες» τοῦ χωριοῦ, πλησίαζαν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν, πὼς τάχα ἤθελαν γιὰ νὰ τοῦ κλέψουνε τὰ σῦκα. 'Ο Νικολὸς ὁ Βόσος, ἄρπαζε ἀμέσως τὴν ματσοῦκα του :

— Σταθῆτε νὰ σᾶς δείξω, διαβολοσπορές !...

***

Μιὰ ἡμέρα ὁ Μπάκης τῆς Ρηνιῶς, ἐμάζευσε λίγα παιδιὰ καὶ κάτι γιὰ τὸν Νικολὸ τοὺς εἶπε. 'Εκεῖνα ἐχαρῆκαν, ἐπεκρότησαν συνεφώνησαν, σιγομίλησαν, σιγογέλασαν, χωρίστηκαν καὶ τὸ βράδυ ὅταν νύχτωσε καὶ γαλήνεψεν ἡ φύσις, πέντε μαῦρες σκιὲς πετύχανε μέσα ἀπὸ κάτι βατουλιές. Σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξι ἔφθασαν κάτω ἀπὸ τὴν δραγατσιὰ τοῦ Νικολοῦ τοῦ Βόσου. Τί ἦσαν αὐτοί ! ἄνθρωποι ἢ ξώτικα ποὺ γέννησε τὸ σκοτάδι καὶ ἡ νύχτα ; Τὰ σώματά τους ἦσαν φουσκωμένα, σὰν μισαδειανὰ τουλούμια, κάτι πράγματα ἀφύσικα καὶ στρογγυλά, σὰν τομαροκοιλιές, γεμάτα φτερὰ σὲ ὅλο τους, τὸ σῶμα.

— 'Εμπρὸς παιδιά, εἶπεν ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ καταχθόνια αὐτὰ καὶ ὅλοι πιαστῆκαν χέρι - χέρι, κι' ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν σὲ δισμόνιο χορό, γύρω ἀπὸ τῆς γλυκόκαρπης συκιάς, τὸ χοῦρο, λεπίζοντα κορμό, ἀφίνοντας ἄναρθρες φωνὲς καὶ στριγνισμένες.

Μιὰ στιγμὴ ἐστάθηκαν καὶ μιὰ χοῦρη, βραχνὴ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέῃ :

— 'Ελᾶτε διαβολόπουλά μου, ἐλᾶτε ἐδῶ γύρω στὴ συκιά μου, ἀρχίστε νὰ μοῦ λέτε. 'Εσὺ ὁ πρῶτος, ἔχεις τὸ λόγο, Σκαθαρίκη. Λέγε τὸ λοιπόν...

— 'Εγώ, ἀφέντη διάβολε, καθὼς περπάταγα εἰς τὸ ποτάμι, εἶδα ἕνα παιδάκι κι' ἔπαιζε κοντὰ εἰς τὸ νερό. Δὲν χάνω καιρό, μὰ σπρωξά, μπλούμ !... πάρτο μέσα !

— Χά, χά, χά ! ἔκαναν ὅλοι μαζί. Μπράβο !... Μπράβο !... 'Ανέβα νὰ φᾶς σῦκα !...

— 'Εσὺ τί ἔκανες, Κορκόντζιλα ;

— 'Εγὼ καθὼς εἶδα ἕνανε καὶ βάσταγε ἕνα περίστροφο στὰ χέρια του γεμᾶτο, κάνω ἔτσι τοῦ τὸ στρίβω καὶ τὸ ἀδειάζω εἰς τὴ μούτρα του.

— "Ω ! ὦ ! ὦ ! Μπράβο ! Μπράβο ! 'Ανέβα νὰ φᾶς σῦκα !

— 'Εσύ, Κουτσοκερατάκη, σὰν τί ἔκανες ;

— 'Εγώ, καθὼς πηγαίνανε μὲ τὴν βάρκα δυὸ ἀνθρῶποι, πάω, καβαλίκεύο στὸ πλευρὸ τῆς δίνω μιά, τὴν ἀναποδογυρίζω καὶ νὰ τοι καὶ οἱ δυὸ μέσα...

— "Ω ! ὦ ! ὦ ! Μπράβο ! Μπράβο ! 'Ανέβα νὰ φᾶς σῦκα !...

— 'Εσὺ τί ἔκανες, Μαγκάκη ;

— 'Εγὼ, ἀφέντη μου διάβολε, ἀπεκριθη ὁ τέταρτο τὸ διαβολάκι, μὲ δειλὴ φωνή, δὲν ἔκανα τίποτα ἀκόμα !

— Τί ; εἶπεν ἀγουεύοντας ὁ ἀρχιδιάβολος Σκοτώστε τον ! Σκοτώστε τὸν χαμένο !...

— "Οχι ! ὄχι ἀφεντούλη μου, λυπήσου με κ ἐγὼ κάτι θὰ κάνω τώρα !...

— Τί ;

— Θὰ βάλω φωτιὰ καὶ θὰ κάψω τὴν «δραγατσιά», μὲ τὸν γέρο ποὺ εἶν' ἀπάνω !...

***

'Ο Νικολὸς ὁ Βόσος, μόλις τάκουσε κι' ἔτρεμε ὁλάκερος !

— Πῶ ! Πῶ ! Παναγιά μου πρόφτασε καὶ βοήθα με κάψουν οἱ διάβολοι !

Τεταρταῖος πυρετὸς τὸν ἔπιασε ! Ηρθαν τσακίζεται στὶς «δραγατσιὰς» τὶς σκάλες, πηδιέι ἀπὸ τὴν γέρεικη συκιά,καὶ τρέχει, δὸς μου ροῦσε γρήγορα, φτάνει στὸ μονοπάτι καὶ τοδίνει τρέχοντας γιὰ τὸ χωριό, νομίζοντας ὅτι τὸν κυνηγᾶνε ὅλοι οἱ διάβολοι τῆς Κόλασεως καὶ τὰ φαντάσματα τῆς νύχτας, μὴ τολμῶντας οὔτε πισὸ του νὰ στρέψῃ νὰ ἰδῇ !...

— Φέρτε τὰ σακκοῦλια σας, τώρα ρὲ παιδιά !

'Εφώναξεν ὁ ἀρχιδιάβολος μὲ ἴμπρη πειὰ φωνή,πού τόσο ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Μπάκη τῆς Ρηνιῶς, καὶ ἀμέσως τὰ διαβολάκια χύθηκαν ἀπάνω στὴ συκιά !... Μὰ τὶ περίεργοι διαβόλοι ; Φορτώνουν λινάτσες πλατειές, λινάτσες τῆς φαρίνας, ποὺ ἔπιανε ὅλο τὸ σῶμα τους καὶ τώκανε νὰ φαίνεται, ὅλο καὶ κοιλιά, ναὶ εἶχε

'Ο Μπάκης τῆς Ρηνιῶς...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ πρώτη καὶ μοναδικὴ ἔκδοσις τῶν σοννέτων τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Ζοζὲ Μαριὰ Ἐρεντιά, ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τρόπαια», ἐξαντλήθηκε στὰ Παρίσι, ὅταν ἐξεδόθη, ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας !

Ἂν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ ἐν Ἑλλάδι οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ θὰ ἦσαν ὅλοι ἑκατομμυριοῦχοι ! Εἶναι ὅμως ὅλοι καὶ Ἐρεντιά :...

***

Ἂς μὴ παραπονούμεθα γιὰ τὴν κακοκαιρία.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φρικωδεστέρους χειμῶνας ἦταν ὁ τοῦ 1709. "Οπως γράφει σχετικῶς φυσιοδίφης Φ. Σοὺμπερ, ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ Γενναρη ὡς τὰ μέσα τοῦ Φλεβάρη στὶς ἐξοχές, ἀλλὰ καὶ στοὺς τοὺς δρόμους τῶν μεγαλυτέρων πόλεων, ἀκόμα δὲ καὶ μέσα στὰ σπίτια καὶ μέσα στὰ κρεββάτια ἐξεπάγιασαν τότε πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἡ δυνατώτερη φωτιὰ στὴ σόμπα ἢ στὸ τζάκι δὲν κατώρθωνε νὰ θερμάνῃ καὶ τὸ πιὸ μικρὸ δωμάτιο. Ἐνῷ τὰ σίδερα τῆς σόμπας κοκκίνιζαν ἀπὸ τὴ φωτιά, λίγα μέτρα μακρύτερα κοντὰ στὸ παράθυρο, τὸ νερὸ πάγωνε μέσα στὰ δοχεῖα τὰ ὁποῖα ἔσπιζαν ἀμέσως μὲ τὴ δύναμη τοῦ πάγου ὁ ὁποῖος διεστέλετο ὅπως σπάζουν οἱ βράχοι στὶς χαράδρες ὅταν παγώνουν τὰ νερά !... Σπουργίτια καὶ διάφορα ἄλλα πουλιά, ἀκόμη καὶ ἄγρια,ἐπεφταν πολλὲς φορὲς νεκρὰ ἀπὸ ψηλὰ λόγῳ τοῦ κρύου !...

Ὁλόκληροι ντουζίνες ξυλόκοτες βρίσκονταν παγωμένες μέσα στὰ χιόνια. Οἱ νυχτερίδες ξυπνοῦσαν ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο ὕπνο τους καὶ πετοῦσαν καὶ τὴν ἡμέρα γιὰ λίγες στιγμὲς ἀλλὰ σὲ λίγο ἔπεφταν κι' αὐτὲς νεκρές ! Τὰ ἐλάφια καὶ τὰ ζαρκάδια εἶχαν χάσει τὴν ταχύτητά τους, καὶ περπατοῦσαν σὰν παραλυτα στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, συχνὰ μάλιστα ἔφταιναν μέχρι τῶν σπιτιῶν καὶ ὅταν ἤρθε ἡ ἄνοιξη βρέθηκαν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ νεκρὰ στὰ δάση. Ἡ λίμνες καὶ τὰ ποταμάκια, τῶν ὁποίων εἶχε παγώσῃ τὸ νερὸ ὡς τὸν πάτο, μόλις ἔλιωσε ὁ πάγος βρωμοῦσαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν ψαριῶν. Ἡ δυστυχία καὶ ἡ φτώχια παρουσιάστηκαν τότε μὲ τὴ χειροτέρα τους μορφή, γιατὶ ὁ λαὸς ὑπέφερε, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ κρύο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη καὶ τὴ μεγάλη ἀκρίβεια τῶν τροφίμων. Οἱ χειμερινὲς σπορές, τὰ κλήματα καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα εἶχαν καταστραφῆ. Τὰ ποτὰ εἶχαν μεταβληθῆ σὲ πάγο καὶ μέσα στὰ καλύτερα ὑπόγεια. Πολλοὶ ὁδοιπόροι εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ πεθάνουν στὸ δρόμο, καὶ αὐτοὶ δὲ ἀκόμη οἱ ἐπιβάτες τῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν καὶ οἱ ἁμαξηλάτες, εἶχον τὴν ἴδια τύχη ἂν καὶ ἦσαν προφυλαγμένοι μὲ γουναρικὰ καὶ μὲ πάρα πολλὰ φορέματα. Πολλὲς φορὲς δὲ συνέβη νὰ φθάσουν οἱ ἅμαξες στὸ σταθμὸ καὶ νὰ μὴ βγῇ ἀπ' αὐτὲς κανεὶς ἐπιβάτης ἢ ταχυδρόμος ζωντανός !...

Οἱ ταξειδιῶτες εἶχαν, ἀπλούστατα, παγώσει καθ' ὁδόν ! "Ολα αὐτὰ τέλος ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ζωή μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μερικοὺς βαθμοὺς περισσότερους ἢ λιγώτερους θερμοκρασίας...

***

Μεγάλη ἦταν ἡ καταστροφὴ ποὺ εἶδε τὸ χωριὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα! Κλάδοι σπασμένοι, σῦκα τσαλαπατημένα, φύλλα κάτω σιγμένα, χλαμοῦδες τσακιστές, κι' ἡ «δραγατσιὰ» ἀπομαδημένη ἀπὸ τὰ ξερά της φύλλα !

—Πίσω μου σ' ἔχω ὀξαποδῶ !

Ἐσταυροκοπεῖτο ὁ Γερω—Νικολὸς ὁ Βόσος !

Τέσσερα κοιμώμενα ἐγίνε, δέκα πόδια ἔκαμε, τρέχοντος εἰς τὸ χωριὸ καὶ νομίζοντας ὅτι τὸ κυνηγοῦν διάβολοι

—Τήνστοίχειωσε» ὁ ἀναποδιασμένος! ἔλεγαν σαστισμένες ἡ γρηές.

— Θεέ, συγχώρησέ μας !

'Αντεσταυροκοπεῖτο τὸ χωριό !

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ συκιά, ἐγλύκαινε τὰ σῦκα της, καὶ γιὰ τοὺς ὁδοιπόρους διαβάτες.

'Ο Γερω—Βόσος, νὰ τὴν ξαναφυλάξῃ δὲν ἐτόλμησε !...

"Ολοι τὴν θυμοῦνται ἀκόμα, αὐτὴ τὴ φοβερὴ τὴν ἱστορία στὸ χωριό !...

Σταμ. Σταμ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ψηλὰ βουνὰ καὶ θάλασσας
διαβάτης ταξιδεύει—
Ποῦ πάγει,τί γυρεύει ;
— 'Ομένανε, ὠϊμένανε !
'Εχάθ' ἡ ἀδελφούλα του,
τὴν ἐκλεψαν οἱ μάγοι,
γιὰ νὰ τὴν εὔρῃ πάγει—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

Μικρὸ παιδὶ 'ξεκίνησε
τὸν γέροντα οἱ δρόμοι,
δὲν τὴν εὑρῆκ'ἀκόμη—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
Τὶς χῶρες ὅλες γύρισε,
'ς τῆς γῆς τὴν ἄκρη φθάνει,
ἐκεῖ τὸν δρόμο χάνει—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

'Εκεῖ τραγούδημ' ἄκουσε,
πουλὶ σὰν νὰ τὸ στέλλῃ,
'σὰν νὰ τὸ λὲν ἀγγέλοι—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
Ποιὸν ἢ τὸ νοιῶσ' ἐλκύστηκε,
ποὺν τὸ σκεφθῇ πηγαίνει,
σ'ἕνα παλάτι μπαίνει—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

«Ἐμὲ μ' ἐκάμαν μάγισσα.
Τί θες δοῦ, διαβάτη,
'Σ τ'ὡραῖο μου παλάτι ;»
«'Ομένανε, ὠϊμένανε !
— Κυρά, τὸν δρόμο μ'ἔχασα,
κ' ἐμπῆκα, τὸ ξενάκι,
ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι—
'Ομένανε, ὠϊμέ !»

Τὰ μάτια της χαρούμενα
ἀστοάγαν 'σὰν ἀστέρια,
κ' ἐπροβαλε τὰ χέρια—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
'Ελύγισε τὸ σῶμα της
καὶ 'πέσαν τὰ ξανθά της,
τὰ μακρυὰ μαλλιά της—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

Κι' ἀρχίνησε 'ς τὴν ἄρπα της
νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ κρούῃ.
'Ο νοῦς ποὺ τὴν ἀκοῦει—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
'σὰν οὐσανὸ τὸ πνεῦμα του,
'σὰν γῆ τὴ σάρκα 'τοῦθέλει,
ὡς ποὺ ἐμαμαοῦθῃ—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

'Η ψάλτρα ἡ μαγοῦλισσα,
'ς τὴν πλάνη του βαρειέται,
ἐγγὺ κι' ἀφογκρατέται—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
'Απ' ἔξω κρύος μάρμαρο,
'Σ' τὸ μάρμαρο 'πὸ κάτου
ζεστὴ βαρὰ ἡ καρδιά του—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

«Ποίλους διαβάτες 'πλάνεψα
κ' ἔπῆρα 'ς τὴν ὀκλαβιά μου
μὲ τὸ τραγούδημά μου—
'Ομένανε, ὠϊμένανε !
Αὐτὸν δὲν τὸν ἐπιάσομενα
'ς τὴν ἄκρη 'σὸ τοῦ κόσμου—
Αὐτὸς εἶν' ἀδερφὸς μου—
'Ομένανε, ὠϊμέ !

† Γ. Μ. Βιζυηνός

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τὲς βράδυ πρὸς τὸ ἡλιόγερμα σὲ φοινικὸ καρτέρι
Ἄνθρωπο ξάπλωσε νεκρὸ ἕνὸς ἀνθρώπου γέρο.
Λάβαινα ἐκεῖθε κ' ἔφριξα· τὴ νύχτα στὸ κορβάτι
Παιδέρωτα ὡς τὴ γαρανγὴ γυρεύ νὰ κλείσω μάτι,
Κι' ὁ νοῦς μου γύρους ἔφερνε, πουλάκι ξαρνισμένο,
'Απὸ τὸ μαῦρο τὸ φονιὰ στὸ μαῦρο σκοτωμένο.

Κ' ἔβλεπα στῆς ἀγρύπνιας μου τὴν πύρινη ἀγονία
Τὸ ψυχομάχημα τοῦ ἑνὸς καὶ τ' ἄλλου τὴ μανία,
Καὶ σάμπως νάμουν καὶ τοὺς δυὸ παιδέρο ξαναβγοῦ,
Σὰ νὰ χορτοῦσα κι' ἀπ' τοὺνα κι' ἀπὸ τὸ μακελλαριό,
Δὲν ἔκλαια μόνο τ' ἄμοιρο τοῦ σκοτωμένου χώμα,
"Εννοιωθα καὶ γιὰ τὸ φονιὰ μιὰ ἄλλη μυστοπόνια.

'Εννοῦσες ὁ παλιόκοσμος γέρεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη τρέφεται μὲ αἷμα καὶ μὲ δάκρυ.
Μαζὶ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς κορμοδαλὸς καὶ φόνια,
Μιὰν ἀποσβόλα μᾶς κρατεῖ στὴ φυλακὴ τὴν ἴδια.
Καὶ μιὰν ἀπόρριπτη δύναμη, μιὰ ἀσυστημὴ μεγάλη,
Ποῦ κράζει τὰ χτυπόδυνα αὐτά, κραξιὲς νὰ πέφτουν ἄλλο.

'Ο ἄνθρωπος καλὸς κακὸς, ὅπου τὸν βγάλῃ ὁ δρόμος
Τὸ κορῖτσι ἀν φοντώνεται, δὲ φταίει ἐκεῖνος ὅμως.
Ἐκεῖνος φταίει ποὺ ξαρτιὰ μᾶς ἔρριξε· ἐδῶ κάτου,
'Οπως κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ πὼς τὸ ξοῦ τὸ φοβερὸ ὄνομά του,
'Ιεχωνά, Δία, Θεὸν, Βιράν, 'Αλλάχ, Μεσσία,
Ἂς ἄναι ὅτι εἶν' ἡ Μία, Νοῦς, Πατέρας, Μοῖρα, Θεός, Αἰτία !

Σὲ κάποιο πόστο τὸν βρίσκεται μιὰ θεία ἀκριβοσύνη
Κι' ἂν βλέπῃ—ὄχι πλάσματα, τὸν πλάστη αὐτὴ θὰ κρίνῃ.
Κι' ἂν κάπου σὲ ἀλλοίευτο φῶς ἀφροστὲς ἡμέρες,
Μὲς σ'αστερωτὸ παγκάθαρο τοῦ Εὐαγγελιου Πατέρας,
"Ολους, ὁρμιὸς ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ θύματ' ἀπ' τὴν ἄλλη,
Θὰ σώσῃ σὰν ἀδιὰ παιδιὰ στὴν ἀναρχή, ἀγκαλιά,
Σὰ νὰ ἐγιάτρωσι ἀπὸ τὰ θύματά του.
Γιατὶ τὰ κήπια ἀστόχαστα καὶ τόσοις' ἀδρὸ κατοῦ.

Κωστὴς Παλαμᾶς

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

—Παντρεμένος, τρία παιδιὰ στὰ ξένα
Νύφη ἄκουρη, ξανθούλα, μικρή,
Τὴ γυναίκα μου σ' ἄφησα ἐδῶ μονάχη,
Καὶ γερνᾶ καὶ τὴ ρούσαν νεκρή.

Τὸ χωριὸ σὲ μ' ἀγάπη σὲ χαίρει
Τὴν καλὴ τὴν ὁλόφωτη νύχτα,
Τὸ χωριὸ μαστορεύει καὶ τρέχει
—"Αχ μητέρα μου ! —τέλεια φωτιά.

Στὴν ἀγάπη,στὴν πρώτη χαρούλα
Σᾶς ξενγιόσουσε ὥρα μακρή,
Καὶ τοῦ γάμου σπαθιὰς,-ὡμορφοσᾶς!
Εἶχεν ἐσᾶς ἀπὸ λεύτερο ἐκεῖ.

"Ετσι ἡ Μοῖρα εἶχε τάξει τὸν ἕνα
Νὰ ἀρμόσῃ στὴ γῆ νὰ σκαρτῇ,
Γιὰ τὰ ἀσσαι ἀπ' τὸ θάνατο ἐσένα
—"Αχ μητέρα μου ! —ἐσὺ ἐφταις.

Γεώργιος Δροσίνης

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΧΙΜ GORKI

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ὁ διάβολος ἐστενοχωρεῖτο... Εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ μὴν περνᾷ μόνον τὶς ὧρες του, περιζέοντας... Γνωρίζει καλὰ ὅτι ἡ ζωὴ παρουσιάζει φαινόμενα, πού, οὔτε αὐτὸς ὁ Βεελζεβούλ, νὰ μὴν μπορῇ νὰ περιπαίξῃ.

Περιπατοῦσε, λοιπόν, μιὰ φορά, σ' ἕνα νεκροταφεῖο, ἀνάμεσα σὲ τάφους, μέσα στὸ σκότος μιᾶς νύχτας φθινοπωρινῆς. Εἶπα ὅτι ἐστενοχωρεῖτο καὶ αφύριζε, ζητώντας κάτι νὰ ξεσκάσῃ...

Ὁ ἄνεμος συνώδευε τὸ τραγοῦδι του, ποὺ γλυστροῦσε σὰν κρύα σαῦρα, τριγύρω εἰς τοὺς τάφους, ἀνάμεσα εἰς τοὺς σταυροὺς. Στὸν οὐρανὸ σουγκόντυσαν σύννεφα πυκνά, καὶ πότιζαν μὲ τὰ φυχρά τους δάκρυα, τὶς βοσβὲς κατοικίες τῶν ἀποθαμένων... Τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων ἐπιάνοντο ἀπὸ τοὺς σταυροὺς καὶ τότε ἕνας ἦχος πένθιμος περνοῦσε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, μ' ἕνα βαρὺ ρυθμό, τρομακτικό.

Ὁ διάβολος ἐφύριζε κι' ἐσκέπτετο :

— Τί περίεργο πρᾶμμα ποὺ θὰ ἦταν, νὰ ἐξέυρα τὶ νιώθουν, μὲ τέτοιον καιρὸ οἱ πεθαμένοι· ἄρα γε τοὺς πειρουνιάζει ἡ ὑγρασία ; Ἂν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου των, δὲν ὑποφέρουν πειὰ ἀπὸ ρευματισμούς, ἐν τούτοις δὲν θὰ περνοῦν καὶ τόσα εὐχάριστα ἐκεῖ κάτω !... Νὰ φώναζα κανέναν νὰ περνοῦσαμε τὴν ὥρα... Θὰ ἦταν εὐχάριστο καὶ γιὰ μέναν καὶ γι' αὐτόν... Νά, κάπου ἐδῶ ἔθαψαν ἕνα γραμματιμένον ποὺ ἐγνώρισα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λογιώτατοι εἶναι ἀπαιτητικοί γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν ὁ θάνατος τοὺς διορθώνει ;

— Ἐ ! Ἄκου ἐδῶ ! ἐφώναξεν χτυπῶντας μὲ τὰ νύχια του, τὴν πλάκα ποὺ ἔδειχνε τὸν τάφον τοῦ γραμματισμένου. Σήκω ἀπάνω!

— Τί μὲ θέλεις, ἀπαντάει, μιὰ φωνὴ μένη, ὑποχθόνιος φωνή.

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Δὲν σηκώνομαι. Ποιὸς εἶσαι σύ ;

— Μὲ ξέρεις ποιὸς εἶμαι.

— Ποιὸς ; Ὁ τυπογράφος ; Ὁ λογοκριτής ; Ποιὸς ;

— Ὄχι.

— Ὁ χωροφύλακας τῆς δικτατορίας ;

— Ὄχι, ὄχι !

— Μὰ ποιὸς εἶσαι λοιπόν ;

— Εἶμαι ὁ διάβολος.

— Ἄ ! Τότε ἔφθασα ἀμέσως.

Ἡ ἐπιτυμβία πλάξ μετεστοιβάθη, τὸ χῶμα ἐσχίσθη καὶ ἕνας σκελετὸς παρουσιάστηκε, σὰν ἐκείνους ποὺ παίγνουν οἱ φοιτηταὶ καὶ μελετοῦν ἀνατομίαν. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἀπὸ τὶς κόχες τῶν ματιῶν του, ἔβγαινεν ἕνα γαλαζωπό, ἀδύνατο φῶς, σὰν ὑποκαίσιον. Ἔβγηκε ἐντελῶς, τινάχτηκε, γιὰ νὰ πέσῃ τὸ χῶμα ποὺ ἦταν κολλημένο εἰς τὰ κόκκαλά του, ποὺ κρουστάλλιαζαν παγερά, κι' ἐκάτσταξε μὲ τὸ γαλάζιο βλέμμα του, τὸν συννεφιασμένο οὐρανό.

— Ὑγίαινε, τοῦ λέει ὁ διάβολος..

— Καὶ τὶ νὰ τὴν κάμω τὴν ὑγεία, ἀπαντᾷ ὁ συγγραφεύς, μὲ ξερὴ καὶ χαμηλὴ φωνή, σὰν νὰ θροοῦσαν κόκκαλα γυμνά. Καὶ τὶ μὲ θέλεις ;

— Ἔτσι γιὰ νὰ κάμωμε οἱ δυὸ μαζὶ ἕνα γῦρο.

— Εὐχαρίστως ἂν καὶ ὁ καιρὸς δὲν εἶν' τόσο καλός.

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι μὴν κρυολογήσῃς...

— Ἄ ! ὄχι. Ὁ ἐνθουσιασμός μου ὑπέστη χειρότερες ψυχρολουσίες στὴ ζωή.....

Περπάτησαν μαζὶ στὸ στενὸ τοῦ νεκροταφείου μονοπάτι. Μιὰ λεπτή, κρύα βροχὴ τοὺς περνοῦσε ὡς τά... κόκκαλα καὶ ὁ παγωμένος ἄνεμος ἐσφύριζε, μέσα στὶς γομνὲς πλευρὲς τοῦ συγγραφέα, ποὺ δὲν εἶχανε πλέον καρδιά.

— Πάμε σ' ἐκεῖ πόλι ; ἐρωτᾷ τὸν διάβολον.

— Σ' ἐνδιαφέρει βλέπω ἡ ζωή, αἰ ; τοῦ ἀπάντησεν ἐκεῖνος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδερφέ, ὁ ἄνθρωπος τὰ μετράει ὅλα, μὲ τὴν δύναμι τῶν προσπαθειῶν του. Κι' ἕνα μικρὸ χαλίκι νὰ ἔχῃ πάει στὴν κορφὴ τοῦ Ἀραράτ, αὐτὸ τὸ χαλίκι ἔχει γι' αὐτὸν ἀπειρη ἀξία.

Ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ εἶδαν ἐμπρός τους, ἕνα δρόμο... Μεταξὺ τῶν δυὸ σειρῶν τῶν σπιτιῶν ἦταν βαθὺ σκοτάδι καὶ κάτι φανάρια νυσταγμένα, ἔβειχναν καλά, τὴν ἔλλειψι τοῦ φωτός, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν εἰς τὴ γῆ.

— Δὲν μοῦ λές, ἄρχισε πάλιν νὰ λέη ὁ διάβολος, πῶς περνᾶς στὸν τάφο μέσα ;

— Τώρα ποὺ συνείθισα, ἀρκετὰ καλά. Στὶς ἀρχὲς ὅμως ὑπέφερα τρομερά. Ἐκεῖνος ὁ βλάκας, ποὺ ἔχωνε τὰ καρφιὰ στὸ σκέπασμα τῆς κάσας, μοῦ ἔχωσε ἕνα μέσα στὸ κρανίο· δὲν ξέρω γιατί !... Ἔπειτα ἤλθαν τὰ σκουλήκια, ποὺ νὰ τὰ πάρῃ ὁ διάβολος, καὶ ἄρχισαν νὰ μὲ τρώνε μὲ μιὰ βραδύτητα ἀπελπιστική.

— Αὐτὸ δὰ μοῦ φαίνεται παράξενο, ἀπάντησεν ὁ διάβολος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τὸ δικαιολογήσῃ κανένας, γιατὶ ἕνα τέτοιο σῶμα, σὰν τὸ δικό σου, γερὸ καὶ χολή, δὲν εἶναι καὶ πολὺ ὀρεκτικό.

— Μὰ μπῶς εἶχα τὰ πολλὰ κρέατα ἀπάνω μου, νὰ πῇς... Ἥμουνα σὰν τσίρος !

— Ἄς εἶναι. Δὲν μοῦ λές ; Κάνει ὑγρασία τώρα τὸ φθινόπωρο στοὺς τάφους ; ἐρωτᾷ πάλιν ὁ διάβολος.

— Ναὶ ὁλίγη.... ἀλλὰ συνειθίζει καὶ σ' αὐτὴ κανείς. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνο ποὺ δὲν ὑποφέρεται εἶναι οἱ βλάκες ποὺ τριγυρίζουν στὰ νεκροταφεῖα καὶ οἱ ὁποῖοι ἔρχονται καὶ ἀπὸ πάνω σου. Πές μου ὅμως τώρα καὶ σύ, πόσον καιρὸ ἔχω ποὺ εἶμαι πεθαμένος, γιατὶ κι' ἐγὼ καὶ ὅσα μὲ περιστοιχίζουν εἶναι σωσπλὰ κι' ἀκίνητα· ἔχω χάσει τὴν ἰδέαν τοῦ χρόνου.

— Ἔχεις τέσσαρα χρόνια πεθαμένος· ἀπαντᾷ ὁ διάβολος.

— Ἀλήθεια ! Ὦ ! Λοιπὸν στὸ διάστημα αὐτὸ τρεῖς ἄνθρωποι ἤρθαν καὶ στάθηκαν ἀπάνω μου καὶ μ' ἔκαμαν νὰ σκάσω. Ἦσαν κριτικοί. Ὁ ἕνας ἀρνήθηκε ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα· ἐδιάβασε τὸ ὄνομά μου καὶ εἶπε : «Μπᾶ ! αὐτὸς εἶναι ψεύτικος. Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἄκουσα γι' αὐτόν»... Πῶς σοῦ φαίνεται ; Δεκαέξη χρόνια νὰ κάθωμαι νὰ βγάζω τὰ μάτια μου νὰ γράφω, κι' ὕστερα νὰ σοῦ λέν' πῶς δὲν ὑπῆρξες !

Ναὶ ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατό σου, ἔκαναν νέαν ἔκδοσι τῶν ἔργων σου, εἶπεν ὁ διάβολος...

Μπᾶ ! Ἀλήθεια ; "Α ! Τί αὐτὸ δυὸ ἄλλοι εἶπαν ἀπὸ πάνω μου : «Αὐτὸς εἶναι ;» Καὶ ὁ ἄλλος τοὺς ἀπήντησεν ταῦτος, ὁ ἀνυπόφορος.....». Κι' οἱ δυὸ γάϊδαροι ἀπομακρύνθηκαν.

— Δὲν τοὺς ἔβριξες ; τοῦ λέγει μὲ χαμόγελο ὁ διάβολος.

— Ἄ μπᾶ ! Αὐτὸ ξέρεις δὲν γίνεται. Σκέψου ὅτι εὐρισκόμεθα στὴν ἀρχὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ πεθαμένοι ποὺ μιλοῦν, καὶ βρίζουν μάλιστα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνῃ, καὶ ἄλλως τε θὰ ἔφεργαν σὲ δύσκολο θέσι καὶ τοὺς ὑλιστάς...

Ὁ διάβολος ἄρχισε νὰ στενοχωρίεται μὲ τὴν φιλοδοξία τοῦ συγγραφέως, ποὺ ἐπέμεινε καὶ μετὰ θάνατον. Καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ προτείνῃ νά ξαναγυρίσουνε στὸν τάφο, ὅταν ἄξαφνα μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μοχθηρὸ μυαλό του :

— Δὲν μοῦ λές, λέγει τοῦ συγγραφέως, δὲν ἔχεις καθόλου ἐπιθυμία νὰ ἰδῇς τί κάνει ἡ γυναίκα σου ;

— Νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔχω καὶ μεγάλη περιέργεια γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα.

— Κατάλαβα, ἔγεινες σωστὸ πτῶμα.

— Ἄ ! Μπᾶ !... ἔχεις λάθος ! ἐφώναξε ὁ πεθαμένος κ' ἔσεισε ζωηρὰ τὰ κόκκαλά του. Ἀλλὰ τώρα πειὰ καὶ νὰ μὲ ἰδῇ ἡ γυναῖκα μου, δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ.

Ἄξαφνα ὁ τοῖχος ἔνὸς σπιτιοῦ ἔγεινε διαφανὴς σὰν τὸ γυαλὶ καὶ ὁ συγγραφεὺς κύτταξε μέσα καὶ εἶδε πλούσιες κάμαρες, μὲ ὡραῖα ἔπιπλα μὲ φῶτα, μὲ χλιδή.

Μωρ' τὶ ὡραῖα ποὺ θὰ εἶνε ἐδῶ μέσα ! εἶπε ὁ σκελετὸς μὲ λαχτάρα. Νὰ εἶχα ἐγὼ τέτοια ζωή, ποτέ μου δὲν θὰ πέθαινα. Ποιὸς κάθεται ἐδῶ ;

— Ἡ γυναῖκα σου, τ' ἀπάντησε μειδιῶν ὁ Πονηρός.

— Ἡ γυναῖκα μου !... Μαράθο της ! Νὰ μὴν εἶν' αὐτὴ ποὺ κάθεται ἐκεῖ πέρα ;

— Αὐτὴ εἶνε. Κι' αὐτὸς ποὺ πάει τώρα κοντά της εἶν' ὁ ἄνδρας της.

— Μπᾶ ! Ὥστε ξαναπαντρεύτηκε λοιπόν ; Καλὰ ἔκανε. Τί εὔμορφη ποῦγειν' ἡ ὀκαμένη ! Κύττα κεῖ, λούσιο ! Καὶ τὶ χαμόγελο ποὺ εἶνε κ' οἱ δυό ! Κοὶ ποιὸς εἶνε αὐτός ; Ξέρεις ;

— Εἶνε ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν.

— Ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν !... ἐπανέλαβε ὁ συγγραφεύς. Κ' εἶνε τόσο πλούσιος ;

— Αὐτὸς εἶνε πάμπτωχος, σὰν ποντικὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ εἶνε πλούσια ἡ γυναῖκα μου.

— Ἡ γυναῖκα μου ! Καὶ ποῦ τὰ βρῆκε αὐτὰ τὰ πλούτη ;

— Ἀπὸ τὰ ἔργα σου, ποὺ πούλησε.

— Ἄ ἄ ἄ ! ἔκαμεν ὁ συγγραφεύς, σεῖων τὸ κρανίον του, ἔτσι λοιπόν, αἰ ;

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Ὁ κύριος στὸν ταχ. διανομέα :

— Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι ὁ διανομεύς ! Χαίρω πολύ ! Ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ σὲ βλέπω συχνότερα. Γι' αὐτὸ νὰ κάνῃς ἄλλοτε τὸν κόπο ν' ἀνοίγῃς τὴν πόρτα καὶ νὰ μὴν πετᾷς ἀπέξω τοὺς φακέλλους γιατὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο πολὺ ὀλίγοι φθάνουν στὰς χεῖράς μου. Ἔπειτα θὰ σοῦ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο, ἀφ' οὗ ἔννοῆς νὰ κάνῃς δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες νὰ μοῦ φέρῃς τὰ γράμματα τοῦ ἐσωτερικοῦ, καλλίτερα γιὰ μὴ μοῦ τὰ φέρνῃς καθόλου. Ἔτσι δὲν θὰ ἔχω καὶ τὴ φοῦρκα ὅταν λαμβάνω προσκλητήριο κηδείας κι' ἔχουν θάψει πλέον τὸν νεκρόν, καὶ γεύματος ποὺ τὸ ἔχουν πλέον χωνέψει... Πάρε τώρα τὸ λεντοφραγκό σου τὸ συνειθισμένο καὶ νὰ μᾶς θυμᾶσαι...

***

Πρὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων σιδηροδρόμου :

— Κύριε, παρακαλῶ, ἐκάματε λάθος στὰ ρέστα.

— Ὄχι δά, σωστὰ σᾶς τὰ ἔδωσα, σεῖς θὰ ἐχάσατε τίποτε... ξεφορτωθῆτε με...

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε, ὅτι μοῦ ἐδώσατε ὀλιγώτερα, μοῦ ἐδώσατε πέντε δραχμὲς π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ α ... Χαίρετε !..

***

Ζωηρὰ ὁμιλία περὶ ζωγραφικῆς προχθὲς στὸ σπίτι τοῦ κ. Ν...

— Ἐμένα, λέγει ἕνας, μ' ἀρέσουν πρὸ παντὸς τὰ χρώματα. Ἐν τούτοις σᾶς ὁμολογῶ ὅτι μιὰ ἡμέρα μιὰ εἰκόνα μ' ἔκαμε νὰ κλαίω ἐπὶ δέκα λεπτά.

— Ἦταν, λοιπόν, πολὺ συγκινητικὸν τὸ θέμα της ;

— Καθόλου.... ἦταν πολὺ μεγάλη, ἐξεκαρφώθηκε καὶ μοῦ ἔπεσεν ἐπάνω στὸ κεφάλι !...

Ἐδούλεψα ἐγὼ ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ τὸν ὑπάλληλο !

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ διάβολος μὲ σαρκασμό .

Ὁ συγγραφεὺς κατέβασε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Σὲ παρακαλῶ πήγαινέ με πίσω εἰς τὸν τάφο μου, καὶ μὴ μὲ ξανασηκώσῃς.

Καὶ γύρισαν εἰς τὸ νεκροταφεῖο.

Ἐννοῶ ὅτι οἱ ἀναγνῶσταί μου, δὲν θὰ ἤμειναν εὐχαριστημένοι καὶ θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς πῶ καὶ μερικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν κόλασι. Ἀλλὰ τί νὰ πῶ, ποὺ δὲν ὑπάρχει κόλασις μὲ φλόγες καὶ καζάνια βράζοντα. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα ἄλλο πρᾶγμα πολὺ μακριὰ δὲν εἶτανε. Μὰ σὲ λίγη ὥρα πρόβαλαν τὰ ξεφτέρια καὶ τὰ κονίσματα στὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ γιαλοῦ, ὕστερα φάνηκαν κ' οἱ χρυσοφορεμένοι παπάδες, κατόπι οἱ ψαλτάδες, οἱ ἀναγνῶστες, καὶ πιὰ ὁ ἀτέλειωτος κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ κατάντησε νὰ εἶνε τὸ ξεφτέρια κάτω στὸν ἅμμο, κι' αὐτοὶ ἀκόμα δὲν πρόβαλαν ὅλοι, γιατὶ κ' οἱ τρεῖς οἱ ἐνορίες εἶχαν ἀνταμωθῆ πρὶ νὰ ξεκινήσουν. Κ' ὅλος ὁ δρόμος εἴτανε ἀνθρώπινη μηχυγκία.

Κύτταξε ἡ Διαμάντω, μὲ μεγάλη συγκίνηση καὶ μεγάλη λαχτάρα : Κι' ὄχι τόσο ποὺ ἔβλεπε τέτοια λαμπρὴ ζωγραφιά, ποὺ σιγὰ - σιγὰ κι' ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ τὴν περιχύνῃ, καθὼς ἔσβηναν τὸ ποτάμι, ὡς ἕνα τέταρτο μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μόνο ποὺ γνώριζε πὼς μέσα στὸν κόσμο ἐκεῖνο εἶταν κι' ὁ καλός της, ὁ παλληκαρᾶς ὁ Γιάνναρος, ποὺ τὴ νιότη καὶ τὴν ἀντρειοσύνη του τὴ μάζευε στὶς θάλασσες τὸν ἀφρό. Ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγαπητικιὰ του, εἶχε τὴ βάρκα του χαρὰ καὶ παρηγοριά. Ποὺ δὲν ἤξερε τι θὰ πῇ φόβος, καὶ τι θὰ πῇ κρύο· μόνο τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων ἐκείνων, πηγαίνει στὶς καλῆς του μὲ μερικοὺς φίλους νὰ πιῇ μιὰ μαστίχα, κι' ἀπάνου στὸ γλέντι, καὶ κεῖ ποὺ κερνοῦσε αὐτή, τῆς λέει πὼς αὔριον θὰ βουτήξῃ νὰ βγάλῃ αὐτὸς τὸ Σταυρό. Τὸν ἤξερε ἡ Διαμάντω, τὸν ἤξερε κ' ἡ μάννα της ἡ κερὰ Βαρβάρα τι πεῖσμα τὸ εἶχε, καὶ θεὸς φυλάξοι νὰ πουν ὄχι ! Γιατὶ τὸν ἤθελεν κιόλας, ποὺ καλήτερο νοικοκύρη νὰ βροῦνε δὲ μποροῦσαν.

Γι' αὐτὸ κοίταξε τώρα ἡ Διαμάντω μὲ λαχτάρα καὶ καρδιοχτύπι.

— Καὶ τέτοιος χειμῶνας ! ἔλεγε μοναχὴ της,καθὼς ἔβλεπε τὸν ἀγριο ποὺ ἔβγαιν' ἀπὸ τὰ ταραγμένα τὰ κύματα μέσα στὸ πέλαγο.

Μὰ ἔβλεπε πάλι τὸν ἥλιο,ἔβλεπε τὰ ξεφτέρια ποὺ λαμπροκοποῦσανε μὲ σ' τὶς ἀχτίδες του, κοίταζε τοὺς πάγους ἀπάνω στὶς στέγες ποὺ ἀρχίζανε νὰ στάζουν κι' αὐτοί, καὶ παραγγορεύονταν ποὺ ὅσπου νἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ ριχτῇ ὁ Σταυρός, δὲ θἄναι καὶ τόσο κρύο.

Ἔτσι πέρασε ὡς μιὰ ὥρα. Καὶ τώρα πιὰ τὰ μάτια της εἴτανε στημωμένα στὸν ποταμό. Μὰ τόσο μακριά, καὶ μὲ τόσο κόσμο ποὺ στέκουνταν μπροστά στὸ ποτάμι, τί νὰ δῇ ! Τίποτις δὲν εἶδε ! Τίποτε δὲν ἤκουσε, παρὰ τὸ γοργὸ χαρὸ χτύπι της.

Ἄκουσε λιγάκι, κι' ἀρχίσανε νὰ γυρίζουνε. Σηκώθηκε τώρα κ' ἔκαμε τὸ σταυρό της, καὶ παρακάλεσε τὴν Παναγιὰ νὰ τὴ συχωρέσῃ ποὺ δὲν πῆγε νὰ τὴ θυμίσῃ τοῦτη ὥρα, μόνο κάθουνταν καὶ κύτταζε σὰ νἄταν δὰ καὶ πανηγύρι. Καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε τὴν Παναγιά, καθὼς τήνε θύμωσε, ποὺ τέλειωσε καὶ το βουτήγμα ἐκεῖνο τὸ τρελλὸ καὶ πυράλογο. Ἄξαφνα πάλι συλλογιοῦνταν πὼς μποροῦσε καὶ νὰ πουντιάσῃ ὁ καιρὸς της, καὶ τὸ γύρεψε πάλι στὰ θερμὰ παρακάλια.

— Νὰ δοῦμε τώρα καὶ τὴ φωτιά, εἶπε σὰν τέλειωσε. Κι' ἄρχισε νὰ βάζῃ κάρβουνα, νὰ σκουπίζῃ, νὰ τοιμάζεται γιὰ τὴ γριὰ της ποὺ ὅπου κι' ἂν εἴτανε πρόχουνταν, ἴσως καὶ μὲ καμιὰ γειτόνισσα, νὰ βουτήξουν ἕνα παξιμαδάκι στὸν καφὲ καὶ νὰ κουβεντιάσουν.

Τώρα πιὰ εἴτανε μέρα σωστή, παντοῦ ἔφεργε ὁ ἥλιος, παντοῦ ἄκουγες μιλητὰ καὶ φωνές. Μέρεψε πιὰ τώρα καὶ τοῦ κουτσιοῦ ἡ καμπιά, καὶ ριθοτραγουδοῦσε χαδοῦς μπαινοβγαίνει καὶ συντυχιές.

Ἄξαφνα, στέκεται ὁλόρθη, τὰ μάτια της ορθάνοιχτα, τὰ χέρια ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, τάλλο στὸ μαγουλό της, καὶ ταὶ γυρισμένο κατὰ τὴ θύρα, νἀκούσῃ καλήτερα. Δὲν εἶχε λάθος ἡ δύστυχη ! Κλάματα εἴταν ἡ φωνὲς ἐκεῖνες.

Ὅτι ἔκαμε νὰ τρέξῃ ἔξω, καὶ μπαίνει μέσα ἡ μαύρη ἡ μάννα της,ξεμαγουλιασμένη καὶ κοτσιλωμένη,λαχανιασμένη καὶ σὰν τρελλή.

— Παῦε, παιδί μου ! Παῦε ὁ καλός μας,τὸ παλλικάρι μας, τὸν ἔφανε τὸ φουρτσομένο ποτάμι, φώναξε κ' ἔγυρε χάμω, κι' ἄλλο νὰ πῇ δὲν μποροῦσε.

Μπῆκαν κατόπι γειτόνισσες, μπῆκανε φίλοι, μπῆκανε τοῦ Γιάνναρου οἱ σύντροφοι, ἐκάμαν ὅτι μπορέσαν, εἶπαν ὅσα λὲν οἱ καρδιὲς ποὺ πονοῦνε σὲ τέτοια μεγάλα παθήματα, ἦρθε κι' ὁ γέρος ὁ ἐφημέριος κ' εἶπε πὼς μαρμένης τῆς Διαμάντως πὼς τὸν καλὸ της τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ του ὁ Παντοδύναμος, ὅλα τοῦ κάκου ! Ἀπὸ κεῖνη τὴ μέρα γελὰ δὲν ξαναγελάσανε σὲ κεῖνο τὸ σπίτι, ποὺ ἄλλοτες εἴτανε γεμάτο χαρές.

Ἀργ. Ξυταλιώτης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ

Τοῦ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„

Κανένα βιβλίο δὲν πωλήθηκε ποτέ, δὲν ἔγινε ἔτσι ἀνάρπαστο, ὅπως τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου» ἀφ' ὅτου ἐξεδόθη. Τὴν Πρωτοχρονιὰ τὸ προσέφεραν στὰ σπίτια ὡς δῶρον, δῶρον πολύτιμον καὶ ἀνεκτίμητον. Μᾶ, τὸ ζητοῦν ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου. Ὅποιος δὲν τὸ ἀποκτήσει θὰ εἶνε δυστυχής, διότι ποτὲ Ἡμερολόγιον δὲν συνεκέντρωσε τόσο ἐκλεκτή, τόσο πρωτότυπη καὶ θαυμασίαν ὕλην, κομμάτια μουσικὰ τῶν καλυτέρων συνθέσεων μας γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιευόμενα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν τὰ φαντάζεσθε

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ„

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐβάδιζε στὴν τύχη, ὡς ὅτου σήμανε τὸ μεσημέρι. Στοὺς δρόμους βασίλευε ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐθυμία, πράγματα ποὺ ἐνοχλοῦσαν τὶς σκοτεινὲς σκέψεις τοῦ δὸν Διάζ.

Κουρασμένος πιὰ καὶ σκεπτικὸς ἐκάθησε σ' ἕνα πέτρινο πάγκο ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα πλῆθος ἐκκλησιαζομένων ἔβγαινε ἀπὸ αὐτήν.

Ὅταν οἱ περισσότεροι ἐβγῆκαν, ὁ δὸν Διάζ εἶδε μεταξὺ τῶν τελευταίων κ' ἕνα ζεῦγος εὐγενῶν πολυτελέστατα ντυμένων.

Δυὸ ἀκόλουθοι μὲ κυανόλευκη μεταξωτὴ στολὴ συνόδευαν τὸ ζεῦγος, ὁ ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων χρατοῦσε τὰ βελοῦδινα μαξιλάρια στὰ ὁποῖα εἶχε γονατίσει ἡ κυρία του κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας κι' ὁ ἄλλος τὸ βιβλίον τῶν προσευχῶν.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους ἐρχόντουσαν δυὸ ὑπηρέτες πάνοπλοι, μὲ θώρακα καὶ περικεφαλαία.

Τὸ ζεῦγος τῶν εὐγενῶν, ἀφοῦ πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸν δὸν Διάζ, ἀπομακρύνθηκε ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὴ συνοδεία του.

Ὅπως φαινότανε ἀπὸ τοὺς τρόπους των, ἦταν ζεῦγος εὐτυχῶν καὶ ὡραίων συζύγων. Περπατοῦσαν στραμμένοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο, μιλῶντας μὲ γοητεία, γελῶντας, μὲ τὰ χέρια τους πιασμένα καὶ γύρω τους σκορποῦσαν μιὰ εὐδαία ἀνοίξεως, ἀγάπης καὶ νεότητος.

Ἐντωμεταξὺ στὴν πλατεῖα πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἄρχισε νὰ παρατηρεῖται ἐξαιρετικὴ συγκέντρωση κόσμου. Ἦσαν οἱ διαμαρτυρόμενοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ κηρύξει ὁ Ἀμβρόσιος Βίλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς σ' αὐτοὺς διδασκάλους.

Ὁ δὸν Διάζ προσηλωμένος στὴν ἀρχὴ στὴ συγκέντρωση αὐτή, δὲν ἀντελήφθη τὸ ζεῦγος τῶν εὐγενῶν ποὺ πέρασε μπροστά του. Μὰ σὲ λίγο στρέφοντας τυχαίως τὰ μάτια του εἶδε τὸ θελκτικὸ πρόσωπο τῆς κυρίας ποὺ τὸ φώτιζαν δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια.

Ὁ δὸν Διάζ σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πάγκο τρεκλίζοντας.

Ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο τον κ' ἐκραύγασε βρυχώμενος :

— Ὁ Λέλιος !.. ἡ Δολόρα !.. Ἄ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γελέμαι. Καὶ ξιφουλκώντας, ὁρμησε πρὸς αὐτούς.

IX

Τὸ ζυθοπωλεῖο τοῦ Γρυπὲς

Ὁ δὸν Διάζ δὲν εἶχε γελάστεῖ. Στ' ἀλήθεια εἶταν ὁ κομμὶς κ' ἡ κόμησσα τῆς Θούνης, ὁ Λέλιος κ' ἡ Δολόρα ὅπως τοὺς γνωρίσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας.

Τοὺς εἶδε νὰ πέρνουν ἕναν παρακείμενο δρόμο καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του ἔτρεξε πίσω τους.

Δὲν εἶχε δεῖ ὅμως ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν ἕνας πολυάριθμος ὅμιλος διαμαρτυρομένων εἶχε καταλάβει τὸ μέρος διευθυνόμενος πρὸς τὸν τόπο τοῦ κηρύγματος.

Τυφλὸς ὁ δὸν Διάζ, μὴ βλέποντας μπροστά του ἔπεσε καθὼς ἔτρεχε μὲ ὁρμὴ ἀναμεσά τους. Ἐκεῖνοι, βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ἐξαλλο,με τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, τὸν ἀναχαίτισαν πρὸς στιγμή.

Μὰ αὐτὸς ἔξω φρενῶν ἀγωνιζότανε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τους οὐρλιάζοντας.

Τέλος ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες κατόρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγει μὰ δὲν εἶχε πάνει οὔτε εἴκοσι βήματα,ὅταν ἕνα χέρι τὸν ἐσταμάτησε, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸν ὦμο.Εἶταν ὁ γέρος Ἀμβρόσιος Βὶλ ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ στὸ πλῆθος τῶν διαμαρτυρομένων.

— Ἄκουσε, ἀδελφέ μου, ὁποιος κι' ἂν εἶσαι, τοῦ εἶπε ὁ γέρος, αὐτὴ τὴ στιγμὴ τρέχεις γιὰ νὰ κάνεις φόνο, ἐνῶ ὁ Κύριος λέει «οὐ φονεύσεις».

Ἀφρίζοντας ὁ δὸν Διάζ, τρίζοντας τὰ δόντια του, προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ γέρο, τοῦ ὁποίου τὸ χέρι ὡστόσο τὸν κρατοῦσε δυνατά :

— Πίσω, παλιόγερε ! οὐρλιαζε.

—Βρίσε με,τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀμβρόσιος ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατεῖ, ἀλλὰ μὴ χύσεις τὸ αἷμα τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ !

— Χάσου ! γκρεμίσου ! γιατὶ ἀλλοιῶς συμφορὰ σου ! φώναξε ὁ δὸν Διάζ παράφορα.

— Δὲ σὲ φοβοῦμαι, δυστυχισμένε τρελέ, ἀπάντησε ὁ πρεσβύτης· «πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται» εἶπε ὁ Κύριος.

Ὁ δὸν Διάζ ἐπρόφερε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια· ἅρπαξε τὸ γέρο διδάσκαλο ἀπὸ τὰ πάλλευκα γένεια του, τὸν ἔσαλεψε σὰν καλάμι καὶ φτύνοντάς τον στὸ πρόσωπο, εἶπε :

—Μ' ἀφήνεις ἢ δὲ μ' ἀφίνεις, σκυλοαιρετικέ !

Ὁ Ἀμβρόσιος Βὶλ καθὼς τὸν ἔσπρωξε ὁ δὸν Διάζ ἔπεσε στὰ χέρια δυὸ διαμαρτυρομένων ποὺ εἶχαν πρωτοτρέξει.

Τότε ὁ ὄχλος ἐξηγέρθη, βλέποντας τὸ σεβαστό του διδάσκαλο νὰ προσβάλλεται ,τόσο χυδαία, καὶ ὁρμησαν πρὸς καταδίωξη τοῦ δὸν Διάζ.

Ἀλλ' αὐτὸς βρισκότανε τώρα μακριά.

Τρελλὸς, ἔξω φρενῶν, μαινόμενος, μάταια εἶχε περάσει ἀπὸ δέκα δρόμους χωρὶς νὰ βρῇ ἐκείνους ποὺ ζητοῦσε. Ὅταν ἡ λύσσα τοῦ κι' ὁ θυμός του ἔπεσαν κάπως λιγόστεψε τὸ δρόμο του καὶ σὲ λίγο στάθηκε.

— Καὶ ἂν τοὺς φτάσω, ἔλεγε μέσα του, τί μπορῶ νὰ τοὺς κάνω ; Νὰ τοὺς φονεύσω ; Ἄ ! δὲν ἔκανα καλά ! Τὸ μίσος μου μὲ παραφέρει ! ! Ἡ ἐκδίκησή μου πρέπει νὰ γίνει ὅπως τὴν εἶπε ὁ Γιεχὰν Κοττερέλ ! Ὄχι τρέλλες !... Ἥσυχα πράγματα.

Ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι ὁ δὸν Διάζ στὸν ἑαυτό του καὶ σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα του ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ ὄχλου ποὺ πλησίαζε.

Ὁ δὸν Διάζ ἀνασκίρτησε. Φόβος τὸν κατέλαβε.

— Φτάνει νὰ χάσουν τὰ ἴχνη μου, εἶπε.

Ἀλλὰ ἡ ὀχλοβοὴ πλησίαζε ὁλοένα. Ὁ Ἱσπανὸς σηκώθηκε περίτρομος.

Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ ; ἀπὸ ποιὸ μέρος θὰ παρουσιαζόταν ὁ κίνδυνος ; Δὲν εἶχε πιὰ τὸ ξίφος του... Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ τὸ ἐγχειρίδιο του καὶ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ κοντινοῦ δρόμου παρουσιάστηκαν οἱ διαμαρτυρόμενοι κι' ἀκούστηκαν οἱ φωνές των :

— Νὰ τον !... Νὰ τον !... Ἀδελφοί, ἀπὸ δῶ !... Θάνατος στὸν κακοῦργο !.. Στὴν κόλαση ὁ δολοφόνος !

Ὁ δὸν Διάζ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἐλάφι στὸν κίνδυνον, ἐνῶ ἀπὸ πίσω του τὸν παρακαλοῦθοῦσαν ἑξῆντα διαμαρτυρόμενοι ποὺ διψοῦσαν αἷμα.

Ὁ τρόμος τοῦ ἔδινε φτερά, ἀλλὰ οἱ διῶκται του δὲν τὸν ἄφηναν ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Πιάστε τον ! φώναζαν. Σκοτῶστε τον ! Σὲ τέτοια τέρατα δὲν ἀξίζει χάρις !

Ἄλλοι πάλι φώναζαν :

— Ποιὸς εἶνε ; — Κακοῦργος, χωρὶς ἄλλο ! — Κλέφτης, δραπέτης τῶν κατέργων ! — Ἑβραῖος καταραμένος ; — Δολοφόνος ! — Πατροκτόνος !

Καί, σὰν ἐπωδὸς ἀντηχοῦσαν οἱ δυὸ λέξεις :

— Πιάστε τον !

Ὁ δὸν Διάζ ἔφευγε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τοὺς διώκτες του ποὺ ἐκλειναν ὅλους τοὺς δρόμους.

Σὲ μιὰ γωνιὰ μερικοὶ μαθηταὶ ποὺ παραφύλαγαν τοῦ ἔρριξαν ἕνα σωρὸ πέτρες καὶ αἷμα φάνηκε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Διπλασίασε τὸ δρόμο του.

Πιὸ πέρα ἕνας ἀστός, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ αὐτὶ καὶ τοῦ τὸ ἔκοψε στὰ δυό. Μὰ αὐτὸς δὲ σταμάτησε τὸ δρόμο του.

Δὲν εἶχε κάνει οὔτε δέκα βήματα, ὅταν ἕνας ἄλλος, ἀπὸ τὸ παράθυρο του κι' αὐτός, τοῦ κατάφερε κατακέφαλα ἕνα μεγάλο κάδισμα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δὸν Διάζ ἔπεσε.

Τὸ πλῆθος τὸν περικύκλωσε· ἔκανε ν' ἀνασηκωθεῖ μὰ δὲ μπόρεσε.

Ἄλλοι μὲ ρόπαλα κι' ἄλλοι μὲ ξύλα καὶ πέτρες ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τὸν σκοτώσουν ἐκεῖ.

— Ὄχι, ὄχι ! φώναξαν οἱ περισσότεροι. Στὸ ποτάμι ! Στὸ ποτάμι.

Καὶ ἁρπάζοντας τὸν δὸν Διάζ ἀπὸ τὰ πόδια τὸν ἔσεραν πρὸς τὸ ποτάμι. Τὸ κεφάλι του ἀναπηδοῦσε σκοντάφτοντας στὶς πέτρες ἐνῶ τὸ πλῆθος γελοῦσε.

— Στὸ ποτάμι, ἀόηητοι ! φώναζαν τώρα μερικοί. Θέλετε νὰ σωθῇ κολυμπῶντας.

— Ἀλήθεια, φώναζαν οἱ ἄλλοι. Ἂς τὸν χρεμάσουμε πρῶτα κ' ὕστερα τὸν πνίγουμε !

Οἱ δήμιοι σταθήκανε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἄντρας ψηλός, χοντρός, μὲ τετράγωνους ὤμους, ὁρμησε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος.

— Ἐμπιστευθῆτε μου τὸν κατάδικο, εἶπε, κ' ἐγὼ τὸν διορθώνω.

— Μπράβο, Στραβοχέρη ! φώναξε τὸ πλῆθος.

Τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ ποὺ ἤθελε ν' ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ δημίου ἑτοίμαζε τὸ βρόγχο του. Ἔσκυψε, ἔσήκωσε τὸν δὸν Διάζ καὶ τὸν ἔστησε ὄρθιο. Ἔπειτα ζήτησε ἕνα δοκάρι, καρφιὰ κ' ἕναν κρίκο.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον κ' ἡ ὁμίγυρις ὁλοένα πύκνωνε. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν πιὸ πίσω παρεπονοῦντο ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπαν.

— Ἔ, σεῖς οἱ μπροστινοί, φωνάζανε, τραβηχτῆτε νὰ δοῦμε καὶ μεῖς.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Στέφανος Στραβοχέρης εἶχε βρεῖ ὅτι ζητοῦσε· πάνω ἀπὸ ἕνα κρεοπωλεῖο ὑπῆρχε μιὰ σιδερένια δοκὸς ποὺ χρησίμευε τὶς καθημερινὲς γιὰ νὰ κρεμοῦν τὰ κρέατα. Ἕνας ὑποχρεωτικὸς πολίτης ἔφερε μιὰ σκάλα.

Ἡ παράσταση ἤμελλε ν' ἀρχίσει.

Ὁ Στραβοχέρης πέρασε τὸ βρόγχο στὸ λαιμὸ τοῦ Ἱσπανοῦ καὶ τὸν τραβοῦσε σέρνοντας πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Τότε ὁ δὸν Διάζ, λασπωμένος, ματωμένος, ξεσκισμένος, γονάτισε ζητῶντας ἔλεος. Ἀπὸ τὰ καταξεσχισμένα ροῦχα του φαινόντουσαν γυμνὲς οἱ σάρκες του. Κάθε τρίχα τῆς κεφαλῆς του ἔσταζε καὶ μιὰ σταγόνα ἱδρωτα ἦ αἷμα.

Ἀλλὰ ἄδικα τὰ ἀνοιγμένα ἀπὸ τὴ φρίκη μάτια του ζητοῦσαν ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν κάποιαν εὐσπλαχνία ἢ συμπάθεια.

Στὶς παρακλήσεις του καὶ τοὺς λυγμούς του, δὲν ἀπαντοῦσαν παρὰ μὲ βρισιές.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πάντα προκαλοῦσε τὴν προσοχή μου αὐτὴ ἡ σαρκοφάγος. Ὁ πατέρας δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ μιλήσῃ γι' αὐτή. Ὅταν τὸν ἐρώτησα ἐπιμόνως μοῦ ἀπήντησε : Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα, κοριτσάκι μου, ἂν ζήσω ! Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμα ! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία ὅπως θέλω. Μιὰ μέρα, ἴσως πολὺ γρήγορα, θὰ γνωρίζω τὰ πάντα. Καὶ τότε θὰ τὰ ποῦμε. Καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι εἶνε μία πολὺ ἐ διαφέρουσα ἱστορία, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος.

Καὶ πάλι τὸν ἐρώτησα : «Θὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἱστορία τῆς σαρκοφαγου, πατέρα ;» Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε σοβαρά :

— Ὄχι ἀκόμα, κορίτσι μου. Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ ἂν ζήσω— ἂν ζήσω !

Αὐτὴ ἡ ἐπαναλημμς τῆς φράσεως αὐτῆς, ποὺ ἀφοροῦσε τὴ ζωή του, μὲ ἐφόβιζε καὶ δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατί. Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε σὰν μιὰ ἀκτίνα φωτὸς ἐπὶ τέλους. Ὡστόσο εὑρισκόμεθα μέσα στὸ σκότος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Τρελόνυ. Τὸ παραμικρὸ γεγονός, ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς διαφωτίσῃ, μᾶς ἔδινε θάρρος γιὰ νὰ εὕρωμε τὴν λύσι.

Δύο σημεῖα ὑπῆρχαν εἰς τὴν ὑπόθεσι. Τὸ πρῶτο ἦτο, ὅτι ὁ κύριος Τρελόνυ συνεδύαζε μὲ αὐτὴ τὴν σαρκοφάγο μίαν ἀμφιβολία περὶ τῆς ζωῆς του. Τὸ δεύτερον ἦτο, ὅτι περίμενε κάτι, ποὺ συνεδέετο μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ οὔτε κἂν εἰς τὴν κόρη του. Ἄξιον προσοχῆς ἦτο καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σαρκοφάγος αὐτή, ἦτο ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Τί σημασία εἶχε ὁ περίεργος ὄγκος, ποὺ ἐξεῖχε ; Δὲν ἐφανέρωσα τὶς σκέψεις αὐτὲς εἰς τὴν μὶς Τρελόνυ γιὰ νὰ μὴ τὴν φοβίσω, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ ἐρευνήσω τὴν ὑπόθεσι εἰς πρώτην εὐκαιρία.

Κοντὰ εἰς τὴν σαρκοφάγο ὑπῆρχε ἕνα χαμηλὸ τραπέζι ἀπὸ τριανινη πέτρα, μὲ μικροὺς κόκκινες φλέβες. Τὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ ἔμοιαζαν σὰν πόδια τσακαλιοῦ καὶ γύρω ἀπ' αὐτὰ ἦταν περιτυλιγμένο ἕνα χρυσὸ φείδι. Ἐπάνω στὸ τραπέζι εὑρίσκετο ἕνα ὡραιότατο κιβώτιο ἀπὸ πέτρα, μὲ περιεργότατο σχέδιο καὶ ἐμοιαζε σὰν μικρὸ φέρετρο. Τὸ σύνολο ἦταν καλλιτεχνικό, μὲ διαφόρους χρωματισμοὺς πράσινους. Ἡ ἐπιφάνεια ἦταν σκαλισμένη καὶ ἐμορφα ζωγραφισμένη. Εἶχε πρωτότυπη ἐργασία, ποτέ μου δὲ δὲν εἶχα δεῖ παρόμοιο πρᾶγμα. Καὶ αὐτὸ εἶχε τὰ ἴδια ἱερογλυφικά, ἀπὸ πράσινο ταμένο, ποὺ εἶχε καὶ ἡ σαρκοφάγος. Τὸ κιβώτιο εἶχε μῆκος δύο ποδῶν καὶ ἑνὸς ποδὸς ὕψος. Προσπάθησα νὰ σηκώσω τὸ σκέπασμά του, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον. Ἦταν καλὰ στερεωμένο. Φαινότανε μάλλον μυστηριωδῶς κλεισμένο ἀπὸ μέσα !...

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς μεγάλης σαρκοφάγου, ἦταν ἕνα ἄλλο μικρὸ τραπέζι ἀπὸ ἀλάβαστρο, θαυμασίως ἐργασμένο μὲ συμβολικοὺς θεοὺς καὶ πρόσωπα. Τὸ τραπέζι αὐτὸ ἦταν ἀκουμπισμένο ἕνα ἄλλο κιβώτιο, ἀπὸ κρύσταλλο, ἐπίσης σκαλισμένο μὲ ἱερογλυφικὰ καὶ ζωγραφισμένο μὲ χρῶμα, ὅμοιο μὲ τῆς σαρκοφάγου καὶ τοῦ κιβωτίου. Ἡ ἐργασία του ὅμως δὲν φαίνοταν παλιά. Ἦταν ὅμως πολὺ παλαιὸ τὸ περιεχόμενό του, ἕνα παλιὸ μαξιλάρι, δηλαδή, ἀπὸ χρυσὸ ὕφασμα. Ἐπάνω στὸ μαξιλάρι αὐτὸ ἦταν τοποθετημένο ἕνα χέρι μούμιας, τόσον ὡραῖο, ὥστε προκαλοῦσε τὸν θαυμασμό.

Τὸ σαλονάκι αὐτὸ ἦταν ἐπιπλωμένο μοντέρνα.

Ἦταν ἕνα γυναικεῖο χέρι, ἕνα χέρι λεπτὸ καὶ εὐγενικό, μὲ κομψὰ δάκτυλα, ἕνα χέρι τόσο τέλειο, ὅσον τέλειο θὰ ἦταν πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ὅταν ἐδούλη εἰς τὸν μπαλσαμωτή. Δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν ὡραιότητα τῶν γραμμῶν του. Ὁ καρπὸς φαίνοταν σὰν νὰ εἶχε διατηρήσει τὴν εὐκαμψία του. Τὸ δέρμα εἶχε ἕνα χρῶμα κιτρινοπό. Τὸ περιεργότερο ἦταν, ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ εἶχε ἕξι δάκτυλα ! Σ' ἕνα μέρος δὲ τοῦ καρποῦ ὑπῆρχε μία κοκκινωπὴ σκούρα κηλίς. Κοντὰ στὸ χέρι, ἦταν ἀκουμπισμένος στὸ χρυσὸ μαξιλάρι ἕνας σκαραβαῖος, ἀπὸ πράσινη πέτρα θαυμασίας ἐργασίας.

— Εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ πατέρα, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Ὅταν τὸν ἐρώτησα γι' αὐτό,μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε τὸ πολυτιμώτερο ἀντικείμενο ποὺ εἶχε. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ μοῦ εἰπῇ περισσότερα πράγματα καὶ μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τοῦ κάμω πειὰ λόγο γι' αὐτό. «Θὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι θελήσης ἐν καιρῷ», μοῦ προσέθεσε καὶ μονομιᾶς τελειώνοντας τὴν φράσι του : «ἂν ζήσω !»

Ὅλα αὐτὰ τὰ τρία πράγματα, ἡ σαρκοφάγος, τὸ κιβώτιο καὶ τὸ χέρι, ἦταν, ἀλήθεια, σὰν μιὰ μυστηριώδης τριλογία !

Ὅταν ἔμεινα μόνος μου γιὰ λίγη ὥρα, ἐκύτταξα καὶ τὶς ἄλλες ἀρχαιότητες, ποὺ ἦσαν στὸ δωμάτιο. Δὲν εἶχαν ὅμως κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Σὲ λίγο μ' ἐξήτησαν στὸ μικρὸ μπουντουάρ. Ἡ μὶς Τρελόνυ μοῦ ἐζήτησε τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ δωμάτιο, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βάλῃ στὸν κ. Κορμπέκ.

— Εἶνε καλλίτερα νὰ τὸν βάλουμε κοντὰ στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα, ἢ σ' ἄλλο, μακρύτερα ; μ' ἐρώτησε.

— Καλλίτερα μακριά, εἶπα.

Ὅταν ἐμείνα μόνος μὲ τὴν μὶς Τρελόνυ, τὴν ρώτησα γιατὶ ἡ ἐπίπλωσις τοῦ μπουντουάρ ἦταν τόσο πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἦταν ἰδέα τοῦ πατέρα, μοῦ ἀπήντησε. Ὅταν πρωτοῆλθα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, φοβήθηκε μὴ τρομάξω μ' αὐτὸ τὸ πένθιμο περιβάλλον. Γι' αὐτὸ ἐπίπλωσε τὸ σαλονάκι αὐτὸ μὲ μοντέρνα καὶ εὔθυμα πράγματα. Βλέπετε τὶ ὄμορφα ποὺ εἶνε ; Αὐτὸ τὸ γραφεῖο ἀνῆκε στὸν Μεγάλο Ναπολέοντα.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε αἰγυπτιακὸ ἐδῶ μέσα ; ρώτησα, γιὰ νὰ δείξω κάποιο ἐνδιαφέρον. Τί ὡραῖο ἐμάρι ὅμως αὐτό. Μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ ;

— Εὐχαρίστως ! μοῦ ἀπήντησε μ' ἕνα μειδίαμα. Ὁ πατέρας λέει πῶς ἔχει τέλεια ἐργασία !

Προχώρησα γιὰ νὰ τὸ παρατηρήσω. Ἦταν καμωμένο ἀπὸ μῶβ ξύλο. Ἄνοιξα τὰ συρτάρια γιὰ νὰ τὰ περιεργασθῶ καλλίτερα. Μὲ μίαν κίνησι ποὺ ἔκαμα ἄκουσα ἕνα μεταλλικὸ ἦχο, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα.

— Μπᾶ ! Κάτι ἔχει μέσα ! εἶπα. Καλλίτερα νὰ μὴ τὸ ἀνοίξω ἴσως....

— Δὲν ξέρω νὰ ἔχῃ τίποτε μέσα, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Ἴσως κανένας ὑπηρέτης ἔκρυψε μέσα κάτι καὶ τὸ ξέχασε κατόπιν. Ἀνοίξτε λοιπὸν νὰ δοῦμε.

Ἄνοιξε τὸ μεγάλο συρτάρι. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἐγὼ ἐμείναμε τότε κατάπληκτοι ἀπ'ὅτι εἴδαμε. Μπροστὰ στὰ μάτια μας φανερώθηκαν τρεῖς Αἰγυπτιακὲς λάμπες διαφόρων σχημάτων! Τὶς ἐβγάλαμε ἀπὸ τὸ συρτάρι. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά ! Εἶδα τὴν Μαργαρίτα ὑπερβολικὰ ἐπίσης ταραγμένη.

Ἐνῶ ἐκυττάζαμε μπροστά μας τὶς μυστηριώδεις αὐτὲς λάμπες, ἀκούσαμε τὸ κουδούνι νὰ χτυπᾶ. Σὲ λίγο ἔρτασε μέσα στὸ μπουντουάρ ὁ κ. Κορμπέκ,ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ντόου.

— Εὐτυχῶς ὅλα τὰ πράγματά μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λάμπες, εἶπε ὁ κ. Κορμπέκ.

Ἔξαφνα εἶδε τὴν μεγάλη ὀχρότητα τῆς νέας, τὰ μάτια του παρακολούθησαν τὰ μάτια της καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὶς λάμπες. Ἔβριξε τότε μιὰ χραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς: Ἡ λάμπες μου ! Ἡ λάμπες μου ! Ἐδῶ εἶναι !... Καὶ δὲν ἔπαθαν τίποτε ! Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ θαῦμα καὶ εἶναι ἐδῶ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Μιλᾶτε μου λοιπόν !

Ἐμείναμε σιωπηλοί. Ὁ ντετεκτὶβ εἶχε συνωφρυωθεῖ. Τὸν ἐκύτταξα καὶ τὸν εἶδα νὰ παρατηρῇ προσεκτικὰ τὴν μὶς Τρελόνυ.

Στὸ βλέμμα τοῦ ὑπῆρχε ἡ ἴδια ἔκφρασις τῆς ὑποψίας, ποὺ ὑπῆρχε καὶ τὴν ἡμέραν, ποὺ μοῦ ἔκαμε ἐμπιστεύθῃ τὶς σκέψεις του καὶ τὰς ὑποψίας του γιὰ τὴ Μαργαρίτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ἐπὶ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ὁ κ. Κορμπὲκ ἦταν πραγματικὰ σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἔπιῃσε στὰ χέρια του τὶς λάμπες μιὰ μιὰ, τὶς ἐξέτασε μὲ ἀληθινὴ τρυφερότητα, σὰν νὰ τὶς ἀγαποῦσε πραγματικά....

Ἔξαφνα ὁ Ντόου εἶπε μὲ μεγάλη ψυχραιμία :

Εἶσθε βέβαιος πῶς ἡ λάμπες αὐτὲς εἶταν ἐκεῖνες ποὺ εἴχατε, καὶ ποὺ σᾶς ἔκλεψαν ;

— Βέβαιος ! εἶπε μὲ ἀγανάκτησι ὁ κ. Κορμπέκ. Ἂν εἶμαι βέβαιος ! Δὲν ὑπάρχουν παρόμοιες λάμπες σ' ὅλον τὸν κόσμο !

Τὰ λόγια τοῦ ντετεκτὶβ ἐγέννησε μὲ γλυκὸ τρόπο, ἀλλὰ ὑπῆρχε κάτι στοὺς τρόπους του, τὸν μοῦ ἔκραζε τὶ νέφη. Περίμενα ἐν τούτοις χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε.

Ὁ ντετεκτὶβ προσέθεσε :

— Γιὰ προσέξτε. Ἴσως αὐτὲς νὰ τὶς εἶχε ἤδη ὁ κύριος Τρελόνυ. Ἴσως εἶναι τὰ πραγματικὰ καὶ ἡ δικές σας ἀποτελοῦν ἀντίγραφα. Τίποτε νέον ἀπὸ τὸν μέχρι τοῦδε κύριον Κορμπέκ. Ποῦ βάδιζεσθε καὶ εἰσθε τόσο βέβαιος ὅτι εἶναι αὐτές ;

Ὁ κύριος Κορμπὲκ ἑτοίμασε καὶ ἐξέφρασε τὴν ἀγανάκτησί του μὲ ἀποφθεγματικὰ λόγια, λιμπονώντας τὴν ἐπιμελακτικότητά του.

— Ἀντίγραφα ἐφώνησε. Μήπως ἐπαυθάσατε Αἰγυπτολογία στὸ... Ἀρχηγεῖο τῆς Χωροφυλακῆς ; Ποῦ ἐξέτασε σᾶς ἀπὸ αὐτά ; Κατόρθωσα νὰ τὰ ἀναλάβω, ὕστερα ἀπὸ μηνῶν ἔρευνας. Ἀγόρπνησα νύχτες, κύριε μοῦ ! Τὶς μισοτιμῶσα ὥρες ὁλόκληρες μὲ τὸ φαχό μου, ἐως ὅτου ἐπέτυχον τὰ μέτρα μοῦ ! Κάθε λεπτομέρεια τῆς ἐργασίας μοῦ εἶναι γνωστὴ σὰν νὰ τὶς ἔκαμε μονάχος μου ! Κύτταξέ της, νέε μου, κύτταξέ της καλά !

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΚΟΛΑΚΕΣ

II

ΓΡΑΨΑΜΕΝ. προχθές, γιὰ τοὺς ἀρχαίους κόλακας, ὡς ἄτομα.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς λαοὺς καὶ πόλεις καὶ φυλάς, ἀνακυκλιομένας μέσα εἰς τὴν ἐρπετικήν, τὴν γλισχράν, τὴν σιελώδη κολακείαν. Γιατὶ εἶνε περίεργον, πῶς, καὶ λαοί, ἀνελθόντες εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς διανοητικῆς ἐκφάνσεως, ὡς ὁ Ἀθηναϊκός, ἐξετράπησαν εἰς αἰσχρὰς καὶ ποταπὰς κολακείας. Καὶ ὄχι μόνον κατέπεσον εἰς σημεῖον τέτοιο, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὸ θεσπέσιο εἰς τὴν κατάπτωιν αὐτήν, ὁ δῆμος Ἀθηναίων.

Ἐρχόμεθα εἰς παραδείγματα.

Ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγάλματα εἰς δύο παλλακίδας του, τὴν Λέαιναν καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Ὡσαύτως δὲ βωμοὺς καὶ ἠρῶα εἰς τοὺς περιφημοτέρους κόλακάς του.

Εἰς αὐτὰ τί ἔκαμνεν ὁ ἀθηναϊκὸς λαός ;

Διὰ νὰ τόν... εὐχαριστήσουν περισσότερον οἱ Ἀθηναῖοι, συνέθεσαν ᾠδάς, τὰς ὁποίας ἔψαλλον δημοσίᾳ κάτωθεν τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐρωμένων τοῦ βασιλέως καὶ δικτάτορος.

Ὑπάλληλοι δὲ ῥήτορες διεκήρυττον, ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μεγαλύτερος ἄνθρωπος ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τὸν Δημήτριον, δὲν εἶχε γεννηθεῖ.

Ὅτε δὲ ὁ Δημήτριος ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ διανοούμενοι καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων, ἦτο ὅτι ἐξευτελιστικὸν δι' αὐτούς. Τὸν ὑπεδέχθησαν καίοντες εὐώδη θυμιάματα καὶ τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ στέφανον χρυσοῦν. Πολλοὶ δὲ ἔπιπτον εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ διέλθῃ, ἡ «ἀνθρωπίνη αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐμενείας τῶν Θεῶν», πατῶντας ἀπάνω εἰς τὶς πλάτες καὶ τοὺς ὀβέρκους των...

Νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπέχομεν καὶ πολὺ τῶν προγόνων, οἱ ἀπόγονοι !...

Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ χάλι καὶ τὸ κατάντημα τῶν Μαραθωνομάχων, αὐτὸς ὁ ἐκπεσμὸς καὶ ἡ εὐτέλεια ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐθαλάττωσεν ἄλλοτε, ὡς προδότην, ἕνα δυστυχῆ πατριώτην του, διότι ἠναγκάσθη νὰ ὑποκλιθῇ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν !

Ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία !...

***

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διαφθορὰ αὐτὴ τῶν Ἀθηναίων εἶχε μεταδοθῇ, βαθμηδόν, καὶ εἰς τὰς ἀποικίας των.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου, ἀνήγειραν ναοὺς λατρείας εἰς τὸν Σέλευκον καὶ τὸν υἱόν του Ἀντίπατρον.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κολακείας, οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν αὐστηρότατα ελληνικοί.

Τόσον ἐσυχαίνοντο τὴν κολακείαν, ὥστε καὶ μιὰν πόλιν των, κατὰ σύμπτωσιν ὀνομαζομένην Κολακείαν, τὴν κατέσκαψαν.

***

Ἡ διαφθορὰ αὐτὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, διὰ τῆς κολακείας, ἐθεωρήθη ὡς μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας αἰτίας τῆς καταπτώσεως.

Ὁ Διογένης ἔλεγε :

— Προτιμῶ τοὺς κόρακας, ἀπὸ τοὺς κόλακας. Οἱ κόρακες τρώγουν τοὺς νεκροὺς, ἀλλ' οἱ κόλακες τρώγουν τοὺς ζῶντας!

***

Ἀλλὰ μήπως ἦσαν οἱ ἄνδρες μόνον κόλακες ;

Αἱ γυναῖκες ὑπερεθεμάτισαν εἰς κολακείαν. Ὑπῆρξαν δὲ ἐξ αὐτῶν αἱ ἐξέπαγγέλματος κόλακες, αἱ ὁποῖαι προσεκολλῶντο εἰς τὰς βασίλισσας. Παρασιτοῦσαι παντοῦ, εἰς κάθε τὶ ἐξέχον... Ἂς φαντασθῇ ὁ κάθε εἷς ἢ ἡ κάθε μία τὸ τὶ θὰ ἔλεγον, τὰ ὑποκείμενα αὐτά. Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἐκαλοῦντο «κολακίδες» ἢ «κλιμακίδες». Ὁ δεύτερος αὐτὸς τίτλος προήρχετο ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας, ἣν ἀκόμη εἶχον. Νὰ κάμπτωσι τὰ σώματά των εἰς σχῆμα κλιμάκων, διὰ νὰ πατοῦν ἐπάνω αἱ βασίλισσαι, ὅταν κατήρχοντο ἀπὸ τὰ ὀχήματά των.

***

Οἱ κατασκευασταὶ λέξεων, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἶχον δώσει εἰς τοὺς κόλακας καὶ ἄλλους χαρακτηριστικωτέρους τίτλους.

Τοὺς ὀνόμαζον, ἐπειδὴ μετεσχηματίζοντο ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κολακευομένου ἢ τῶν περιστάσεων, «σχηματοθήκας».

Ἄλλοι δέ, διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα περὶ τὴν προσκόλλησιν, τοὺς ὀνόμαζαν, λογοπαίζοντες καὶ «προσκόλακας».

***

Ἡ συνήθεια αὐτὴ τοῦ κολακεύειν, συνδυαζομένη μὲ τὴν δυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐκληροδοτήθη, δυστυχῶς, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. Καὶ μετεδόθη εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐκκλιεργήθη μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Καὶ ἔτσι καλλιεργημένην, καὶ ἐξευγενισμένην, τὴν κληρονομοῦμεν ταύτην τὴν προγόνων μας, τὴν παραλίβαμεν πάλιν καὶ ἡμεῖς καὶ δρέπομεν τοὺς γλυκυτάτους καρποὺς της μέχρι σήμερον...

***

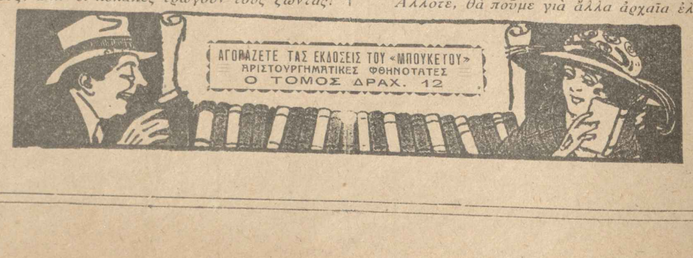
Κλείομεν τὴν παροῦσαν μὲ δυό, περὶ κολάκων, ἐπιγράμματα τοῦ λοιπτοῦ Σπύρου Ματσούκα :

Γι' αὐτοὺς ὁ κόσμος ὅλος,
οὐρανός καὶ γῆ.
Κι' αὐτοὶ στὸν κόσμο εἶνε,
ἀγάπτρευτη πληγή.

Καὶ τοῦτο ἀκόμη, ποὺ θέλει νὰ πῇ ὅτι ὁ παράσιτος κόλαξ, τρώγων τὸν εὐεργέτην του, «ινε σὰ νὰ τρώη καὶ τὸν ἑαυτόν του :

Μὲ τὴν δροσιὰ τοῦ δένδρου ζῇ,
καὶ λέγεται ὁ κόλακας : «κισσός».
Κι' ὅταν τὸ δένδρο πέφτει, πέφτουνε μαζί.
Τὸν γέννησε ὁ φθόνος κι' ὁ χρυσός !...

Ἄλλοτε, θὰ ποῦμε γιὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἐλαττώματα.

Ὁ ξεσκονιστὴς τῶν βιβλιοθηκῶν

*

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Δημ. Φλαμῆς νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γραφείων τοῦ «Μπουκέτου».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND THERRY

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΤΙΣ 15 τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 1870 μιὰ ψυχρὴ μέρα τοῦ ὁλεθρίου ἐκείνου χειμῶνα, ἔπεφτε ψιλὴ καὶ παγωμένη βροχή. Οἱ δυστυχισμένοι Γάλλοι στρατιῶτες παγώναν κάτω ἀπ' τὶς μανδύες τους, ἂν καὶ εἶχαν ἀνάψει φωτιὲς σ' ὅλα τὰ σταυροδρόμια τῆς πόλεως Σαὶντ - Ἀμάντ, τὴν ὁποίαν κατεῖχε ἡ δευτέρα ταξιαρχία τοῦ 6ου σώματος. Κανένας ὅμως δὲν παραπονιόταν. «Οἱ Πρῶσσοι εἶνε πολὺ κοντά !» λέγανε, κι' αὐτὸ ἔφτανε γιὰ νὰ στυλώση τὴ γενναία γαλλικὴ καρδιὰ ποὺ τριῶν μηνῶν ἀτιμήματα δὲν εἶχαν ἀκόμα καταβάλει.

Μιὰ μοῖρα ἀπὸ 4 κανόνια ἦταν ὅλο τὸ πυροβολικὸ τῆς ταξιαρχίας. Τὰ καβάτια ἦσαν ἄδεια σχεδόν, καὶ τ' ἄλογα ἀδυνατισμένα μασοῦσαν τὸ λίγο χόρτο ποὺ ξεχάσανε οἱ χωρικοὶ φεύγοντας.

Ἕνας λερέντης λοχίας τοῦ πυροβολικοῦ καθότανε ἀπάνω σ' ἕνα σπασμένο ὑποστάτι κανονιοῦ μὲ τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατα κι' ἐρέμβαζε βαθειά. Συλλογιζότανε τὶς συμφορὲς ποὺ πέσανε στὸν τόπο του, τὴν μάννα του ἢ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, πιθανῶς καὶ καὶ τὶς δυό, γιατὶ τὰ χείλη του ἦσαν συνροωμένα κι' ἔκλαιγε. Ἀξαφνα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ.

— Λοχία Μενιπερζὲρ καβαλίκεψε ἀμέσως καὶ πήγαινε στὸ Δημαρχεῖο.

— Πολὺ καλά, λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ νέος.

— Θὰ πᾷς νὰ πάρεις ὁδηγίες ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου, μὰ χωὶς γρήγορα γιατὶ εἶνε ἀνάγκη.

— Λοχαγέ μου, πηγαίνω ἀμέσως.

Ὁ Μενιπερζὲρ καβαλίκεψε ἀμέσως, ἔτρεξε στὸ Δημαρχεῖο καὶ παρουσιάστηκε στὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιτελείου, ὑπασπιστὴν τοῦ Στρατηγοῦ τῆς Μεραρχίας.

— Εἶσθε ὁ λοχίας ποὺ ζητήσαμε ; τὸν ρώτησαν.

— Μάλιστα, κύριε ὑπασπιστά.

— Τὸ ἄλογο σας εἶνε γερό ;

— Ἐγγυῶμαι ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— Πήρετε μαζύ σας τροφές ;

— Προγευματίσα, κύριε ὑπασπιστά.

— Πολὺ καλὰ καθῆστε καὶ περιμένετε μιὰ στιγμή.

Σὲ λιγάκι τὸν φώναξε.

— Νὰ πρὶ τίνος πρόκειται. Εἰδοποίησαν τὸν στρατηγὸ πὼς ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα Πρώσσων φάνηκε ἀπροσδοκήτως στὴν κωμόπολι Βιλλετὸν ὅπου στάθμευε ἕνας Γάλλος λοχαγὸς μὲ τὸν λόχο του τοῦ 31ου συνταγματος πεζικοῦ, πὼς σκοτώσαν τὸν λοχαγό, πὼς ὁ λόχος αἰχμαλωτίστηκε καὶ πὼς ὁ ἐχθρὸς τραβήχθηκε πρὸς τὸ Σαὶντ - Ἀμάντ μαζὺ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους Γάλλους, ἀφίνοντας νεκροὺς καὶ πληγωμένους στὸ πεδίον τῆς μάχης. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ στείλωμε ἐκεῖ ἀμέσως τοῦ νοσοκομείου μ' ἕνα λόχο πεζικό, μὰ δὲν ἔχουμε ἐδῶ κανένα ἀξιωματικὸ τοῦ ἐπιτελείου οὔτε ἱππικὸ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια ἢ τεχνάσματα γιὰ νὰ τραβήξουν τὸν στρατόν μας σὲ καμμιὰ ἐνέδρα ὁπότε ὁ λόχος μας ἢ σφαγῇ ἢ θὰ αἰχμαλωτισθῇ.

Ἔχετε κουράγιο νὰ πᾶτε σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή ;

— Δέχομαι ! ἀπάντησε χωρὶς δισταγμὸ ὁ Μενιπερζέρ.

— Πολὺ καλά, παιδί μου, εἶπεν ὁ ὑπασπιστής. Ὁ λοχαγός σου μοῦ ἔδωσε λαμπρὲς πληροφορίες γιὰ σένα. Προσπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃς καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσουν. Ξέρεις νὰ διαβάζῃς τὸν χάρτη τοῦ ἐπιτελείου ;

— Μάλιστα, κύριε ὑπασπιστά.

— Μέλετησέ τον. Τὸ Βιλλετὸν πέφτει 12 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Προσπάθησε νὰ γυρίσεις σὲ δυὸ ὧρες.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Μενιπερζέρ.

Μιὰ τελευταία ὁδηγία ἀκόμη, εἶπεν ὁ ὑπασπιστής... Ἂν, προτοῦ φθάσεις στὸν προορισμό σου, παρατηρήσεις τὸν ἐχθρό, νὰ μὴ προφυλαχθῇς. Νὰ προσπαθήσεις μόνον νὰ μαντέψεις τὰ σχέδια του, τὸν δρόμο ποὺ πέρνει καὶ τὴν θέσι ποὺ κατέχει. Πρὸ πάντων μὴ κουράσεις πολὺ τ' ἄλογο σου στὸν πηγεμό, γιατὶ ἂν ἡ ἐκθεσις ποὺ ἐλάβαμε εἶνε ψεύτικη, ἔχεις τὴν ἀνάγκη του γιὰ νὰ γλυτώσεις ἀπ' τὸν κίνδυνο.

Ὁ Μενιπερζὲρ ἀφοῦ δοκίμασε τὸ περίστροφο καὶ τὸ σπαθί του καβάλησε καὶ χύθηκε σὰν ἀστραπὴ στὸν δρόμο ποὺ τραβοῦσε ἀπ' τὸ Σαὶντ - Ἀμάντ στὸ Βιλλετών.

Β'.

Ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ ἔδερνε τὸ πρόσωπο, στὰ μουστάκια του χρέμοταν χρυσταλλα, τὰ μάτια του δάκρυζαν ἀπ' τὴν ταχύτητα, μὰ ὁ Μενιπερζὲρ δὲν κρύωνε. Συλλογιζότανε πὼς ἐκεῖ κάτω κείτονται στὴ γῆ πληγωμένοι καὶ μερικοὶ πατριῶτες ποὺπρεπε νὰ τοὺς σηκώσουν προτοῦ ξαναγυρίσουν οἱ Πρῶσσοι. Δὲν ξεχνοῦσε ἐν τούτοις καὶ τὴν ὑπόσχεσι τσῦ ἀξιωματικοῦ : Δὲν θὰ σᾶς λησμονήσουν !

Κύτταξε τὸν χάρτην καὶ τράβηξε μπρός. Πέρασε ἀπὸ ἕνα χωριὸ καμένο καὶ χαλασμένο ἀπ' τὶς ὁρίδες ὁρίδες τῶν Πρώσσων καὶ προχώρησε μέσ' στὸ σκοτάδι. Τρέχοντας συλλογίζοταν πὼς ἂν ἔτρεχε περὶ τεχνάσματος τοῦ ἐχθροῦ, ὁ κίνδυνος ἦταν κοντά. Μπῆκε σ' ἕνα δάσος ποὺταν στὸ πλάγι τοῦ δρόμου, ὅταν ἔξαφνα τὸ ἄλογο του τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ χλιμίντρισε.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μενιπερζέρ, φθάσαμε σὲ τόπο κατοικημένο. Κι' ἀμέσως τράβηξε τὰ χαλινάρια τοῦ ἄλογου γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ καινούργιο χλιμίντρισμα.

Ἄξαφνα ὁ θόρυβος ἱππικοῦ ἔφθασε ὡς ἐκεῖ. Ἀφογκράστηκε καλὰ κι' ἄκουσε κρότον σπαθῶν.

— Λοιπόν, μουρμούρισε, νὰ ἡ περίπολος τῶν Πρώσσων ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ Βιλλετών. Ὥστε θὰ τὸ κατέχει ὁ στρατός τους καὶ ἡ ἔκθεσις ποὺ στείλανε ἦταν ψεύτικη.

Μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω, μὰ ἡ συνείδησίς του τοῦλεγε, πὼς τίποτε βέβαιο δὲν εἶδε ἀκόμα, καὶ πὼς πρέπει νὰ δῇ τοὐλάχιστον μιὰ Πρωσσικὴ περικεφαλαία !

Ἡ περίπολος πέρασε ξαφνικὰ ἐμπρός του μὲ ταχύτητα, χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανείς.

Γ'.

Ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του μὲ περισσότερη προσοχὴ ὅταν ἄκουσε φωνὲς κοντά του. Ἡ καρδιά του σπαρτάρησε δυνατὰ κι' ἀναγκάστηκε ν' ἀφίσῃ τὰ χαλινάρια τοῦ ἄλογου, γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ἡ συγκίνησις. Μὰ συμφορὰ του !... Τὸ ἄλογό του μόλις μυρίστηκε ἄλλα ἄλογα κοντὰ ἄρχισε νὰ χλιμιντρίζῃ δυνατά. Συγχρόνως πενῆντα μέτρα μακρυὰ ἄκουσε γερμανικὰ ἕνα τρομερό : «Τίς εἶ ;»

Δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἀμφιβολία. Οἱ Πρῶσσοι κατεῖχαν τὸ Βιλλετών. Ὁ Μενιπερζὲρ ἔστρεψε πίσω τ' ἄλογό του καὶ κεντῶντας δυνατὰ τὰ πλευρά του ἄρχισε νὰ τρέχει σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ Σαὶντ 'Ἀμάντ.

Δυστυχῶς οἱ Πρῶσσοι ποὺ περιμένανε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πανούργου τεχνάσματός των, ἐνεδρεύαν ἐκεῖ κοντά. Εἶκοσι ἱππεῖς ὥρμησαν ἀμέσως πρὸς καταδίωξι του, ἀντιληφθέντες πὼς εἶνε κατάσκοπος. Ὁ λοχίας ἔτρεχε ὅσο γρήγορα μποροῦσε. Οἱ Γερμανοὶ ἀφοῦ ἀδειάσανε πάνω του τὶς καραμπίνες τους, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ξεσπαθώσανέ καὶ τὸν κυνηγοῦσαν. Αὐτὸς γυρμένος ἀπάνω στὴν σέλλα γιὰ νὰποφεύγει τὶς σφαῖρες ἔτρεχε δαιμονισμένα, χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ.

Ἂν καὶ τὸ ἄλογό του ἔφευγε σὰν ἀστραπή, οἱ Πρῶσσοι πλησιάσανε περισσότερο καὶ ὁ Μενιπερζὲρ ἔνοιωθε τὴν θορυβώδη ἀνάσα τῶν ἀλόγων.

Τέλος ἀποφάσισε νὰ πυροβολήσῃ καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ μισογύρισε ἀπάνω στὴν σέλλα κι' ἔρριξε δυὸ σφαῖρες μὲ τὸ περίστροφό του ἐπάνω σ' ἐκείνον ποὺταν πειὸ σιμά του. Ἕνας Πρῶσσος κυλίστηκε μαζὺ μὲ τ' ἄλογό του. Πέρτοντας γκρέμισε καὶ τὸν ἱππέα ποὺχοταν πισω του. Τρεῖς ὅμως ἀκόμη ἱππεῖς κυνηγοῦσαν τὸν λοχία. Δυὸ ἀκόμη πυροβολισμοὶ τοῦ Μενιπερζὲρ ρίξανε κάτω κι' ἄλλον Πρῶσσο ! Οἱ ἄλλοι δυὸ σταματήσανε γιὰ ν' ἀνταμώσουν τοὺς συντρόφους των ποὺ ἐρχότουσαν σιγὰ - σιγὰ ἅμα εἶδανε πὼς ὁ Γάλλος ἱππεὺς ἦτο πολὺ μακρυά.

Ὁ Μενιπερζὲρ νομίζοντας πὼς γλύτωσε φώναξε μέσα του «Νίκη ! Νίκη !» ὅταν εἶδε μπροστά του ἕνα τρομερὸ πρόχωμα ποὺ τοῦ ἔκλεινε τὸν δρόμο. Ἦταν μιὰ ἄλλη γερμανικὴ περίπολος !... Ὁ Μενιπερζὲρ ἐφρύαξε ! Εἶχε μπρὸς καὶ πίσω Γερμανούς. Λεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ ἔδαφος ἦταν πλημμυρισμένο ἀπ' τὶς βροχές. Ἕνα μόνο μέσον σωτηρίας εἶχε μένει πὼ ὁ λοχίας· τὸ ἐφήμοσε χωρὶς δισταγμό.

Ἐπειδὴ ἡ περίπολος ποὺταν μπροστά του δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πυροβολήσῃ γιὰ νὰ μὴ σκοτώσῃ τοὺς συντρόφους, ποὺ ἔρχοντο κατόπιν του, ὁ Μενιπερζὲρ φρόντισε νὰ ἐκφοβηθῇ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ. Κρατώντας τὸ σπαθὶ μὲ τὰ δόντια του, ἔφθασε τριάντα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν περίπολο, ἔρριξε δυὸ σφαῖρες τὶς τελευταίες τοῦ περιστρόφου του ἐπάνω της καὶ τρέχοντας σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς Γερμανούς, δυὸ τῶν ὁποίων εἶχε σκοτώσει !... Ἔτσι τὸ ἁπλοῦν ὑπερηφθήκη, μὰ ὁ κίνδυνος ὑπῆρχε ἀκόμα. Ἡ περίπολος γύρισε κι' ἔρριξε ἀπάνω του μιὰ δωδεκάδα σφαῖρων.

Τὸν εἶδαν νὰ κλωτσᾷ ἀπάνω στὸν ἀναβολέα, μὰ δὲν ἔπεσε. Σκυφαλωμένος στὴν σέλλα ἐξακολούθησε τὸ ἱλιγγιῶδες τρέξιμό του γιὰ τὸ Σαὶντ - Ἀμάντ.

Δ'.

Ὁ στρατηγὸς ἄγουρος, βλέποντας ν' ἀρχῇ νὰ γυρίσῃ ὁ Μενιπερζέρ, τράβηξε μὲ μερικοὺς μισματικοὺς ἦχο ἀπ' τὸ χωριό, ἀνησυχώντας νὰ μάθῃ τί συνέβη καὶ νὰ ἐνεργήσῃ καταλλήλως. Περίμενε ἕνα τέταρτο, ὅταν ὁ ὑπασπιστὴς του διάκοπε μὲ τὸ τηλεσκόπιό του ἕναν ἱππέα, ποὺ ἔφτανε καλπάζων.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ ἄλογο τοῦ Μενιπερζὲρ σωριάστηκε στὰ πόδια τοῦ στρατηγοῦ. Τρέχανε νὰ σηκώσουν τὸν δυστυχῆ Μενιπερζέρ, μὰ εἶδαν πὼς ἦταν μουσκιὸ στὸ αἷμα. Ἔφερε 3 — 4 πληγές, ἦταν χλωμὸς, φρυσιάζοὐσε !... Μόλις μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ τρεῖς λέξεις : «Χωρίον... κατέχουν... Πρῶσσοι !...»

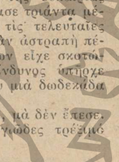
Κ' ἔξεψύχησε !

. . . . . .

Ὁ Στρατηγὸς ἔβγαλε τότε τὸν σταυρὸ τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς ἀπ' τὸ στῆθος του καὶ τὸν κάρφωσε στὸ στῆθος τοῦ νεκροῦ :

— Εἶσαι ἄξιος γι' αὐτὸ τὸ παράσημο περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μουρμούρισε σκυμπίζοντας τὰ δάκρυα του. Τοὐλάχιστον θὰ τὸν φορέσῃς μέσα στὸν τάφο σου !...

Edmond Therry

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ Χ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

Οἱ θρόνοι πέφτουν· μιὰ τέως αὐτοκράτειρα ὅπως ἡ Ζίτα τῆς Αὐστρίας γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά της λυγίζει τὴν καισαρικὴ της ὑπερηφάνεια μέχρι τοῦ σημείου νὰ δέχεται τὴν προσφορὰ ἐπιχειρηματιῶν τοῦ κινηματογράφου ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν περιέργεια τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ γιὰ μιὰ πεσμένη μεγαλειότητα καὶ πρόκειται νὰ παίξῃ ρόλο πρωταγωνιστρίας σὲ μιὰ μεγάλη ταινία· παλάτια πανισχόροι ἕως προχθὲς ἡγεμόνων ἐκποιοῦνται καθὼς ἕνα ὁποιοδήποτε σπίτι οἰκογενείας ποὺ ἐπεῴχευσε καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸν πλειστηριασμό· δραγιατμοὶ ποὺ κατέλησαν μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὴν ἀκτινοβολία τῆς δυνάμεώς των σκοραίζονται διὰ μιᾶς σὰν κόμος καμωμένος ἀπὸ εὐτελῆ ἄργιλλο καὶ δὲν μένουν παρὰ ἡ ἀναμνήσεις τῶν διαβάσεων τῶν ἐκλεκτῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ μοναδικὴ δόξα κάθε ἐρειπίου περασμένων καιρῶν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὄντος ποὺ συνεδέθη μὲ τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου ποὺ κατεσράφη. Εἶνε ἡ ἐπιζῶσα συγκινητικὴ σκιὰ τοῦ παρελθόντος.

Τὸ Ἀχίλλειον τῆς Κερκύρας καὶ τὰ ἐπιπλά του ἐξεποιήθησαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Τι ἔμεινε ἀπ' αὐτό ; Τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου κυρίου του, τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Β'. πιθανὸν νὰ ἔχῃ νομικὴ ἀξία γιὰ τὴν ἔπαυλι ποὺ ἐκποιεῖται, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνάμνησι τῶν ἀνθρώπων, τὸ Ἀχίλλειο ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τὸ γεμάτο ἀπὸ μυστήριο ἄντρο μιᾶς εὐγενικῆς καὶ κομψῆς σκιᾶς. Τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισσάβετ τῆς Αὐστρίας.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ πειὸ ἐνδιαφέρουσα ἐστερμένη τῆς ἐποχῆς της. Ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς πειὸ γοητευτικὲς γυναικεῖες φυσιογνωμίες τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος. Τὸ βιογραφικὸν ἐνδιαφέρον ποὺ ἐπροκάλεσε ἡ ζωή της, χωρὶς νὰ πρόκειται γιὰ αὐτοκράτειρα ποὺ ἀνεμίχθη σὲ πολιτική, οὔτε γιὰ σκανδαλώδη πριγκήπισσα, τὸ ἐπιδεικνύει στοὺς μεταγενεστέρους. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς γυναικείες προσωπικότητες τῆς Εὐρώπης,ποὺ ἐγέννησεν ἡ ἐπανάστασις, ἡ ναπολεόντειος περίοδος καὶ ἡ πανευρωπαϊκὴ ἄνθωσις τοῦ νέου κόσμου τοῦ αἰῶνος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ρεκαμιέ, τὴν Ἰωσηφίναν Μπωαρναί, τὴν κυπσσα Ποτόκκα, τὴν βαρώνη Κρούντενεγ. τὴν Στάελ, τὴν Λουΐζαν τῆς Πρωσσίας, δὲν ὑπάρχει γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἐγράφησαν τόσα πολλὰ ὅσα γιὰ τὴν Ἐλισσάβετ. Τόμοι ὁλόκληροι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους τὰ βιβλία τοῦ Ζὰκ ντὲ Λαφάι,τῆς κοντέσσας Λαρὶς εἶνε τὰ πειὸ ἀξιοσημείωτα, εἶχαν ἀφιερωθεῖ σ' αὐτήν. Τὸ ἔργο τοῦ δικοῦ μας Κωνσταντίνου Χρηστομάνου θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ἕνα ψυχογραφικὸ σχέτσο ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θυμίαμα ψυχῆς αἰσθητικοῦ ποὺ εἶχε συγκινηθῇ βαθύτατα ἀπὸ τὴν ὡραία λυπημένη της ὕπαρξι.

*Αὐτὴ ἡ αὐτοκράτειρα ποὺ δὲν ἔδρασε πολιτικῶς, ποὺ δὲν εἶχε θορυβῶδη σκάνδαλα, ποὺ δὲν ἠνώχλησε τοὺς συγχρόνους της μὲ τὴ φιλολογία της,ποὺ δὲν ἐφρόντισε κἀν νὰ γίνῃ ἀγαπητὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Τοῦ κ. **Χαριλ. Παπαντωνίου**

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, ἀρχίζουμε δημοσιεύοντες ἀπὸ σήμερα τὴν σειρὰν τῶν ποιητικῶν τραγουδιῶν τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνου κ. Χαρ. Παπαντωνίου. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰδυλλίου δυὸ ψυχῶν, τοῦ Ἰουλίου Μ. καὶ τῆς Αἰμιλίας, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης των εἰς τὰς λυρικὰς καὶ λεπτοπαθεῖς αὐτὰς ἐπιστολάς των. Σπανίως ἐγράφησαν στὴν Ἑλλάδα παρόμοιες σελίδες. Τὰς συνιστῶμεν ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς καταγινομένους μὲ τὴν λυρικὴν πρόζαν ἀναγνώστας μας.

Δημοσιεύοντες τὶς ἐρωτικὲς αὐτὲς ἐπιστολὲς δυὸ ἐκλεκτῶν καὶ δυστυχισμένων ὑπάρξεων, ποὺ τὸ πάθος των τὶς ὡδήγησε στὴ μιὰ ὥρα θάνατο καὶ τὴν ἄλλη εἰς ἕνα ἐρημητήριο τοῦ Ἄθωνα, δὲν παρουσιάζομε, παρὰ μία μονο ἄποψη τοῦ δραματικοῦ ἐρωτα των. Δὲν τὶς ἐνσκήπτονο εἰς τὴν περιγραφὴ λεπτομερειῶν, διότι δὲ θέλω νὰ φανῶ, ὅτι ἀποβλέπω εἰς ἕνα νέο Βέρθερο. Σημειονω μόνο, γιὰ τὴν ἐξήγηση μερικῶν σὰν παρεξενων καὶ ἀσυνήθιστων μορῶν τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς, ὅτι αἰτιον ἀποτελεῖ συγγενὴς κ' ἀπὸ γενος ἐκλεκτὸ. Εἶχαν ἀνάγκη ῥαφρωσῆ, καὶ ψιχοπόλεμο βαθυν καὶ πολύτιμο, σὰν νὰ εἶχαν ζητήσει ἀπὸ δυὸ αὐτὰ προσοσία τὴν κεντρικὴ συνάντησή των καὶ διεξοδο ὅλες οἱ ἀνωτερες ἰδιότητες κ' ὁἱ ψυχικὲς τρικυμίες τῆς νεγεος των

I

Στὸν Ἰούλιο, τὸ μεγαλόπρεπο ἀνεθεμα τῆς ἀηδονίχίας καὶ τοῦ πάθους...

Ἡ Αἰμιλία **Αὔγουστος 19....**

... Εἶσαι παράπονο ἐπεσόντος Ἀγγέλου. Εἶσαι ὁ Λυγμός. Εἶσαι ὁ Πόνος. Εἶσαι τὸ στεναγτικὸ παραλήρημα τοῦ Πάθους. Εἶσαι σαβανωμένος μὲ τὶς ὡραῖες σκιὲς τῆς ἀδυναμίας σου. Εἶσαι στεφανωμένος μὲ τὰ ἀγκάθια τοῦ Μαρτυρίου. Εἶσαι ὁ χειμώνανθος, τὸ μυστικομύριστο νεκράνθεμο, τὸ εὐγενικὸ καὶ ἀνέβγαλτο λουλούδι, – κρίνος θλιμμένος, κρίνος τῶν τάφων... Τὸ σῶμα σου εὐδιάξει σὰν τὸ καθαρώτερο κερί, εἶνε προσφορὰ εὐγενικὴ τῆς "Υλης στ' ἀπευθισμένα μέσ' τὴ φυλακὴ της Πνεύματα. Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι σταυρωμένη ὀπτασία, καὶ τὸ βαθὺ φαρμάκι, ποὺ ἔχει ἐξαγιασμένη τὴν ὄψη σου...

Ὄνειρο χαμένο μέσ' τὴν τρελλὴ πανήγυρη τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ποὺ σ' ἔχει κρεμασμένον ἀπάνω ἀπὸ ἄβυσσο τὸ μάτιαιο τῶν πόθων σου, πνιγμένε στὴ γλύκα τῆς αἰσθητικῆς ἀπόλαυσης, σὲ ποθῶ ἀπάνω στοὺς πιὸ βαθεῖς ἀπελπισμούς σου, ὅταν στεναγμοὶ ῥραιοδόνητοι θὰ ταράζουν τὴν τριφερὴ καὶ λεπτὴ καρδοῦλα σου, νὰ βλέπω τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες νὰ λάμπει τὸ μαστυρικὸ πρόσωπό σου, ἡ βαθιὰ λαγγευμένη ὄψη σου, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ φλογερὰ διαμάντια τῶν ἐξαγνιστικῶν δακρύων σου. Θέλω, ἔχοντας στὴν ἀγκαλιά μου τὸ σῶμα σου, νὰ φτιάσο στὸ καμίνι τῆς ψυχῆς σου, νὰ λοιστῶ μέσ' τὴ φωτιά της, νὰ χωματισθῶ μὲ τὴ μεταφυσικὴ καὶ ἀπόκοσμη λάμψη της...

Ἰσκιωμένε ἀπὸ τὴν ὅμορφη καὶ παρθενικὴ θλίψη σου, πληγωμένε ἀπὸ τὰ τραγικὰ φιλήματά της, ὦ ψυχικὲ παρθενισμέ, τραβιέσαι ἀπὸ τὸν ἆδη τοῦ ἀπελπισμοῦ σου. Στὸν σκληρὸν ἀέρα τῆς ζωῆς αὐτῆς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθεῖ τὸ φασματικὸ ἀνάστημα τῆς ψυχῆς σου. Εἶσαι μόνο γραμμὴ καὶ ψυχή. Δὲν εἶσαι σάρκα καὶ χρῶμα. Εἶσαι πνοὴ ζωῆς. Δὲν εἶσαι δύναμη ζωῆς. Εἶσαι σχεδιαγράμμια ζωῆς. Δὲν εἶσαι ὀργάνωση ζωῆς. Ἡ ἡδονή σου εἶνε ὁ πόνος. Ἡ συναρμογὴ μὲ τὴ ζωὴ σοῦ εἶνε ὀδύνη. Θλιμμένη σκιὰ ὑπάρξεως, νέε λυγμικέ, ἀποχρύσωμα τῶν δύσεων τῆς ζωῆς, ποὺ ἡ θέα σου καὶ ἡ αἴσθησή σου παραλύει καὶ σβύνει τὴν ψυχή μου στὸ πιὸ λιγοθυμικὸ ἡδόνισμα.

***

Μᾶς κυκλώνει τὸ θλιβερὸ φθινόπωρο. Ἐμένα μὲ κυκλώνει ὁ Θάνατος. Μ' ἔχει κυκλωμένον καὶ ἡ ἀγάπη σου. Ἀπὸ τὸν παράδεισό σου θὰ βρεθῶ στὸ μαῦρο λειβάδι τοῦ Χάρου. Θὰ περάσω σκοτάδια. Θὰ μὲ φωτίζει στὸ δρόμο μου ἡ ἀχνάδα τῶν χρυσῶν φιλιῶν σου —τῶν πονετικῶν— καὶ τὸ φεγγάρι τῆς ἀγάπης σου. Θὰ πεθάνο λιποθυμισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου. Ὦ, σὲ ἀγαπῶ! Μέλι εἶνε ἡ σάρκα σου, μέλι εἶνε ἡ ψυχή σου, μέλι εἶνε τὰ μάτια σου. Κάθε γλύκα τῆς ὕλης καὶ τῆς ζωῆς καταστάλαξε σὲ σένα. Θὰ μὲ συνοδεύει στὸ δρόμο τοῦ θανάτου ἡ μουσικὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου. Ρούφηξέ με ὁλόκληρη μὲ τὰ φιλιά σου. Θέλω ν' ἀναλιγωθῶ, καὶ ν' ἀφανιστῶ μέσα στὴ γλυκειὰ καὶ φεγγαρόφεγγη λίμνη τῆς ψυχῆς σου.

Ἡ Ἡδονὴ καὶ ὁ Πόθος σ' ἔχουν ἁγκαλιασμένον, καὶ σὲ λυώνουν, σὲ λυώνουν... Σὺ εἶσαι γλύκασμα πάθους, σὺ εἶσαι ἡ πλέον εὐγενικὴ ἀδυναμία, σένα πρέπει νὰ σὲ στραγγίξω στὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ γίνω ἀθάνατη. Σὺ μοῦ ἔκαψες τὴν ψυχὴ μὲ τὴν πλέον ἡδονικὴ φωτιά. Τὰ μάτια σου ἔχουν τὸ χρῶμα ποὺ ἔχει τὸ σύμβολο τοῦ Σατανᾶ. Ἀλλὰ σὺ τὸ δημιονισμὸ τὸν ἐξαγνίζεις. Τὴ ζωὴ τὴν αἰσθάνεσαι καὶ τὴ νοιώθεις μόνο ὡς ἡδονὴ καὶ εὐγένεια. Ὡς ὄνειρο καὶ σχῆμα. Δὲν ὑπάρχει πλέον σατανική, ἀλλὰ καὶ πλέον μεθυστική, ἔκλυση, ἀπὸ κείνη, ποὺ δίνεις σὺ σὲ μένα, τὴν ἀγαπημένη σου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀγαπημένη σου, καὶ θέλω νὰ εἶμαι μόνο ἐγώ.

Αἰμιλία

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ — ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

Ὅταν ἔγιναν πρὸ 30-32 ἐτῶν οἱ μεγάλοι σεισμοὶ τῆς Ζακύνθου καὶ οἱ Ζακυνθινοὶ ἔμειναν ἄστεγοι, Ἕλληνες καὶ ξένοι ἔδειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῶν καὶ πάντες προσέφεραν εὐχαρίστως τὸν ὀβολό τους. Ταῖς ἡμέραις ἐκείνες ἀκριβῶς συνέβη καὶ τὸ κάτωθι χαριτωμένο ἐπεισόδιο.

Ἡ Ἀγγλικὴ παροικία ἔδωσε εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν. Σ' αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος καὶ κάποιος Ἄγγλος ποὺ ἔφερε τεράστιον μύσταξ καὶ μακρὰν γενειάδα. Ὁ ρόλος του ὅμως ἀπαιτοῦσε νὰ εἶνε ἐντελῶς ξυρισμένος. Ὁ Ἄγγλος τότε γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν Ζακυνθίων, πῆγε ὁ ἴδιος τὸν Ἀθηναῖο κουρέα καὶ διέταξε νὰ τὸν ξυρίσουν!

Ἐκπληκτος ὁ κουρεὺς τὸν ἐρωτᾶ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης θυσίας καὶ ὁ καλὸς Ἄγγλος τοῦ τὴν ἐξηγεῖ. Μετ' ὀλίγον τὸ ξυράφι εἶχε κάμει τὴν δουλειά του. Ὁ Ἄγγλος ἦταν... γουλί!... Χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ὅμως σπκώθηκε ἀπ' τὴν πολτρόνα τοῦ κουρέως κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη γιὰ νὰ πληρώσῃ. Ἤρθε ὅμως τώρα καὶ ἡ σειρὰ τοῦ κουρέως νὰ δείξῃ τὴν γαλαντομία του καὶ εἶπε στὸν Ἄγγλο :

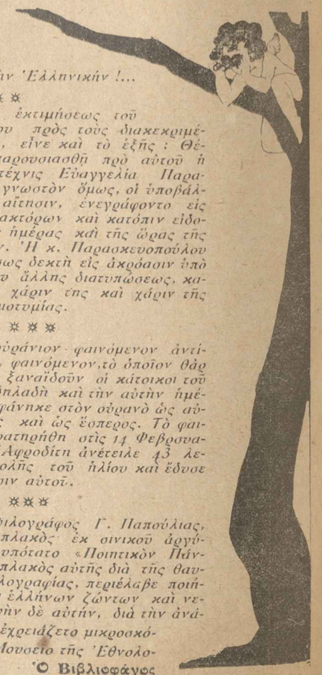
— Ἀφοῦ σεῖς ἐκάματε ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου μιὰ τέτοια θυσία θὰ ἦταν ἀδιαχωρισία ἐκ μέρους μου νὰ δεχθῶ χρήματα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται καὶ νὰ σᾶς προσβάλω, σᾶς παρακαλῶ νὰ διαθέσετε τὸ ἀντίτιμον τοῦ ξυρίσματος ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων!...

***

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων λογοτεχνικῶν ἐκδόσεων τοῦ ἀλησμονήτου Μιχ. Μπεσδέκη συγκαταλέγεται καὶ τὸ «Γατί». Ἐξεδόθη εἰς μικρὸν φυλλάδιον, περιέχει δὲ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς μικροῦ γατιοῦ ποὺ τὸ πετροβολοῦν καὶ τὸ ὀκοτώνουν οἱ γαβριάδες. Ἡ περιγραφὴ αὐτὴ πρωτοδημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολι». Ἔκαμε δὲ τόση ἐντύπωσι σ' ἕνα ζωόφιλο Ἄγγλο, ὥστε ἀνέλαβε νὰ διαθέσῃ αὐτὸς τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως. Ἔτσι πράγματι καὶ ἐγράφη καὶ τοιουτοτρόπως εἶδε τὸ φῶς τὸ ἐν λόγῳ λογοτέχνημα εἰς φυλλάδιον ἐκδοθέν.

***

Ὁ σοφὸς Ἄγγλος καθηγητὴς Ρόμπερτς ἐδημοσίευσε πρὸ ἐτῶν στὸ Λονδῖνο τομίδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύντομος Ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἦτο ἡ γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ». Στὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς ἀνεκρούει τὸν Ρενὰν καὶ τοὺς ἄλλους ἐβραιολόγους, τοὺς φρονοῦντας ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Ἰησοῦ ἦτο διάλεκτος τῆς ἑβραϊκῆς καὶ ὑποστηρίζει, ἐπὶ τῇ βάσει διαφόρων ἀποδείξεων, ὅτι ὁ Χριστὸς μιλοῦσε τὴν Ἑλληνικήν!...

***

Ἀπόδειξις τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου πρὸς τοὺς διακεκριμένους καλλιτέχνας, εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς : Θέλησε κάποτε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ αὐτοῦ ἡ περίφημος καλλιτέχνις Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου. Ὡς γνωστὸν ὅμως, οἱ ὑποβάλλοντες τοιαύτην αἴτησιν, ἐνεγράφοντο εἰς βιβλίον τῶν Ἀνακτόρων καὶ κατόπιν εἰδοποιοῦντο περὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς παρουσιάσεώς των. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ὅμως ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, καταγγελίστης πρὸς χάριν της καὶ χάριν τῆς Τέχνης, πάσης ἐθιμοτυμίας.

***

Ἐξαιρετικῶν οὐρανίων φαινομένων ἀντικρυσαν πρὸ ἐτῶν, φαινόμενον, τὸ ὁποῖον θὰ γήσουν πολὺ νὰ ξαναΐδοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀστεως. Μίαν δηλαδὴ καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ Ἀφροδίτη ἐφάνηκε στὸν οὐρανὸ ὡς αὐγερινὸς συγχρόνως καὶ ὡς ἕσπερος. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατηρήθη στὶς 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1894. Ἡ Ἀφροδίτη ἀνέτειλε 43 λεπτὰ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ ἔδυσε 43 λεπτὰ μετὰ δύσιν αὐτοῦ.

***

Πρὸ ἐτῶν ὁ φιλογράφος Γ. Παπούλιας κατεσκεύασε ἐπὶ πλακὸς ἐκ σινικοῦ ἀργύρου ἕνα πρωτοτυπότατο «Ποιητικὸν Πιν-θεον». Ἐπὶ τῆς πλακὸς αὐτῆς διὰ τῆς θαυματουργίης του φιλογραφίας, περιέλαβε ποιήματα 154 ποιητῶν ἑλλήνων ζώντων καὶ νεκρῶν, τὴν συλλογὴν δὲ αὐτήν, διὰ τὴν ἀναγνωσιν τῆς ὁποίας ἐχρειάζετο μικροσκόπιο, ἐδώρησε στὸ Μουσεῖο τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας.

Ὁ Βιβλιοφάγος

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ..

Τοῦ Philippe Toneli

Τὸ παιδὶ πέθαινε κι' ὁ πατέρας του στὸ προσκέφαλο του ἔβλεπε τὸ δύνατο νὰ ζυγώνει ὁλοένα. Ἡ μητέρα του γονατιστή, κατακουραμένη, ἔχωρὶς τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της παρακαλοῦντας τὴν Παναγία νὰ τὸ κάτωθῃ χαριτωμένο ἐπεισοδιο.

Ὁ πατέρας ἔβλεπε νὰ φεύγῃ σιγὰ σιγὰ ὁ θησαυρός του, ἡ ἐλπίδα του κ' ἡ ζωή του. Ὅλα τώρα ξανάρχονταν στὴ μνήμη του, ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ του, τὰ πρῶτα του βήματα, τὰ παιχνίδια, τὰ γέλοια, ὁ θόρυβος μιὰ οἱ φωνές του.

Ἄκουγε ἀκόμα τὸ τραγοῦδι τοῦ παιδιοῦ, ἕνα καθημερινὸ τραγοῦδι ποὺ μ' αὐτὸ ξυπνοῦσε καὶ πλάγιαζε ὅταν ἦταν καλά.

Ἕνα φτωχὸ παιδάκι ξυπόλυτο, γυμνὸ
στὸ χιονισμένο δρόμο ψιθύριζε : Πεινῶ !...

Ὁ ἦχος τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ ἀντηχοῦσε σὰν καμπάνα ξηδειάς σ' αὐτὰ τοῦ πατέρα !...

— Παιδί μου! κύτταξε τὸν πατέρα σου· παιδί μου, μὴ μᾶς ἀφήσῃς! θῤῥηγοῦσε ὁ δύστυχος πατέρας.

Τὸ παιδὶ ἄνοιξε τὰ. μάτια του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν πατέρα του κ' εἶπε σιγανά.

— Ὁ μπαμπᾶς... καὶ ἡ μαμμά..

Ἡ μάνα του ἄνοιξε τὰ κόκκινα, δακρυσμένα μάτια της κι' ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ παιδὶ στὸ μέτωπο.

— Μπαμπᾶ... τραγούδησε.. ξέρεις τὸ τραγοῦδι...

— Παιδάκι μου, ναί, θὰ τραγουδήσω...

— Τραγούδησε, τραγούδησε...

Κι' ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ τραγουδάει μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ λυγμούς :

Ἕνα φτωχὸ παιδάκι ξυπάλυτο, γυμνὸ
στὸ χιονισμένο δρόμο ψιθύριζε : Πεινῶ !

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Ἐξαρατοῦ! ψιθύρισε τὸ μικρό.

Οἱ γονεῖς του σκύψανε στὸ χρεβάτι του κοντὰ στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ τους καὶ χαμογελοῦσανε λυπημένοι.

— Καλέ μου μπαμπᾶ... θάμαι φρόνιμος... ἡ μαμμά θὰ σοῦ τὸ πῇ.. τραγούδησε.. τραγούδησε..

— Θέ μου, λυπήσου με ! εἶπεν ὁ μπαμπᾶς σηκώνοντας τὰ μάτια του στὸν οὐρανό.

Κ' ἐξακολούθησε τὸ τραγοῦδι :

Περάει ἀπὸ τὸ δρόμο καλόκαιδο [παιδάκι
Ἔλα, μικρέ, στὸ σπῆτι νὰ ζεσταθῇς [στὸ τζάκι
Γιὰ δὲς καλὴ μαμάκα, τί σοῦχω ἐδῶ [φρομένα,
Ἕνα φτωχὸ παιδάκι μικροῦλι σὰν καὶ [μένα».

— Εἶνε πολὺ ὄμορφο, πατέρα· αὔριο θὰ τραγουδήσω κι' ἐγὼ τὸ τραγοῦδι καὶ θὰ μοῦ δώσῃς γλυκά... ξέρεις ἀπὸ κεῖνα τὰ στρογγυλὰ.. Μπαμπᾶ, μὴν κλαῖς.. Τί ἔχεις ;.. θάμαι φρόνιμος, τραγούδησε ακόμη, μπαμπᾶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ἀδυνάτισε καὶ σώπασε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὴν μαμμὰ του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

— Παιδί μου ! Παιδί μου ! φώναξε ἐκείνη σὰν τρελλή.

— Κουράστηκε καὶ κοιμαται.. εἶπεν ὁ ἄντρας της γιὰ νὰ την καθησυχάσῃ, μὰ μέσα του ἦταν τρομαγμένος. Πῆρε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ τὸ χάιτησε σφιχτὰ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ κίτρινο πρόσωπο του ὁπου ἁπλώνοταν ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου !

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, τὸ παιδὶ ξανάνοιξε τὰ μάτια του, κοίταξε τοὺς γονεῖς του καὶ εἶπε μὲ ἀγωνία :

— Τραγούδησε... Τραγούδησε ἀκόμα, πατέρα !

Αὐτὸς κοτταξε τὴν γυναίκα του, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε μὲ τὰ μάτια. Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ σπασμένη ἐξακολούθησε τὸ τραγοῦδι στὸ παιδὶ της ποὺ χυομαχοῦσε.

Περνεῖ στὴν ἀγκαλιά της τὰ δυὸ παιδιὰ ἡ μαμά
καὶ μὲ χαρὰ τὰ φρονεῖ στὸ τζάκι ἐκεῖ, σιμά.
Σὲ λίγο κι' ὁ πατέρας ἀπ' τὴ δουλειὰ γυρίζει
καὶ τὸ ἄλλο τὸ παιδάκι περίεργα ἀντικρύζει.
— Εἶν' φίλος τοῦ παιδιοῦ μας, τοῦ λέει ἡ μαμμά,
ἔπρεπ' εἰς τὸ τραπέζι, ἐλάτε τώρα ὅλοι...
Ἔξω τὸ χιόνι πέρτει σὰ σάβανο στὴν πόλη..
Μὰ τὸ παιδὶ τὸ ξένο χάθηκε ξαφνικὰ
κ' ἔγινε περιστέρι μὲ πούπουλα λευκὰ
Εἶπανε ὁ Χριστούλης τὸ ξένο τὸ παιδὶ
που τὴν καρδιὰ ζητοῦσε τοῦ ἄλλου παιδιοῦ νὰ δεῖ...

Ἄξαφνα ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἔρριξε μιὰ κραυγή.

— Παιδί μου !... Παιδί μου !...

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἦταν ἀνοιχτὰ κι' ἀκίνητα, μὰ ἡ ψυχή του εἶχε πετάξει στὸν οὐρανό !..

PhiIippe ToneIli

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Ὁμιλοῦν οἱ πίθηκοι ;

Ἰδοὺ τὶ ἔγραφε σχετικῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του πρὸ ἐτῶν ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ ὅστις εἶχε παραμείνει ἐπὶ μακρὸν μέσα εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς γιὰ νὰ μάθει τὴν γλῶσσαν τῶν πιθήκων :

«Εἶχα, ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει καὶ τὰ τολμηρότερα τῶν ὀνείρων μου. Εὑρισκομαι ἐνταῦθα ἀσφαλὴς σε μέρος παράλιον, κάτοχος ἑνὸς χιμπατζῆ, ὅστις δύναται νὰ λέγῃ «Τένο Κόε Πακέχο», τὸ ὁποῖον σημαίνει ἐν τῇ Μαορικῇ διαλέκτῳ «καλὴν ἡμέραν, ξένε». Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχω κι' ἕνα Γοριλλα, ὅστις γνωρίζει 20 λέξεις φιγμενικὰς κι' ἕνα Ὀυραγκοτάγκο θηλυκό, ὅστις ἐμαθε ἀπὸ τον γερμανὸν ὑπηρέτην μου, στὸν ὁποῖο εἶνε ἀφοσιωμένος, νὰ λέγῃ «Ἀστραπὴ καὶ βροντὴ — Donn'tund Blitz». Ἐκτὸς τούτου κατώρθωσα νὰ καταγράψω πολλὲς λέξεις τῆς αὐτογενοῦς γλώσσης τῶν πιθήκων. Ἰδὼν μερικὰ παραδείγματα :

«Ἄ χ ρ ο ῦ» σημαίνει ἥλιο, θερμότητα, φῶς, φωτιά.

«Ρ ο υ κ σ ά» σημαίνει, νερό, βροχή, κρύο καὶ πιθανώτατα πᾶν δυσάρεστον,

«Γ κ ο υ σ κ ο ῦ» σημαίνει τροφήν, φαγητόν.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν φαίνεται πῶς ἡ γλῶσσα αὐτὴ τῶν πιθήκων εἶνε λίαν ἀρχέγονος μὴ ἔχουσα ἴσως περισσοτέρες τῶν 20—30 λέξεων»...

Κατόπιν διηγεῖται ὁ Γκάρνερ στὴν ἐπιστολή του πῶς εἰσεχώρησε σὲ διάστημα 120 μιλίων ἐντὸς παρθένου δάσους βρίθοντο, ἐκ πιθήκων.

«Ἐτοποθέτησα, γράφει, τὴν ἠλεκτρικὴ συστοιχία μου μετὰ τοῦ φωνογράφου καὶ τοῦ περιστροφομένου κατόπτρου ἐντὸς θάμνου βαγνων καὶ κρύφτηκα σ' ἀπόστασι 50—60 μέτρων μακρυά.

» Τὸ ἀπαστράπτον κάτοπτρον προσείλκυσε ἀμέσως ὁμάδα ἀγρίων φλαρούντων πιθήκων. Τοὺς παρετήρησα ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου, τότε δὲ ἐπλησίασα ποσοκτικά. Μόλις μὲ εἶδαν ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας. Ὅλοι τους ἐκτὸς ἑνός. "Ὅταν τὸν ἐπλησίασα παρετήρησα ὅτι δὲν μὲ ἀντελαμβάνετο ἀλλὰ στεκόταν ἐκεῖ σὰν ἀπολιθωμένος καὶ κυττοῦσε μὲ ἔκπληξι, μάτια τὰ ὁποῖα ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἐλαφρὰ τρομώδης κίνησις ἔσειε τὰ μέλη του, τὰ δὲ ἀκρότατα τοῦ ἐκινοῦντο σπασμωδικῶς. Ἦτο ἀπέθανε. Ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔβγαζε τὴν λαρυγγικὴ φωνὴν «Ἀχρόν» τὴν ὁποίαν ἐπανελάμβανεν ἄκουσα ἐξοχωμένην τοῦ φωνογράφου μου. Ἔβαλα τὸν πίθηκον αὐτὸν μέσα σένα κλουβὶ καὶ τὸν βοηκα μετὰ μιᾶς ὥρας ἀκόμη ἀπεθανατισμένο. Τὸν ξύανησα κατόπιν δύσεως δημονίας καὶ τοῦ ἐκβαπτισα καιόμενα λαμπάδα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶπε πάλιν τὴν λέξιν «Ἀχρόν». Καὶ τέλος πειράματα μὲ ἔπαινον ὅτι τοῦτο σημαίνει «ἐφιλτάτη», φῶς, «Α. Π.»

*

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Θ. Κουσουνᾶς, Κ. Γιαννακόπουλος, Ἐλεύθερος — Βόλος, Γ. Στεργίας, Πάρος, Ἀγγ. Κυπριώτου, Ἐνταῦθα, Θ. Σπυρόπουλος, Σπάρτη, Ἀ. Μάτσης, Λάρισσα, Σ. Βλαχόπουλος, Κεφαλονιά, ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ εἰς τὸ «Μπουκέτο».

Κ. Σταυλιάνη, Θεσσαλονίκη — Σ. Χουτσιάνη, Πάτρας, Ἀν. Νοτσᾶ, Ἀλιστράτη, Ι. Βογιατζῆ, Θεσσαλονίκη, Δ. Μπάκας, Καλλιράκι, Κ. Λιουζένης, Πλωμάρι, Β. Κωμητζῆς, Κοζάνη, Κ. Δάβιας, Γαβρὸν, Γ. Παπουρῆς, Θεσσαλονίκη, Κ. Καλτεσιώτης, Κορυτσᾶ, Μ. Μιχαηλίδου, Σαμοθράκη, Δ. Λαμπρίδης, Ἀγγελοχώρι.

Γ. Πετρίδης, Θεσσαλονίκη — Κ. Σπυρόπουλος, Ἀπόκαμπος.

Κ. Κυριάκου, Κορυτσᾶ. Βιβλία καὶ φύλλα ἀποστάλησαν.

Π. Γιαννακόπουλος, Ἐλευθέριον. Τόπος. Μπουκέτο ἀπεστάλη.

Δ. Παππᾶς, Ἄνω Ἐπισκοπή. Ἐπιφυλλίδες ἀπεστάλησαν.

Καλάμπ. — Ἐπιφυλλίδα ἀπεστάλη.

Σ. Φαμπρῆς, Κόρυτσα. «Καπτὰν Βουκάκας ὁ ἀπατεὼν». Ὁ «Καπτὰν Φάντασμα» ἐξακολουθεῖ ἐκδιδόμενος εἰς φυλλάδια.

Τὸ «Μπουκέτο» εὑρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ, ὅτι ἀπέκτησεν ἤδη, καὶ τὴν **Αὐτοβιογραφίαν** τοῦ ἀλησμονήτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μιμητοῦ καὶ φωτογράφου *ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ* ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυλαλήστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.

Ν ι κ Π α π., Ἐντυδία. Ἔχετε δίκηο. Μως μιωύνται σ' ὅλα. Κατηγήσαν σωστοί πίθηκοι. Ὅ,τι κι' ἂν δημοσιεύσουμε τὸ ἀντιγράφουν καὶ τὸ ἀντιγράφουν κακῶς. Βάζουμε ἱστορίες ἀεϊδες μες μιωύνται. Βάζουμε συνεντεύξεις με πολιτικούς, λογίους, ἐπιστήμονας, μες μιωύνται. Σ' ὅλα μας μιωύνται καὶ μες μιωύνται ἰλιγγιά. Τοὺς λάπια ἡ ἀγανωσίς, τοὺς λάπια ἡ πρωτοτυπία. Εἶνε ἀξιολύπητοι. Γ. Ζ α ρ κ ά δ α ν, Κιλκίς. Τί θέλετε νὰ σας πούμε ἰμεῖς; Πάντως σας εὐχόμεθα νὰ θεραπευθῆτε ἀπὸ τοὺς σιστοὺς πού σᾶς καταλαμβάνουν ὅταν γράφετε. Κ. Ἀ κ ρ ο γ ι α λ ί δ η ν, Φάληρον. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Νὰ διαβάσετε ποιητὴς ματσίκην. Γ. Λ ε ι β ά δ α ν. Τὸ ποίημά σας ἐντελῶς παιδικόν. Καὶ ἄνευ τοιοῦτος. Π. Θ. Κ., Κομοτηνή. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ διήγημά σας ὄχι καλό. Αὐτὸ τὸ δείχνει ἄλλως τε ἡ ἀρχή του. Γράφετε: Ἤτο χειμών! Χημιοποιεῖτε ἐν γένει γλῶσσαν ὄχι ἁρμονίαν καὶ τὸ ὕφος σας δὲν εἶνε στρωτό. Φροντίστε νὰ διορθώσετε τὰς ἐλλείψεις σας αὐτάς. Μ. Β ο σ ε λ ε ι ά δ η ν, Ἐντυδία. Γράφετε ἀρκετὰ καλά. Τὸ θέμα σας ὅμως πολὺ γνωστόν. Δυστυχῶς. Διαλέγετε ἐντελῶς πρωτότυπα θέματα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ε ὐ θ υ β ο υ λ ί δ η ν, Θεσ/νικην. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια ὑπὲρ τοῦ Μπουκέτου σᾶς πολυευχαριστοῦμεν. Ὅσο ὅμως γιὰ τὸ ποίημά σας, τὸ ὁποῖον μᾶς στέλνετε, ὅπως λέτε... τὸ χ ε ι ρ ο γ ρ ά φ α ν, δὲν ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε καὶ τόσον εὐχάριστα πράγματα, γιατὶ ἁπλούστατα, δὲν εἶνε δικό σας. Κάμνετε δὲ πολὺ κακὰ ἀντιγράφατε ξένα ποιήματα καὶ νὰ τὰ στέλνετε ὡς δικά σας, παραλλάσσοντας τὰ τῶν κ' ἐκεῖ. Ν α π. Κ α λ λ ι ρ ῆ η ν, Βέλλα. Τὸ διήγημά σας χωρὶς δυσάρεστα κρίσιμος, ἀλλὰ δὲ καὶ χωρὶς γραμματισμὸν ὁ φάκελλος. Τὸ ἀνέδοτο ὄχι ἐπιτυχὲς. Σ. Τ. Τί ἐννοεῖτε λέγοντας τὰ ἰδια: "Οτι δηλαδὴ ἕνα ἢ δύο ἑβδομοσιεύθησαν καὶ ἄλλοῦ; Κ' ἐπειτα; Ἀ λ έ ξ Χ ά τ ς. Ὄχι τοσον ἐνδιαφέρον τὸ τοῦ Μπωντλαίρ. Σ. Ι. Κ α μ έ λ η ν, Φ. Β ι τ ω ρ ί δ η ν. Οἱ στίχοι σας ἄνευ τυιδράγιων δικαιώματος κρίσιος καὶ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Π. Τ σ ο υ ρ ν ά ν, (Μακεδ.) Καλημῶν. Ἀπαντῶμεν σ' ὅλους. "Αν φτιάει τὸ ταχυδρομεῖο, τί θέλετε νὰ σὰς κάμουμε. Τὸ νέο σας ποίημα πολὺ ἀνώτερο ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμον ἀκόμη. Λ. Δ η μ η τ ρ ο σ κ ο ν, Χαϊτούμ. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Αὐτὸ φαίνεται ἀλλοιῶτε ἀπὸ τὸ κάτωθι τετράστιχον, τὸ ὑπαρχόμενο ἐξωφρενικόν:

Ἐγὼ σὲ πρωτοείδα καὶ σ' ἀγάπησα
καὶ τόχα βαστάξει μυστικὸ
μὰ ἡ καρδιά μου βάλτηκε μονάχη
καὶ μ' ἔκανε νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Σὲ συμβουλεύομεν λοιπὸν νὰ μὴ γράφετε εἰκόνες. Τὶ σᾶς κτυπᾶν αἱ πτωχαὶ Μοῦσαι; Διατὶ καταλοντεῖτε τὸν Πήγασον; Ι. Μ α γ κ λ ά ν η ν. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Νὰ φροντίσετε λοιπόν, ὅπως καὶ σεῖς καλὸς μου γράφετε, νὰ βγάλετε τὴν ἰδέαν τῆς ποιήσεως ποὺ σὲς καρφώθηκε ξαφνικὰ πρὸ μηνός. Ἀπὸ ἐν πάση αἰθερογενῆ. Α. Σ τ ε ν ο ν. Καὶ τὰ δικά σας ἄνευ δικαιώματος κρίσιος δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Π. ε ρ. Τ ρ υ π α κ ι δ η ν, Μοσχάτον. Μὰ δὲν εἶνε διήγημα αὐτό. Μοιάζει μᾶλλον με ἀστυνομικὴν εἴδησιν, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ γράφουνται καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας. Διαβάστε διηγήματα νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα. Γ. Δ. Μ α ν τ ά δ η ν, Θεσ/νίκην. Τὰ χειρόγραφα δὲν φιλάσσονται δυστυχῶς. Πρέπει συνεπῶς νὰ χάμετε τὸν κόπον νὰ στείλετε ἐκ νέου τὸ διήγημά σας, γράφοντάς παραπλεύρως εἰς τὸ χειρόγραφον: Δικαίωμα κρίσεως ἀπαιτῶν ἰδιαιτέρως. Γ. Ν ι κ ό λ α ν, Πειραιά. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ διήγημά σας. Πρέπει νὰ διορθώσετε τὸ ὕφος σας, τὴν γλῶσσαν σας.. Ἕνα διήγημα δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ καλὴν κατάληξιν γιὰ νὰ εἶνε καλό. Πρέπει ἀκόμη νὰ εἶνε καὶ λογοτεχνικὸν ἄρτιον. Γ. Π α λ ι α τ σ ό ν, Ἀλεξάνδρειαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμὰς γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὰς εὐχάς σας. Ἡ φωτογραφία τοῦ Λασκαράτου θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ πατρασταυτοῦ τῆς Κ λ ε ο β ί α ν. Γράφετε καλά, ἀτσαλα, συγκρατημένα. Ἡ ὑποδοχὴ σας ὅμως ὄχι καλή. Μ. Θ ε ο δ ο σ ί ο υ ν, Θεσ/νίκην. Πολὺς ὄβριδος νὰ τὸ πιστέψω. Γιατὶ προκαταλαμβάνεσθε ἄπλως περὶ λάδος τοῦ ἀνεκδότου. Θ. Κ α λ ᾶ, "Η μεταφρασις τοῦ Λουΐ ἐταιρ κ' ἐτσι. Πάντως τὴν κρατοῦμε σελεβρί, μέχρις ὅτου ἔρθῃ ἡ σειρά της. Β. Μ α λ λ ά ν. Ὄχι ἐπιτυχές. Ἐν τούτοις δὲν γράφετε ἀσχημα. Διαλέγετε μονον πιὸ καλὸς καὶ πιὸ πρωτοτυπες ὑποθέσεις. Καὶ — προς Θεόν — μὴ γράφετε σὲ τοσα μονόλογα πολλὰς. Αὐτὲς πιὸ εἶνε σεντονιαί. Τ ά κ η ν Κ α ρ α τ σ ά ν, Πειραιά. Ἂν δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε ὡς σήμερα, θὰ τὴ πῶς δὲν ἔφθασαν μέχρι τῶν γραφείων μας. Ε. Σ τ ε φ α ν ι δ η ν, Ἀγρίνιον. Εὐχαριστοῦμεν. Στέλνετε δ,τι θέλετε. Ι. Κ α ρ ο ϊ π η ν. Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων σας τὸ «Συνεντευξις» πιὸ καλο, μὲ ὀχι καὶ δημοσιεύσιμον. Ἐξακολουθῆσατε στιχουργοῦντες. Σ. Π. Πολὺ γνωστὴ ἡ ἐρωτικὴ... συνταγή σας. Β. Β α ρ δ α κ ω σ τ α ν, Θεσ/νίκην. "Οχι ἐπιτυχὴ τὰ παλαιογραφικά σας. Γιὰ νὰ μᾶς γράψετε μιὰ ἰδέα διαβάστε αὐτὰ ποὺ ἀρχίσε νὰ δημοσιεύῃ τὸ «Μπουκέτο», τοῦ κ. Χ. Παπαντωνίου. Γ. Κ α ρ α μ π α λ ή ν. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημα σας. Γιὰ τὶς εὐχὲς σας εὐχαριστοῦμεν. Μ. Μ. Φ ο λ ά γ κ α. Δὲν τὸ... ἐπισκευάσατε καὶ τοσο καλά. Ἐπειδὴ ὅμως εἴπε μιὰ πολὺ καλὴ προσπάθεια τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Σκύβοντας ἁπαλὰ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ της,
Ἡ μανοῦ μάννα τὸ φίλησε γλυκά,
Καὶ φέροντας τὰ χέρια της χαϊδεπτικὰ
Στὰ ὁλόσγουρα μαλλάκια τοῦ παιδιοῦ της.

Τὰ χάϊδεψε, κι' ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της
Ἀρχοκυλοῦσανε δυὸ δάκρυα μυστικά...
Μὰ στοῦ μωροῦ τὸ γαμογέλιο ξαφνικὰ
Ἔπαψ' ἡ πίκρα τοῦ μεγάλου τοῦ καϊμοῦ της.

Ὡμένα! Κτὶ πῶς ἡ ἔρμη νὰ ξεχάσει
Τὸ σκοτωμὸ τοῦ καλοῦ της ποὺχε χάσει
Ποιν ἀκόμα τὸ παιδὶ του νὰ γυρέψῃ...

Μ' ἀγγελοῦδι ὁ Θεὸς τῆς ἔχει δώσει
Ποῦ μπορεῖ τὴν καρδιὰ νὰ βαλσαμώσῃ
Καὶ τὶς πληγὲς τῆς ψυχῆς της νὰ γιατρέψει!...

Α. Ν. Ι. Τὰ ὧν ἀρνημένων θὰ δημοσιευθοῦν. Διὰ τοὺς γάμους ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐχουμε πιὸ λαπτομερῆ μελέτην. Π. Α. Π α ν α γ ά κ η ν. Κατσίμπαλη. Πόσους τόμους τοῦ βιβλίου, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς γράφετε, ἔχετε; Γράψτε μας λεπτομερῶς. Τὸ διήγημα χωρὶς δικαίωμα ἐγκρίσιος. Γιὰ τὰς εὐχάς σας εὐχαριστοῦμεν. Λ. Π α π α ν ι κ ο λ ά ο υ, Π. Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί ο υ, Πειραιά, Χρ. Φ ι κ ι ώ τ η ν, Δ. Σ α ρ ρ ῆ ν, Τρόπαια, Μ ε ρ ι α ν Μ υ ρ ί ν η. Ἡ συνεργασία σας ἄνευ δικαιώματος κρίσιος καὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ.— Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς ἀφίχθησαν ἐνταῦθα τὰ ἐκλεκτότερα μέλη τοῦ 'Ομίλου τῆς Μανδολινάτας Ζακύνθου, τὰ ὁποῖα ἔπαιξαν τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου ἐνώπιον ἀρκετοῦ ἀκροατηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν «Φίξ». Ἐπαίχθησαν ἐκλεκταὶ συνθέσεις ὑπὸ τῶν κ. κ. Α. Χρυσάφη, Μ. Πανταζῆ, Π. Χρυσάφη, Ν. Βενάρδου, Χαρ. Πόθου καὶ Δ. Βυθούλκα. Ἐπὶ τροχὸς ἐπίσης ἐτραγουδήσαν οἱ κ. κ. Ἀνδρέας Χιόνης, Παναγ. Φουντογεράκης καὶ Νικολ. Χαριάτης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Ἡ πέμπτη τάξις τοῦ γυμνασίου Θηλέων διωργάνωσε μιὰ πολὺ ὁμορφη γιορτὴ χάριν τῶν πτωχῶν παιδιῶν, τὴ δεύτερη μέρα τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε ἐξαιρετική. Ἡ σάλα τοῦ γυμνασίου στολισμένη μὲ μεγάλην φολκλαίαν ἀπ' εἰς μικρὲς μαθήτριες παρουσίαζε ἕνα θαυμάσιο σύνολο. Παρευρέθησαν οἱ καθηγηταὶ καὶ ὁ γυμνασιάρχης τῆς σχολῆς, τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν κοινοτήτων ὅλων τῶν τάξεων καὶ οἱ γονεῖς τῶν μαθητριῶν. Τὰ κορίτσια τῆς ε' τάξεως τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι νοιώθουν βαθειὰ τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας, μάζεψαν ἀπ' τοὺς διαφόρους συνοικισμοὺς 25 πολὺ πτωχὰ παιδιὰ στὰ ὁποῖα προσέφεραν γλυκά, φροῦτα καὶ πολὺ ὁμορφα πρωτοχρονιάτικα παιχνιδάκια. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ φρόντισαν νὰ τὰ διασκεδάσουν καὶ μὲ διάφορα παιχνίδια ψυχαγωγίας τὰ ὁποῖα ποικάρεσαν στὰ μικρὰ ψυχά.

Τὸ πλούσιο καὶ ποικίλο πρόγραμμα τῆς γιορτῆς ἐκτελέστηκε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ ὀφείλεται προπάντων στὶς δεσποινίδες Ε. Νάκα, Ε. Σιώπη, Κ. Ταγαρᾶ, δας Μαλκόσση, Ε. Λούση, Μ. Κουβελᾶ, Φ. Παπαχρήστου, Ο. Πλαταρίδου, Φ. Τσικρίκα κ. ἄ.

Πρώτη ἡ δις Νάκα εἶπε λίγα λόγια γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς γιορτῆς καὶ εὐχαρίστησε τοὺς κ. καθηγητὰς γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο ποὺ δείχνουν γιὰ τὶς μαθήτριές τους.

Ὡς πρῶτο ταμπλὼ ἐνεφάνισαν τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἐντελῶς ζωντανὴν εἰκόνα, στὴν ὁποία εἶχαν θαυμασία ἐπιτυχία οἱ δίδες Εὐαγγελίτσα Σιώπη, Ταγαρᾶ, Κουβελᾶ καὶ Μαλκόσση. Παίχτηκε ἐπίσης μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ κωμωδία ὁ «Μουσικὸς» ὑπὸ τῶν δων Λούση, Νεράντζη, Δημοκίδου, Ζαχαριάδου, Φωτεινοῦ. Μεγάλη ὡσαύτως ἐντύπωσιν ἔκαμαν οἱ ἀπαγγελίαι τοῦ «Βρυκόλακα» τοῦ Βαλαωρίτου καὶ τοῦ «Λιποτάχτη» τοῦ Πούμπ ὑπὸ τῶν δίδων Εὐαγγελίτσας Σιώπη ἡ ὁποία καταχειροκροτήθηκε γιὰ τὸ ταλέντο της.

Ὁ Καλλιτέχνης

ΦΑΩΡΙΝΑ.— Τὴν Τετάρτη 6 τρέχ. δόθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ «Πανθέου» ἡ χορευτικὴ τοῦ ποδοσφαιρικοῦ συλλόγου τῆς πόλεώς μας «Μ. Ἀλέξανδρος». Εἰς τὸν χορὸν διεκρίναμεν τὰς δίδας Ε. Ὡρολογᾶ, Νίτα, Κοζάρη, Βέττα, Παγίνα, Σαλούστρου, Καραβίτου, Ἐξάρχου, Σαπουντζῆ, Τζιμπέρη, Βαλασιάδου κ. ἄ. Ἐκ τῶν κυρίων τὰς Κας Κομνηνοῦ καὶ Ρόλη.

Ὁδ. Ν. Νικολαΐδης

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.— Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων δόθηκε μεγάλη οἰκογενειακὴ χορεσπερὶς στὴν αἴθουσα τοῦ «Παραδείσου» ὑπὸ τῆς φιλοπροόδου νεολαίας «Διαμάντι».

Περὶ τὰ μέσα τοῦ χοροῦ ἔγινε καὶ ἐκκύβευσις λαχείου μὲ ὡραίας ἐλαιογραφίας, ἔργου τοῦ συμπολίτου μας κ. Γρηγ. Κορουτζίδου, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ἡ Δνις Ἄννα Σχίζογλου. Εἰς τὴν ἑορτὴν διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Ἀντων. Τζιβανάκην μετὰ τῆς κυρίας του, κ. Παπαδόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του, τοὺς κ. κ. Ἀθ. Σπετσιώτην, Δημ. Κόπανον, Ἀντ. Καλόγηρον, Κ. Μπατζάνην, Ζάγκον, Ἀθ. Χριστοδούλου, Μ. Χαμπούρην, Μ. Μήρτσον, Γεωρ. Ἐμμανουήλ, Ι. Σχίζογλου, Γεωρ. Δαμίκον, Ἀπ. Καλλίδην, Αγ. Καραγιαννίδην, Μ. Κόπανον, Θεοφ. Ματθαίου, Ν. Καλόγηρον, ἀδελφοὺς Ι. καὶ Θ. Καψίδην, Ποσιδικὴν κ. ἄ. Ἐπίσης τὰς δίδας Σοφίαν Μπάκα, Μ. Καλογήρου, Ποπίτσαν Βασιλείου, Ἄνναν Σχίζογλου, Δέσποινα Καλογήρου, Ἄννα Μήρτσου, Κ. Δημητριάδου, Κατίναν Μπατζάνη, Δέσποινα Κουρουτζίδου, Ἄνναν Κλικίδου, ἀδελφὰς Πουγάκη, Ραγιοῦ, Κομνηνοῦ, Παπαφωτίου κ. ἄ.

Α. Γ—ο

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Πρωτοβουλία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδος ναντοπροσκόπων κ. Χατζηκωνσταντίνου καὶ τοῦ ἑφόρου προσκόπων κ. Πανταζίδου, ἐδόθη τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς ἡ ἑορτὴ τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων.

Ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς ἐκλεκτὰ χορευτικὰ ζεύγη ἤρχισαν νὰ προσέρχονται, τὰ ὑπεδέχοντο δὲ εὐγενέστατα οἱ ἐπὶ τῆς δεξιώσεως κ. κ. Πανταζίδης, Χατζηκωνσταντίνου καὶ Κεχαγιάς. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἀπηγγέλθησαν διάφορα ποιήματα ὑπὸ τῶν ναυτοπροσκόπων, ἔπαιξε δὲ καὶ ἡ μανδολινάτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Καλιγᾶ.

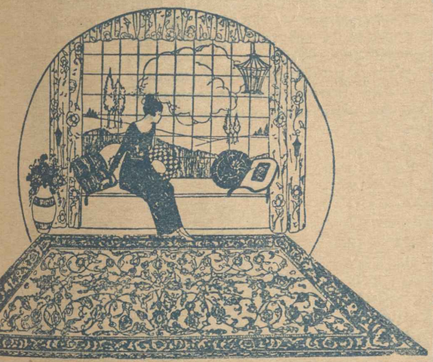
Διεκρίθησαν στοὺς χοροὺς οἱ κ. κ. Πανταζίδης, Χατζηκωνσταντίνου, Ἀθανασίου, Κεχαγιάς, Λαχίτας κ. ἄ.

Λ. Γρ. Σακελλαρίδης

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γ^ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4—55

ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΦΟΡΤΗΓΑ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ «ΑΘΗΝΑ»
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Δρ. 10.000.000

ΠΟΝΗΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.
Ὁδὸς Φωκίωνος 5—7 (πάροδος Ἑρμοῦ)

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
Χειρούργος ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Πᾶσι ἐτησίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάσας ἐξασκηθεὶς εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων ὡς βοηθὸς τῶν καθηγητῶν. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι' ὀλιγομέρου ἀναφυομένην θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Ὀδοντιτιδας, τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων. Δέχεται εἰς τὸ τέλειον εὐρωπαϊκὸν ὀδοντοϊατρεῖον τοῦ 9—12 καὶ 2—6 1)2. 51—ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου—51
πάτωμα 2ον.

Μόνον στὸ "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ„ (Σουλτάνη 12) Τῆς κ. ΒΑΣΟΣ ΙΑΤΡΟΥ μποροῦν νὰ ἐνδύωνται αἱ Ἀθῖνάδες μας μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας. Τὸ «Θαλασσὶ Σαλόνι» διαθέτει τὰ πλέον σὶκ γυναικεῖα καπέλλα. Προμηθεύει ὅλα τὰ εἴδη πολυτελείας καὶ δέχεται παραγγελίας δι' ὅλα τὰ εἴδη κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἀποστέλλονται πληροφορίαι καὶ τιμοκατάλογος γυναικείων εἰδῶν.

SENTA
Αἱ τελειότεραι καὶ πρακτικότεραι Γραφομηχαναί.
Ἀποκλειστικὴ Πώλησις διὰ τὰς ΑΘΗΝΑΣ
ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΛΕΞ. ΚΑΡΟΥΑΝΑ, 14-ΘΕΡΑΝΖΕΡΟΥ-14. - ΑΘΗΝΑΙ

ΝΙΚ. Κ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΝΕΟΝ
ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΦΦΕΚΟΠΤΕΙΩΝ & ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΧΟΙΝΑ
ΓΩΝΙΑ ΓΡΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32.α

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΑΝ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ (Ἰατρὸς)
Στοματολόγος καὶ χειρούργος ὀδοντοϊατρὸς τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
Θεραπεῖαι στόματος καὶ ὀδόντων ὁριστικαὶ καὶ ταχεῖαι. Ἐφαρμογὴ ὀδόντων τελειοτάτη, κατὰ τὰς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Γαλλίᾳ προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ὁδὸς Ἀχαρνῶν, τέρμα τραμ, Κύμης 3. Τραμ καὶ αὐτοκίνητα ἐξ Ὁμονοίας ὑπ' ἀριθ. 6.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς, τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοιδωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΤΑΠΗΤΕΣ
Περαικοὶ καὶ Ἀνατολικοὶ
Εἰς Τιμὰς Εὐκαιρίας
Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ
Σταδίου 45 (Νέα Στοά)

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κυρία ἀναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικῆς. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελούμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομψούς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων της, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς των ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμή των εἶνε εὐθηνοτάτη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμου Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαρίθμους ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἕνα τρυφερὸν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη τῆς Ρωσσικῆς ζωῆς. ΔΡΑΧ. 12

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ ε νε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστουργηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». ΔΡΑΧ. 12

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἔρωτάς των, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχεια τους, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. ΔΡΑΧ. 12

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἄγγλου συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλ[ους] εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μ[υ]στήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Δ[ΡΑΧ.] 12

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕ[ΤΕΙΑΙ] ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀ[μερικα]νῶν ποιητῶν ΕΝΤΓ[ΑΡ] ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μετα[φρασθῆ] εἰς ὅλας τὰς γλῶσσα[ς] τοῦ κόσμου, εἶνε ἓν' ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα [τῆς] μεγάλης Τέχνης. Ἕνα [τρ]ομερόν, ἀφάνταστον ταξεῖδι εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτ[ελ]οῦν τὴν κεντρικὴν ἰδέαν του. ΔΡΑΧ. 12

6) Ἡ «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀγνοτέρου ἔρωτος ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς τὸ πλέον μικροαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τοῦ περιεργοτέρου τύπου φιλαργύρου πατρός. ΔΡΑΧ. 18

7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδί[ων] ΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰ[ς τὸ] Νότιον Πόλον, τοῦ ὁποίου προβάλλει τὸ τρομερὸν κα[ὶ] ἀσώπητον αἴνιγμα περιστοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. ΔΡΑΧ. 18

καὶ 8) Ὁ «Κ[ΑΠΕΤΑΝ] ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚ[ΕΡ] εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιευθὲ[ν] τινος εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἐσημείωσε πρωτοφανῆ θρίαμβον. Κάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιττεύει. Ἐρωτήσατε ἕνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποιονδήποτε, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ σχετικῶς.
(Σελίδες πλέον τῶν 450) ΔΡΑΧ. 25

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ θαυμάσιος πρῶτος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» μὲ τὰς 600 πυκνοτυπωμένας σελίδας του, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν τέσσερα ὑπέροχα μυθιστορήματα, ἡ «ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», ἡ «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», ἡ «ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ», τοῦ Μαίτερλινκ, ἡ «ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ὑπερεκατὸν ἀριστουργηματικὰ διηγήματα, ἄλλα τόσα ποιήματα καὶ ἀφθονία ἄλλης ποικίλης καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης ποὺ τέρπει καὶ μορφώνει. Τιμᾶται χρυσόδετος δραχμὰς 150. Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ ὁ δεύτερος τόμος χρυσόδετος, ὅστις τιμᾶται δραχμὰς 175.